Midnattsropet

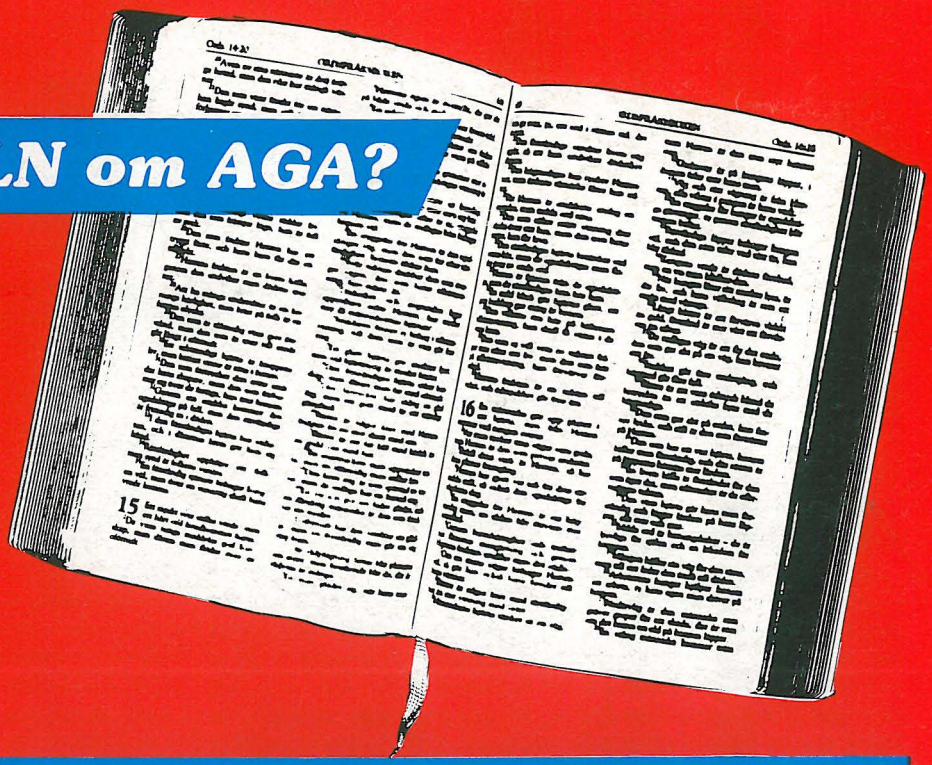
Nr 10-12 • 1987 • Årg 28 • MARANATA — Du vår Herre kom! Pris 10:-

TEMA NUMMER

BARN-AGA?!

Känslosvallens vågor går just nu höga. Några predikanter har i dagarna uttalat sig om nödvändigheten av att tillämpa aga i barnuppfostran. Barnaga är förbjudet, säger en ny svensk mode-lag. Men vilka erfarenheter har svenska föräldrar långt borta från psykologers och politikers teoretiska värld? Och vad lär oss historien och traditionen? Hur fostrar man barn i andra länder? Hur fungerar det i den övriga skapelsen — och framför allt:

Vad säger BIBELN om AGA?

"Min son, förkasta icke Herrens *aga*, och giv dig icke över, när du tuktas av honom. Ty den Herren älskar, den *agar* han, och han straffar med riset var son som han har kär."

Hebr 12:5,6 Ordspr 3:12

Låt icke gossen vara utan *aga;* ty om du slår honom med riset, så bevaras han från döden; ja om du slår honom med riset, så räddar du hans själ undan dödsriket.

Ordspr 23:13,14

Ja, säll är den människa som Gud *agar;* den Allsmäktiges tuktan må du icke förkasta.

Job 5:17

Den som spar sitt ris, han hatar sin son.

Ordspr 13:24

ÄR AGA MISSHANDEL?

det påstår de svenska politiker som gett oss den nya aga-lagen. Men pröva själv orimligheten i denna medvetna manipulation genom att **byta ordet *aga* mot *misshandel* i bibelcitaten här intill.**

När Maria bar fram sin son inför Herren, kom Simeon, som troget väntat på Israels tröst, genom Andens tillskyndelse och tog barnet Jesus i sin famn; "Se, denne är satt till fall eller upprättelse för många i Israel, och till ett tecken som skall bliva motsagt." Förunderliga evangelium!

EVAN
till upp

Text: STINA FRIDOLFSSON

Allt kött är såsom gräs och dess härlighet såsom gräsets blomster; gräset torkar bort, och blomstret faller av, men Herrens ord förbliver evinnerligen. Och det är detta ord som har blivit förkunnat för eder såsom ett glatt budskap."

Detta är alltså evangelium. Det evangelium som den första julnatten aviserades med: "Se, jag bådar eder en stor glädje, som skall vederfaras allt folket". En stor glädje. Ett glatt budskap.

Det var också detta helt speciella budskap, som Frälsaren i sina klara direktiv till lärjungarna påbjöd dem att inta jorden med: "Gån ut i hela världen och predika evangelium för allt skapat".

Vad är det för speciellt i evangelium, som gör att det betecknas som ett glatt budskap? Innehållet i dess budskap kan inte vara lätt att böja sig för: "Allt kött är såsom gräs ... gräset torkar bort..."

Brist ut i jubel

När jungfru Maria nåddes av evangelium, och fick klart för sig att hon genom Guds nåd skulle få bli moder till ett gudomligt säde, brast hon ut i jubel. Och det är denna Marias lovsång som på sista tiden skakat om hela min inre värld, och gett mig klarare insikt i vad evangelium innebär.

"Han har utfört väldiga gärningar med sin arm, han har förskingrat dem som tänkte övermodiga tankar i sina hjärtan. Härskare har han störtat från deras troner, och ringa män har han upphöjt." Detta är evangelium!

Kvinnan, som fick ge Jesus att dricka vid Sykars brunn, upplevde evangelii befriande kraft. Hon hade levat så många år i förnedring och synd; föraktad, baktalad, utnyttjad och ensam. Visst kände hon till lagen. Hon förstod så klart, att det liv hon levde var klandervärt och olämpligt. Men den kunskapen, i sig, hjälpte henne inte. En dödande kunskap. De skriftlärdes och lagklokes förkunnelse. "Bokstaven dödar, men anden gör levande." För varje människa som pekade ut henne och talade om hur hon borde leva, blev hon allt mera vanmäktig och skygg. Det hade gått så långt, att hon inte vågade hämta vatten vid samma tider som vanliga, respektabla kvinnor i staden. Så hon smög iväg i gassande middagshetta, då de ansedda medborgarna i staden vilade i hemmens svalkande skugga. Men då satt Jesus där på brunnskanten. Vilket evangelium!

Svidande ord

"Fem män har du haft, och den du nu har är icke din man." Denne förunderlige man — som med dessa svidande ord avslöjade att han visste mer om henne än alla de i staden, som baktalade henne. Han bevisade sin suveräna makt över synden och förnedringen, som så plågat henne, genom att be henne om vatten, sitta kvar och samtala med henne, och undervisa henne om li-

vets väg. "Sanna tillbedjare skola tillbedja Fadern i Ande och sanning; ty sådana tillbedjare vill Fadern hava".

Lärjungarna kom och förundrade sig över att Jesus nedlät sig att tala med en kvinna. Hade de vetat vem denna kvinna var, hade de troligen lämnat Jesus, och letat efter någon värdigare mästare att satsa sitt liv för. Det märkliga var också, att Jesus inte längre hade behov av den mat som lärjungarna med möda hade skaffat och burit till honom. "Min mat är att göra dens vilja, som har sänt mig". Den stackars kvinnan, så förnedrad och plågad av synd och skam, gav mättnad åt Jesus, genom att ivrigt och girigt dricka det livets vatten, som hans evangelium blev för hennes sargade själ. Och hon åstadkom något, som de tolv lärjungarna inte lyckats med i Sykar: "Och många samariter från den staden kommo till tro på honom för kvinnans ords skull, då hon vittnade att han hade sagt henne allt, vad hon hade gjort".

Bevisa hans storhet

Kvinnan hade ingen prestige att rädda. Det i sig nesliga faktum att Jesus sett all hennes synd och skam, var inte något som fick hindra henne att berätta om honom. Hon var så angelägen att också andra skulle få veta att en profet, ja, kanske rent av Messias, kommit till staden, så hon drog sig inte för att använda sig själv som åskådningsmaterial för att bevisa hans storhet. Det visade ju också vilken kärlek kvinnan fått i sitt hjärta. Fastän de så misshandlat henne med förtal och förtryck, ville hon att hennes folk skulle få möta denne profet som kände till allt men inte dömde utan upprättade. Och när människorna såg henne, förstod de att hon mött evangelium, och många kom till tro.

Så har vi den rike ynglingen. Han som hållit buden allt ifrån sin ungdom, men inte hade något skatt i himlen. Jesus manade honom: "Sälj allt vad du äger och giv åt de fattiga; då skall du få en skatt i himmelen." Det var för svårt för denna så laglydige yngling. De jordiska skatterna var alltför värdefulla. Och att sedan dessutom riskera sitt anseende genom att följa Jesus! Hemska tanke! Ynglingen gick bedrövad bort. Han hade också mött evangelium. Och dess konsekvenser uteblev inte. "Han har förskingrat dem som tänkte övermodiga tankar i sina hjärtan." Också detta är evangelium.

Änglar till jorden

Jungfru Maria prisade Herren: "Ty han har sett till sin tjänarinnas ringhet; och se, härefter skola alla släkten prisa mig salig". När så gudasonen steg ned, och född av jungfru Maria lindades och lades i en krubba som var avsedd för djurfoder, sändes änglar till jorden att förmedla evangelium till några herdar, som helt utanför någon plats i karriärsamhället höll vakt om natten över sin hjord: "Se, jag bådar eder en stor glädje, som skall vederfaras allt folket. Ty i dag har en Frälsare blivit född åt eder i Davids stad. Och han är Messias, Herren."

När Maria, efter de i lagen föreskrivna reningsdagarna, bar fram sin son inför Herren, kom Simeon, som troget väntat på Israels tröst, genom Andens tillskyndelse och tog barnet Jesus i sin famn. "Se, denne är satt till fall eller upprättelse för många i Israel, och till ett tecken som skall bliva motsagt." Förunderliga evangelium!

Evangelium har denna egenskap när det predikas rent och klart. Det blir till fall eller till upprättelse. Det förskingrar högmodiga, störtar härskare från deras troner, och upphöjer de ringa. Det ger mättnad för hungriga, medan rika skickas bort med tomma händer.

Det sanna julevangeliet är fortfarande provocerande och dramatiskt. Härskare som vill bevaka sina troner, försöker ständigt utrota gudasonen och hans säd från jorden. Medan de ödmjuka, förtryckta, fångna och bundna nås av nåd och tröst, så kommer en hämndens dag över de högmodiga och maktgalna.

En utmaning

Evangelium — det glada budskapet som är en utmaning mot och kraft som övervinner klasskillnad, apartheid, förtryck och allsköns orättfärdighet och synd, har kommit till oss. Ordet vart kött, och tog sin boning ibland oss. Anden blev oss given, och Guds Rike är en verklighet mitt i ett vrångt och avogt släkte. Gud vare tack, för hans outsägligt rika gåva!

GELIUM —

rättelse eller fall!

Dock natt skall icke förbliva...

"Dock, natt skall icke förbliva där nu ångest råder. I den förgångna tiden har han låtit Sebulons och Naftalis land vara ringa aktat, men i framtiden skall han låta det komma till ära, trakten utmed Havsvägen, landet på andra sidan Jordan, hedningarnas område.

Det folk som vandrar i mörkret skall se ett stort ljus; ja, över dem som bo i dödsskuggans land skall ett ljus skina klart.

Du skall göra folket talrikt, du skall göra dess glädje stor; inför dig skola de glädja sig, såsom man glädes under skördetiden, såsom man fröjdar sig, när man utskiftar byte.

Ty du skall bryta sönder deras bördors ok och deras skuldrors gissel och deras plågares stav, likasom i Midjans tid.

Och skon som krigaren bar i stridslarmet, och manteln som sölades i blod, allt sådant skall brännas upp och förtäras i eld.

Ty ett barn varder oss fött, en son bliver oss given, och på hans skuldror skall herradömet vila; och hans namn skall vara; Underbar i råd, Väldig Gud, Evig fader, Fridsfurste.

Så skall herradömet varda stort och friden utan ände över Davids tron och över hans rike; så skall det befästas och stödjas med rätt och rättfärdighet, från nu och till evig tid."

Jesaja 9:1-7

ARNE IMSEN:

Bakom uttrycket "Barnens rätt" *döljer sig förtäckt* statens makt

Beträffande agalagen, är jag helt övertygad om att de flesta människor vet mycket litet om motiveringarna för den lagens tillkomst. Att den lagen exempelvis inte har något straffrättslig funktion, utan är ett propagandainstrument för en ideologi. Den har alltså getts en pedagogisk funktion att uppfostra folket till ett likriktat beteende. Det låter förfärligt otäckt med sådana intentioner...

Under senare år har det kommit en hel serie lagar som pekar i en och samma riktning. Man kan tala om en tendens att mycket påtagligt beskära föräldrarnas inflytande inom vissa områden. Det innebär inte att föräldrarnas skyldigheter ändras. Föräldrarnas förpliktelser är ju att vårda och fostra sina barn; det är klart och tydligt uttalat i lagen.

Men sedan är det frågan om vilka möjligheter som erbjuds föräldrarna att göra detta, i ett samhälle där man successivt berövar dem möjligheter att fungera i föräldrarollen. Genom lagstiftning är det möjligt att under det lockande mottot; "barnens rätt" tillförsäkra staten godtycklig makt över barnen, på bekostnad av föräldrarätten och dennas fundament, vårdnadsrätten.

Advokat Lennart Hane gav ut en liten skrift för några år sedan: "Förstatligandet av våra barn". Där säger han att vårdnadsbegreppet utmönstrats i lagförslaget som rubriceras "barnens rätt" och har underrubriken "om föräldraansvar, m m". Han hävdar med bestämdhet att vårdnadsbegreppet utmönstras i lagförslaget, både som begrepp och rättsinstitut till förmån för det nya ordet "föräldraansvar".

Under framhävande av likställighetsprincipen, fördelas detta på de biologiska föräldrarna eller annan person. Med godtyckliga ingripande befogenheter för socialnämnden att låta domstolen utan annan rättslig reglering än uttrycket "barnens rätt" överflytta vårdnaden, respektive beröva de biologiska föräldrarna vårdnadsrätten. Det sägs också att föräldrarätten är en i raden av medborgerliga fri- och rättigheter som vidmakthållits; inte genom uttryckliga lagbestämmelser. Den har inte ens inskrivits i konstitutionen, utan fastlagts såsom en underförstådd, urgammal rättighet.

Det rättsliga skyddet har historiskt sett beaktats genom den ställning familjen tillerkänts av samhällsordningen. Samhället är byggt på familjen. Rättssäkerhetens krav, liksom skyddet för familjen och samhörigheten mellan barn och föräldrar, har respekterats såsom en lika självklar såsom i rättsväsendets grundvalar ingjuten fundamental fri-och rättighet. Den har respekterats när frågor uppkommit om rättsliga regleringar av barnets tillvaro. Vid inbrytningar i föräldrarätten genom barnavårdens arbetsfält, har det ansetts vara av särskild vikt att uppställa regler och villkor för förfarandet, då ofta livsavgörande beslut där ska fattas.

Angrepp på föräldrarätten

Barns skiljande från föräldrar, barns och ungdoms placerande hos främmande människor eller institutioner, har ansetts vara ingrepp av den utomordentliga betydelse för barn och föräldrar, att fasthet och stadga i barnavårdsorganisations arbetssätt var särskilt påkallat. Samhällets ingripande betecknas som administrativa frihetsberövanden, och därmed jämförliga ingrepp, vilket bl a uttrycker respekt och vördnad för friheten. Man eftersträvar objektivitet i utredningar, rätt för den enskilde att bli hörd och genom detaljerade regler för förfarandet, sätta gränser för ett tvång som exempelvis i utredningssyfte kunde få utövas mot enskild.

Midnattsropet

Box 20134, 161 20 Bromma, Tel. 08 - 733 97 83

Utkommer med 12 nr om året.
Ansvarig utgivare: Finn-Arne Imsen.
Midnattsropets postgironr: 48 64 65-8.
Prenumerationspriset är: helår 60:-, halvår 32:-. Till Finland, Norge o. Danmark är priset detsamma som i Sverige.
Tidningen tillämpar "rullande abonnemang" dvs prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.
Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.
Tryck: TeKå Offset, Bromma 1987

Men med lagförslaget SOU 1979/63, underkännes föräldrarättigheten som en medborgerlig fri- och rättighet av hög, för att inte säga högsta dignitet. Genom att ihärdigt betona "barnets bästa", införes statens godtyckliga makt, som om godtycket vore långt värdefullare än grundläggande medborgerliga fri- och rättigheter.

Förhåller det sig verkligen på det sätt som sägs här, så är det fruktansvärt allvarligt. Att det har skett en påtaglig förändring kan vi aldrig komma ifrån. Men om vi nu lämnar det som har med utredning och lagstiftning att göra, så ser vi ju i den sociala samlevnaden att den är utsatt för mycket påtagliga angrepp.

Det vi kallar för normala och naturliga samlevnadsformer, ersättes med nya, helt onormala samlevnadsformer för att inte kalla dem perversa, som upphöjs till familjeliknande förhållanden. I samband med antidiskrimineringslagens tillkomst skapades uttrycket: "Äktenskapsliknande former". Lagar produceras med otrolig hastighet. Det handlar om tusentals lagar som kommit till på relativt kort tid. Och dessa lagar ingriper i människornas liv, fastän de flesta medborgare inte ens har en aning om att de existerar.

Jag tänker då främst på hemundervisningen. Hur många medborgare i detta land känner till tillkomsten av den förändrade *skollagen?*

Propagandalag

Beträffande *agalagen,* är jag helt övertygad om att de flesta människor vet mycket litet om motiveringarna för den lagens tillkomst. Att den lagen exempelvis inte har något straffrättslig funktion, utan är ett propagandainstrument för en majoritetsbesluten ideologi. Den har alltså getts en pedagogisk funktion att uppfostra folket till ett likriktat beteende. Det låter förfärligt otäckt med sådana intentioner, men man uttalar klart att här finns ingen straffrättslig funktion därför att här finns ingen straffpåföljd. Agalagen refererar till misshandelsparagrafen i brottsbalken.

Det här är en koppling som inte är ny, men när man dessutom i föräldrabalken skriver in förbud av alla former av kroppslig tillrättavisning eller annan kränkande behandling, så är det helt tydligt att man syftar till inget mindre och annat än att med lagstiftning som instrument framtvinga en majoritetsbesluten ideologi. Vad vet medborgarna om vilka konsekvenser detta får?

Det är vårt informationsansvar att tala om vilken bluff man baserat detta lagförslag på. Man gör sken av att det skulle vara några vetenskapliga nyupptäckter; nyförvärvad kunskap om barn och uppfostran. Det är ingenting annat än kvalificerad bluff. Så inger man

forts sid 34

Radio Maranata intervjuade f d riksdagsledamoten TORE NILSSON:

—Jag protesterar mot lagar som är emot samvetet och Guds Ord!

Du har varit ett antal år i den lagstiftande församlingen. Hur många är det egentligen?

— Det är 21 riksdagar.

Du har varit en ganska aktiv motionär, bl a i samband med att man tog lagen om fri abort och den s k agalagen. Varför gjorde du det?

— Jag menar att man inte ska gå in i familjer och hem och göra bestämmelser om deras fostran. Aga är ju något som funnits i urminnes tider i alla slags kulturer, folk och nationer. Det finns dessutom en slags tillrättavisning i djurvärlden där den äldre generationen tillrättavisar den yngre.

En del tror att aga och misshandel är samma sak, men det visar bara på begreppsförvirring. Misshandel är något helt annat. Det är ett oerhört hyckleri, att man inbillar sig att man skulle kunna komma tillrätta med avarterna genom att gå in på det här sättet.

En lagstiftning kan alltså inte upprätta en sådan respekt?

— Nej. Och som kristen så är det naturligt för mig att Herren själv räknar med riset, agan. Det framgår ju tydligt av kyrkans historia och dess urkund bibeln. Man kan heller inte komma tillrätta med det man kallar misshandel genom att handla som man gör.

Sverige är det enda land i världen som har antagit en sådan här lag. Vad tror du det beror på att man lagstiftar på detta sätt? Är det någon slags politik i detta?

— Ja, visst är det det. Avkristningen är kanske särskilt påtaglig i vårt land och man ska liksom göra rent hus på allt som varit förut. Samtidigt är man blind. Man ser inte vad som sker i samhället. Man kan inte ana sambandet mellan våldet och att man inte i tidiga år ger människor förhållningsregler och korrektion. Och nu vågar man knappt gå ut längre och de gamla misshandlas istället.

År 1955 var det 50 000 brott, det är 250 000 nu och år 2 000 väntas det vara 2 miljoner brott. Jag vet inte hur statistikens siffror stämmer, men det är klart att det måste finnas någon anledning till det ökade våldet och rättslösheten. Vi måste nog tänka om på den här punkten om vi ska tänka på Sveriges framtid.

Nu finns det ett antal föräldrar som inte alls respekterar agalagen utan tvärtom överträder den. Vad säger du om det?

— Jag tycker inte det är en överträdelse. Agalagen strider ju mot Guds Ord och vårt land är ju ändå byggt på den kristna grundvalen från början. Sverige har ännu officiellt en kristen framtoning och man säger att det är ett kristet land, även om det egentligen är avkristnat.

Det finns alltså människor som fortfarande respekterar Guds Ord. De vill rätta sig efter det. Om man säger att det finns en bestämmelse som hindrar dem i detta, då kommer de ju i strid med vad bibeln säger, att man måste lyda Gud mer än människor. Det står tydligt i bibeln att barnen ska fostras och att riset kan förekomma. Om man går emot detta, då har man gjort sig själv till herre över bibeln — Guds eget Ord. Jag menar alltså att den svenska lagen är något groteskt, fruktansvärt. Man tror man befinner sig i ett totalitärt land.

Så fastän du har suttit i den lagstiftande församlingen så lång tid, så varnar du just för den här tendensen?

— Ja, jag protesterar emot stiftandet av lagar som är emot samvetet och Guds Ord. Samvetet har ju en grund i Guds Ord. Överträder man det så gör man ingrepp på samvetsfriden.

Vi har haft enormt många omhändertagande av barn i Sverige och det är väldigt många familjer som trasas sönder även genom yttre åtgärder från samhällets sida. Ser du något samband här, och någon politisk förklaring?

— Ja, jag tror det finns ett samband här. Jag läste t ex om Kungälvs kommun, att de skulle ha skrivit till regeringen om videon och dess negativa inverkan på barnen, deras skolgång och annat. Bakom utvecklingen på detta område ligger ju den s k friheten. Man ska tillåta allting och det finns inga risker med det. Sedan får samhället ta smällarna. Småningom får skola och hem också känna av det. Hela samhällsbilden visar vådan av att lämna Guds Ord.

Det finns ett gammalt ord som jag vill citera här. Det står som överskrift på många gamla skolor. Det stod åtminstone i min ungdom att: *Gudsfruktan är vishetens begynnelse.* Och gudsfruktan måste vara identisk med att man får rätta sig efter Guds Ord.

Vi tackar så hjärtligt för den här intervjun.

— Ja, för mig är det viktigt att inte vika av från det som är mitt livs grundval. Tack.

Ur boken "Den kristna familjen" av Larry Christenson (Den Kristna Bokringen, Pingströrelsen)

Föräldrarna är Guds st

Det är ett faktum som kristna föräldrar måste se klart i ögonen: Gud ställer dig till ansvar för disciplinen över dina barn. Om du uppfostrar dem efter hans ord, kommer du att få erkännande och välsignelse. Gör du det inte, drar du över dig hans vrede.

Gud straffade prästen Elis hus, därför att denne inte straffade sina söner.

"Ty jag har förkunnat för honom, att jag skall vara domare över hans hus till evig tid, därför att han har syndat, i det han visste, huru hans söner drogo förbannelse över sig, och dock icke höll dem tillbaka. Därför har jag ock med med betygat för Elis hus; Sannerligen, Elis hus' missgärning skall icke någonsin kunna försonas, vare sig med slaktoffer eller med någon annan offergåva" (1 Sam. 3:13-14).

Guds ord säger att en far är ansvarig för ett barns fostran. "Hören, I barn, en faders tuktan... Ty själv har jag varit barn och haft en fader, varit späd och för min modern ende sonen. Då undervisade han mig... (Ords. 4:1,3,4). Fadern skall tillrättavisa och lära barnet, och se till att både vad han själv och hans hustru säger blir efterföljt. Hustrun är i detta fall, som i andra, sin mans medhjälpare.

Lydnad skall krävas

Vad föräldrar måste tänka på är detta: Barnets lydnad är inte bara önskvärd eller något att föredra. Den är inte på något sätt valfri. Lydnad är något som skall krävas. Det krävs från Guds sida över föräldrarna och därför bör också föräldrarna kräva det av sina barn.

Disciplin skall börja redan när barnet ligger i vaggan. Ett spädbarn vet om det kan manipulera med föräldrarna, och om det kan det, så kommer det också att göra det. Ett barn som upptäcker att det genom att skrika och bli ett problem när det skall matas blir familjens stora medelpunkt, kommer att gråta och vara ett problem när det skall matas.

Tveka inte att vara bestämd. Barn behöver få veta att det finns en som är starkare och klokare i familjen. När situationen kräver det, så stå upp och säg:

"Nej, det där får du inte lov att göra."

Det kan hända att ungen protesterar vilt, men djupast inne i hjärtat är han glad för att du älskar honom tillräckligt för att riskera hans vrede, och att du vill skydda honom från dumheter och det som bristande erfarenhet kan leda till.

De föräldrar som försöker tillfredsställa barnet genom att ge efter för det och som inte väntar något från barnets sida, kommer till slut att inte kunna tillfredsställa någon, allra minst barnet. När svårigheter kommer, lägger barnet hela skulden på föräldrarna.

Trots det allmänna bekymret om brist på disciplin i såväl familjen som samhället i stort, är det förvånande att se hur krampaktigt folk klänger sig fast vid idén om det goda i människan.

Bibeln däremot behandlar inte barnuppfostran från den synpunkten. Den ser inte på barnet som "gott". "Se, i synd är jag född" (Ps. 51:7). Bibeln ser inte på barnet som en, som i allt vill göra det som är gott och riktigt. Dess förståelse för barnets natur är annorlunda och därför är också dess inställning till straff en annan. "Oförnuft låder vid barnets hjärta, och tuktans ris driver det bort" (Ords. 22:15).

Skriftens metod är enkel. Den talar om bestraffning, och innan vi förkastar detta som gammalmodigt, barbariskt, som bevis på bristande förståelse och kärlek och helt utanför all modern psykologisk insikt, så skall vi se vad Bibeln säger om den här saken.

"Den som spar sitt ris, han hatar sin son, men den som älskar honom agar honom i tid" (Ords. 13:24).

Det är sentimentalitet, inte kärlek som håller "riset" tillbaka. Bibeln använder faktiskt ännu starkare uttryck, den talar om *hat.* En uppfostran som inte har biblisk bakgrund ger inte barnet den rätta kärleken och förståelsen. Den talar i stället om brist på omsorg.

Bibeln använder ett mycket starkt språk när den talar om denna sak. Några menar att kroppslig aga inte påverkar moralen utan bara känslan. De påstår att i framtiden kommer en sådan person att undvika det onda endast av rädsla för att få kroppslig befattning. Genom dessa disciplinära medel kommer alltså barnet att handla av fysiska och inte av några högre motiv.

Väcka samvetet

Denna invändning har bara något värde när man ser den med den allra hårdaste metod för bestraffning som bakgrund. Man tar inte med i beräkningen att det är en som straffar, en som står i ett bestämt förhållande till den som straffas. Om bestraffningen är av rätt slag kommer den inte bara att vara effektiv rent kroppsligt, utan den kommer också att väcka samvetet. Den lär barnet att det har en moralisk makt över sig, en rättfärdig domare och en lag som man inte ostraffad kan bryta. Den upplöser inte de moraliska banden utan stärker dem i stället och binder barnet fastare till fadern. Detta bevisas av den kärlek barn har till de fäder som är stränga. När den fysiska smärtan är borta, finns där kvar ett intryck som vill hjälpa barnet, när nästa frestelse uppstår.

Straffet kombinerar de två aspekterna kärlek och fruktan, och bilden har vi från vår himmelske Far. En del människor har svårigheter med tanken på att frukta Gud, då det har kommit en viss sentimental humanism i vår tankegång. Vi har fått för oss att kärlek och fruktan inte kan existera tillsammans. Men Bibeln ser på dessa två begrepp som oskiljaktiga tvillingar.

Israels stora trosbekännelse, den som har hållit dem samman som ett folk intill denna dag, binder samman de två tvillingbuden om att älska och frukta Gud:

"Hör, Israel! Herren, vår Gud, Herren är en. Och du skall älska Herren din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ och av all din kraft... Herren din Gud, skall du frukta, och honom skall du tjäna, och vid hans namn skall du svärja" (5 Mos. 6:4,5,13).

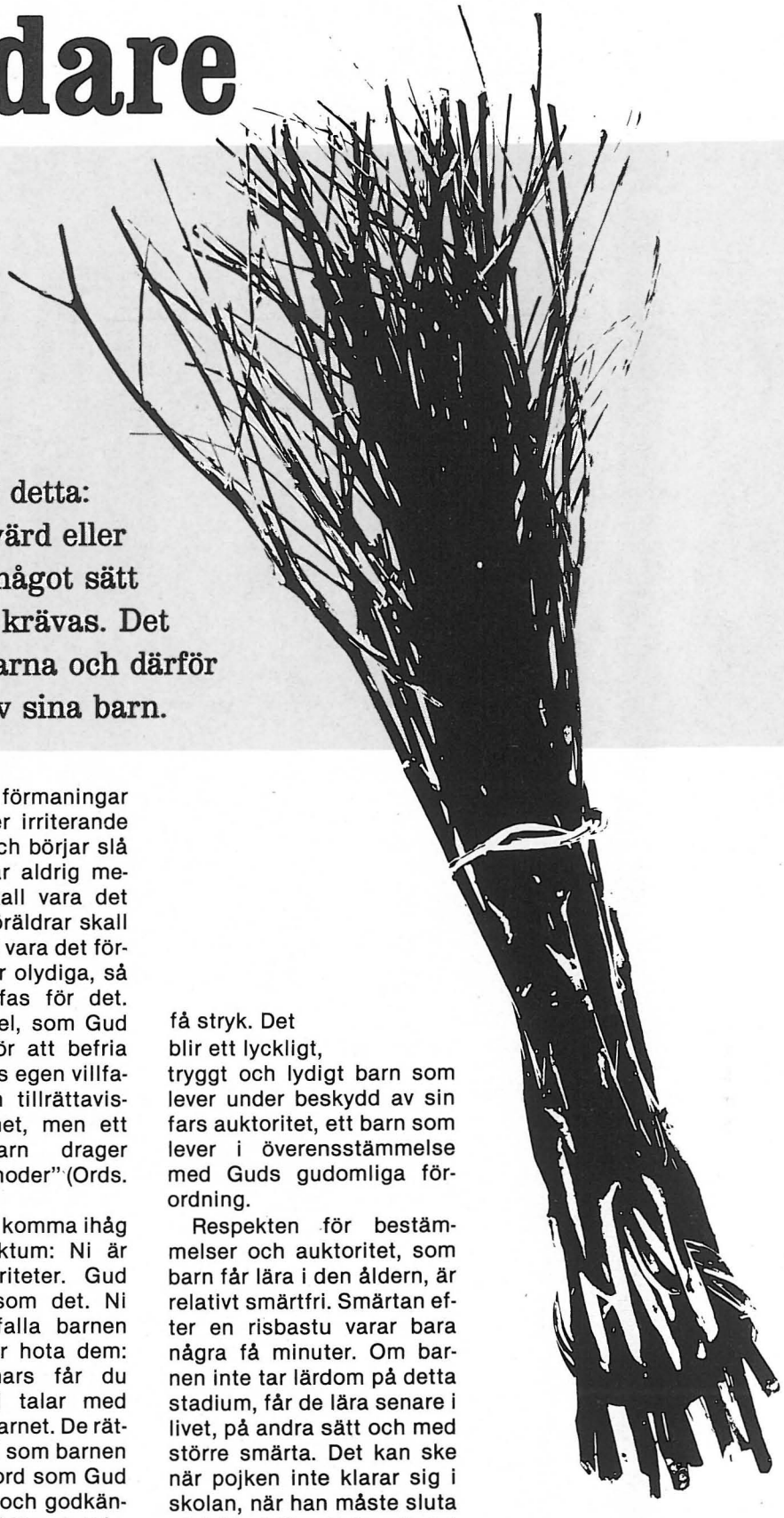
Guds tuktan när det gäller oss, hans barn, skall skapa en viss fruktan, och det betyder inte detsamma som att han inte längre skulle tycka om oss. Den som fruktar Gud älskar honom mest. Om Gud, den fullkomlige Fadern, agar sina barn, så skall också vi följa samma mönster beträffande våra barn.

Föräldrar behöver bli befriade från dumma skuldkomplex när det gäller att ge barnen aga. I vår familj blev det klart för oss att Gud väntar att vi skall straffa barnen, när de är olydiga, och det förändrade hela atmosfären i hemmet. Jag upptäckte att jag tidigare hade straffat dem närmast för att jag ville inpränta min vilja i dem. Därför blev den också använd som en sista utväg. Då jag fick klart för mig att det inte skulle vara min vrede utan Guds ord som bestämde om den här saken, kom det en annan inställning till agan. Det var inte i vrede jag straffade utan i lydnad mot Gud. Hela atmosfären blev annorlunda — och barnen märkte det genast. Det kunde bli hårdare straff, men det blev mer sällan. Det kunde bli hårdare straff men det blev mer sällan. Barn, som uppfost-

ällföreträdare

Gud ställer dig till ansvar för disciplinen över dina barn. Om du uppfostrar dem efter hans ord, kommer du att få erkännande och välsignelse. Gör du det inte drar du över dig hans vrede.

Vad föräldrar måste tänka på är detta: Barnets lydnad är inte bara önskvärd eller något att föredra. Den är inte på något sätt valfri. Lydnad är något som skall krävas. Det krävs från Guds sida över föräldrarna och därför bör också föräldrarna kräva det av sina barn.

ras efter Guds bestämmelser, behöver inte så ofta få stryk. Det räcker med en bestämd tillsägelse. Från detta växte det fram en ny känsla av kärlek som inte bara hade med lydnad och bestraffning att göra utan som spred sig i hela vårt familjeliv.

Bibeln innehåller få, om några, uppmaningar att man skall älska sina egna barn, för det är ju naturligt. De är vårt eget kött och blod, och "ingen har någonsin hatat sitt eget kött" (Ef. 5:29). Men å andra sidan innehåller Bibeln många uppmaningar att man skall straffa sin barn. Föräldrarna skall inte avhålla sig från att aga barnen av fruktan för att de därmed skulle skapa komplex hos barnen. Det är onormala föräldrar som inte tycker om lydiga barn. Det vi inte tycker om är barn som inte har fått rätt uppfostran — rebelliska, olydiga barn. Ett barn som fostras i lydnad mot Gud, är ett barn som blir uppfostrat i kärlek. Tuktan är inte ett motsatsförhållande till kärlek. Det är en kanal som kärleken strömmar igenom.

De flesta föräldrar begår felet att gripa till bestraffning som "sista utväg". När ord, böner och förmaningar inte hjälper, ger irriterande föräldrar upp och börjar slå barnet. Gud har aldrig menat att aga skall vara det sista rådlösa föräldrar skall ta till. Aga skall vara det första. När barn är olydiga, så skall det straffas för det. Det är ett medel, som Gud har bestämt, för att befria barnet från dess egen villfarelse. "Ris och tillrättavisning giver vishet, men ett oupptuktat barn drager skam över sin moder" (Ords. 29:15).

Föräldrar bör komma ihåg detta enkla faktum: Ni är barnens auktoriteter. Gud har insatt er som det. Ni skall inte bönfalla barnen om lydnad eller hota dem: "Gör det, annars får du stryk!" Nej, ni talar med myndighet till barnet. De rätta orden, de ord som barnen förstår och de ord som Gud kan stå bakom och godkänna. Barnen skall läras att lyda edra ord.

Om ett barn inte vill lyda, bör det få straff som Bibeln talar om. När detta göres tidigt i livet och med bestämdhet, kommer barnet snart att lära sig att föräldrarnas ord är ingenting man skämtar med. Ett barn som uppför sig så behöver sällan få stryk. Det blir ett lyckligt, tryggt och lydigt barn som lever under beskydd av sin fars auktoritet, ett barn som lever i överensstämmelse med Guds gudomliga förordning.

Respekten för bestämmelser och auktoritet, som barn får lära i den åldern, är relativt smärtfri. Smärtan efter en risbastu varar bara några få minuter. Om barnen inte tar lärdom på detta stadium, får de lära senare i livet, på andra sätt och med större smärta. Det kan ske när pojken inte klarar sig i skolan, när han måste sluta på jobbet för att han är lat och har dåliga vanor. Föräldrarna borde ha gett honom ansvarskänsla innan han var tolv år. Under de tolv första åren av sitt liv kan barnen lära mycket som de senare måste lära under mycket större smärta.

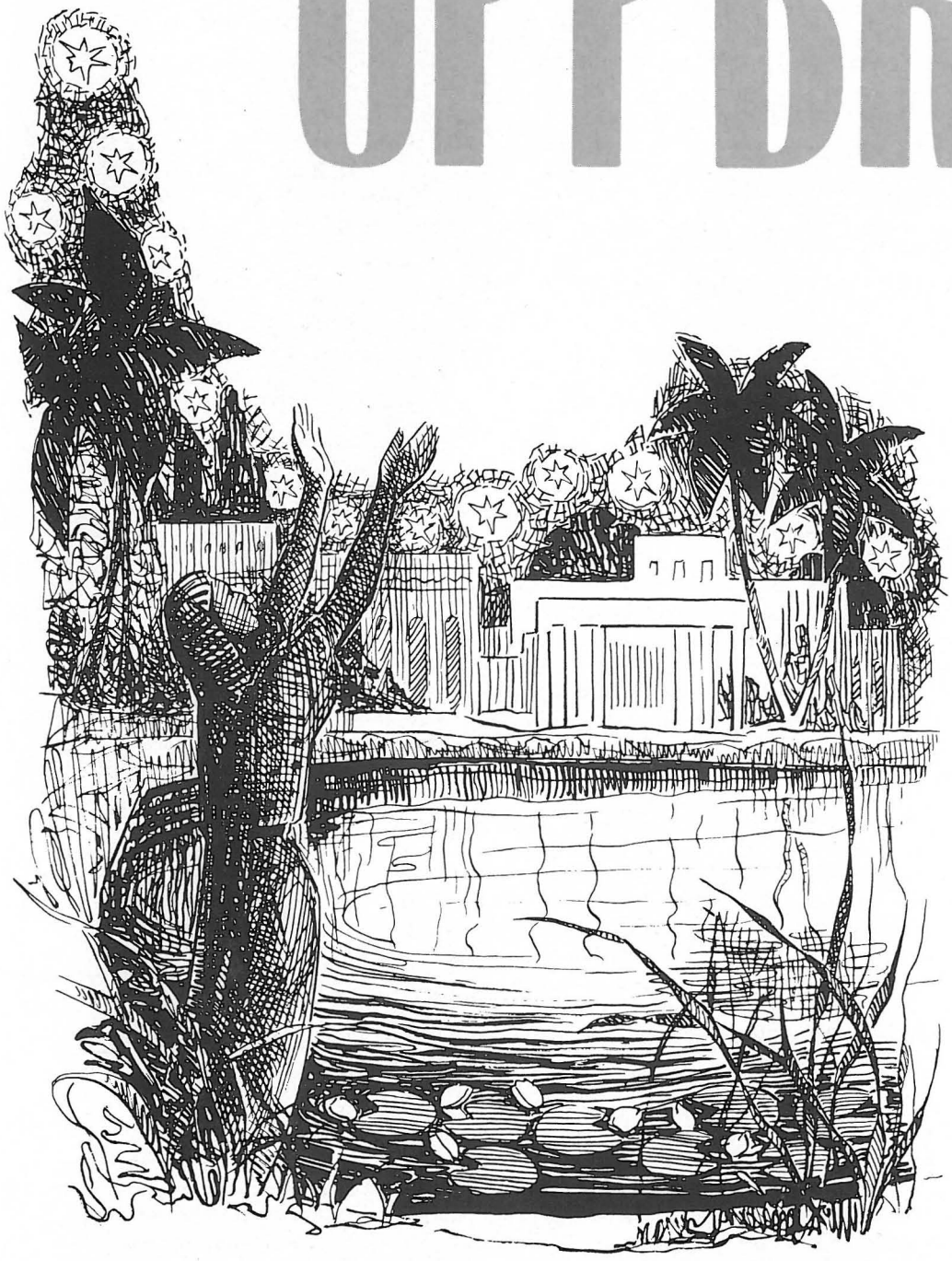
"Väl synes all aga för tillfället vara icke till glädje, utan till sorg; men efteråt bär den för dem som hava blivit fostrade därmed en fridsfrukt som är rättfärdighet" (Hebr. 12:11).

Föräldrarna bör ha sina ögon riktade på framtiden och inte försöka vinna någon slags tillfällig populari-

forts sid 30

Det handlar om ett frivilligt val. Det heter om Mose att han valde att hellre utstå lidande med Guds folk, än att för en kort tid leva i syndig njutning. Inför valets möjligheter med Egyptens skatter och fattigdomen bland Guds folk valde han fattigdomen. Världen och synden har alltid njutning med sig och

Tid för UPPBROTT

"Vad skulle Mose göra? När han bad till Gud berättade han allt och sökte Guds ledning. Så en natt fattade han sitt beslut. »Han ville hellre utstå lidande med Guds folk än för en kort tid leva i syndig njutning; han höll nämligen Kristi smälek för en större rikedom än Egyptens skatter.» Det var ett stort val som blev en vändpunkt i Israels och världens historia."

Ill: JOHAN STRANDLI ur "Äventyr i Bibeln".

Människan är en samlare, hon kommer alltid att samla. Jesus lär oss att vi ska samla med de rätta värdena och på de rätta ställena. Han säger:

— *Samlen eder icke skatter på jorden där mott och mal förstöra och där tjuvar bryta sin in och stjäla, utan samlen eder skatter i himmelen, där mott och mal icke förstöra och där inga tjuvar bryta sig in och stjäla.* Matt. 6:19,20

Man är aldrig neutral, utan är och förblir byggnadsarbetare som står i någons tjänst. Men Ps. 127 säger:

— *Om Herren icke bygger huset så arbeta de fåfängt de som bygga därpå...*

Man håller alltid på och bygger något, frågan är bara om vi satsar våra krafter och medel förgäves. Om Herren inte är med och bygger, bygger vi förgäves... Det handlar hela tiden om vilket byggnadsmaterial vi använder, om det är sådana kvalitéer och värden som kostar något men som består. Bibeln talar om halm, hö och strå, men den talar också om guld silver och ädla stenar.

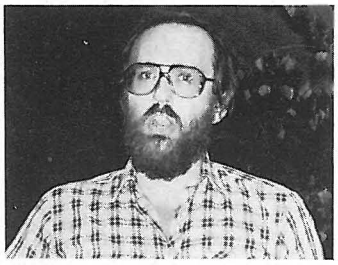
— *Kom låt oss bygga en stad åt oss och ett torn vars spets räcker upp i himmelen, och så göra oss ett namn, vi kunde eljest bli kringspridda över jorden.* (1 Mos. 11:4)

Kom låt oss bygga, kan stå som överskrift för en hel mänsklighet. Låt oss bygga något som räcker ända upp i höjden. Så satte man igång sitt projekt för att nå upp till himlen.

Judafolket som satt i fångenskap nere i Gosen i Egyptens träldom var också byggnadsarbetare. Man slet och arbetade med byggnadsmaterial. Man hade sina entreprenörer som man trälade under. Det var Farao, arbetsfogdarna och prästerskapet som hade översyn och såg till att arbetet utfördes på ett sådant sätt som var meningen. Man stod i tjänst hos någon och höll på med sitt bygge ända tills budet

Guds rike har en lidandets stämpel. Den som inte tar korset på och följer mig... Vad är det att ta korset på? Det är att välja.

Predikan av JAN EGIL HAFSAHL

kom att folket skulle släppas.

— *Så säger Herren, Israels Gud. Släpp mitt folk så att de kunna hålla högtid åt mig i öknen.* 2 Mos. 5:1

Intill den dagen hade det inte varit några synliga protester, men när budskapet kom att det var dags för uppbrott säger Farao:

— *Vem är Herren eftersom jag på hans befallning skall släppa Israel? Jag vet icke av Herren och vill ej heller släppa Israel.* (v. 2)

Israels folk hade i det byggnadsarbetet inte så liten kapacitet, och nu lade man på dem ännu större arbetsbörda, och det de producerade var — tegelsten.

Ett folk fastlåst och inkittat i Faraos regim, ett arbete som står som prototyp för det bibeln kallar världen. Världen är Satans organisation. Världen går mot sitt slut, men det heter att Gud skapade nya himlar och en ny jord. Då finns inte tiden och världen längre. Världen är den apparat satan använder för att fånga mänskligheten i tiden, så att man mister synen på evigheten.

— *Ty allt som är i världen, köttets begärelse, ögonens begärelse och högfärd över detta livets goda, det är icke av Fadern utan av världen.* (1 Joh. 2:16)

Lustbegäret, habegäret och maktbegäret konstituerar den organisation som satan använder för att fånga människan i tiden. Kärleken till världen utesluter på samma gång kärleken till Gud. Där finns ingen gemensam nämnare, de är och förbli varandras motsatser. Det finns inget brohuvud eller någon allians mellan Guds rike och världen. Kärlek till det ena utesluter kärlek till det andra. Man kan inte tjäna två herrar.

Men tillbaka till folket som bygger. Det blir ständigt allt större press på dem, allteftersom drömmen om frihet skapas blir trycket hårdare. Det var sant att det var ett avskilt folk — man kunde konstatera att de bodde för sig själv. Men de var ett avskilt folk i fel region. Man var ett avskilt folk i Egypten medan Gud ville ha folket till Kanaan.

Övervann världen genom sitt liv

Jesus förde striden på två områden. Synden övervann han genom döden, men världen övervann han genom sitt liv. Det handlar om två relationer — horisontellt och vertikalt. *Frälsta från ett vrångt och avogt släkte...*

Så kom budskapet. *Släpp mitt folk så att de kan hålla högtid åt mig i öknen...* Tid för uppbrott. Men de släpptes inte så där utan vidare. Lyssna till den dialog som fördes mellan Herrens tjänare och den potentat som enväldigt styrde detta rike.

— *Då kallade Farao Mose och Aron till sig och sade: Gån åstad och offren åt eder Gud här i landet. Men Mose svarade: "Det går icke an att vi göra så; ty vi offra åt Herren, vår Gud, sådant som för egyptierna är en styggelse. Om vi nu inför egyptiernas ögon offra sådant som för dem är en styggelse, skola de säkert stena oss. Så låt oss gå tre dagsresor in i öknen och offra åt Herren, vår Gud, såsom han befaller oss.*

— *Då sade Farao: "Jag vill släppa eder, så att I kunnen offra åt Herren, eder Gud, i öknen; allenast mån I icke gå alltför långt bort.* (2 Mos. 8:25-28)

Håll gärna på med religiös verksamhet, var en kristen bara det inte sätter några spår efter sig. *Offra till er Gud här i landet!* Vi som är kristna vet att vi borde ut och evangelisera. Det har vi sagt till varandra i årtionden och vi är eniga med varandra att det borde bli en förändring. Javisst, säger satan — det är klart att du ska göra det... Bara det inte får konsekvenser, är det fullkomligt ofarligt.

Offra åt er Gud här i landet... var gärna en rättfärdighetens förkunnare men bygg inte en ark. Säg att det kommer en flod men bygg ingen frälsningsark. Visa bara ingen framkomlig möjlighet att undgå katastrofen. Det heter om Noa att han i from förtröstan byggde en ark. Arken blev till frälsning och till dom. Genom arken frälste han de sina och dömde världen. Han inte bara talade men han byggde — det blev konsekvens av det han sa.

Jesus kommer snart, säger vi och håller på med vårt bygnadsprojekt där vi skapar oss en himmel på jorden. En kristen har inte två himlar, han har *en*. Han har inte en himmel på jorden, där han stortrivs, och en som väntar i den kommande världen. Han har *en* himmel. Den som skall till den himlen kommer alltid att vara en gäst och främling på jorden, han kommer aldrig att trivas här, han kommer alltid att känna att här har han inte sitt hem, han söker det tillkommande... Han kommer alltid att uppleva världen som sin svurne fiende, därför att denna världens vise spikade härlighetens Herre fast vid korset.

Helig tradition

Vi satt länge och samtalade i församlingen om att någonting borde göras för barnen, den generation som skulle komma efter oss, om Jesus skulle dröja. Med sorg i hjärtat hade vi konstaterat, att den ena ungdomsgenerationen efter den andra hade blivit skövlad för mörkrets boningar, och blivit berövad sin barnatro. Vi orkade inte längre, något måste göras och vi beslutade oss för att ta upp en helig tradition, ett arv som fäderna före oss hade gjort — ta barnen ur skolan och undervisa dem själva.

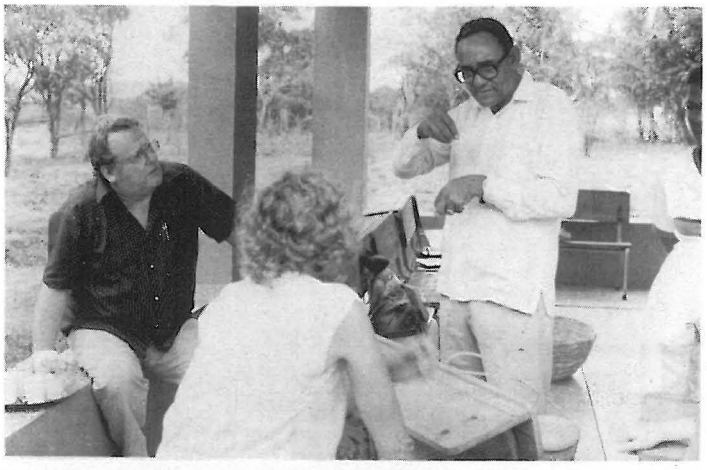
Den dagen då barnen fick sin kallelse till skolan och vi gav besked: "Vi ställer inte upp", den dagen var det verklighet och då kom motståndet. Det var inte tid för prat längre, det var tid för handling. *Ni kan väl offra åt er Gud här i landet...* Bara vi inte tar upp kampen mot världen, är vi fullständigt ofarliga och satan offrar ingen större energi på att motarbeta *så* goda medarbetare. Hans plan är inte att göra alla till alkoholister eler prostituerade. Satans främsta plan är att frånröva människan evigheten, genom att fånga henne i tiden och bygga upp den värld där han bestämt att han skall uppsluka den han kan.

Dra inte långt bort. Håll till i gränsområdena. Det hörs på språket om man är gränsbo, som söker de fördelar som ställs på båda sidor om gränsen ... intresse och håg blir delade och språket uppblandat. Det värsta som existerar är andlig schizofreni. Människor med en delad håg, som försöker halta sig fram med ett ben i världen och ett i Guds rike, medan de tror sig vara på väg mot den eviga världen. Tro inte att en gränsbo kommer dit! Vill du inte ge dig helt till Jesus i tiden, tro inte att han kommer att konfirmera det med ett evigt liv i evigheten. Om du delar din håg, vilja och dina insatser här i tiden, tro inte att han ska se annorlunda på det i evigheten.

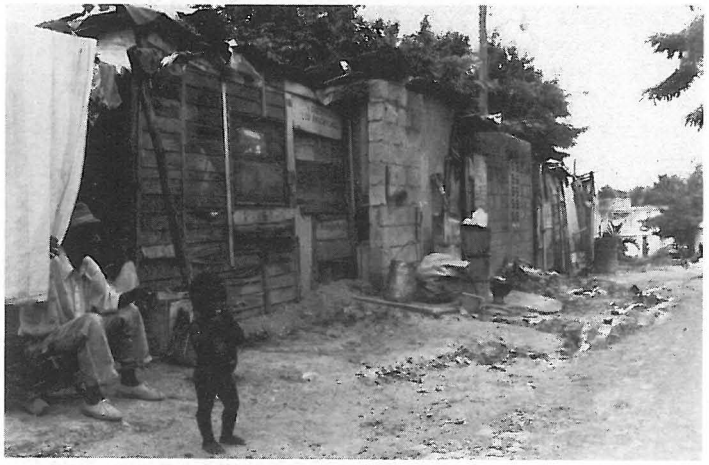
— *Men om så är, att tjänaren är en ond man, som säger i sitt hjärta. Min Herre kommer icke så snart, och han begynner slå sina medtjänare och äter och dricker med dem som äro druckna, då skall den tjänarens herre komma på en dag då han icke väntar det, och i en stund då han icke tänker sig det, och han skall låta hugga honom i stycken och låta honom få sin del med skrymtare.* (Matt. 24:48-51)

Han högg tjänaren i flera delar och kastade ut honom. I lika många delar som hans personlighet var delad, i lika många delar blev han styckad och utslängd. Tro inte att en människa med delad håg kan komma in i Guds rike! Vi

forts sid 32

Sokrates diskuterar med Stina Fridolfsson och Arne Imsen.

De rika blir rikare och de fattiga fattigare...

Doris Dias, Sokrates dotter, på sin läkarmottagning där Ulla Näsholm också jobbar.

Sokrates Perez, kristen läkare i Dominik

— Jag vill arb

Sokrates Perez, läkare och ansvarig för det sociala arbetet i kristen, evangelisk regi reser under veckosluten tillsammans med frivilliga medarbetare ut på landsbygden för att ge medicinsk rådgivning, dela ut medicin etc.

Landet är i kris, det märks på alla områden. Framförallt medicinerna har blivit dyrare och svårare att få tag på.

Många gånger har han hjälpt Comunidad Maranata med undersökning av skolbarnen och tillhandahållit mediciner till dem.

Också när det gällt engagemanget för bröderna i fängelset har han ställt sig och sin bil till förfogande.

Sokrates är en alldeles speciell doktor, det är bara så svårt att fånga honom i flykten... MR gjorde ett försök och här kommer en intervju med honom.

— De rika blir allt rikare och de fattiga allt fattigare. Det är en skriande orättvisa här och det är alltfler barn som dör i undernäring.

— Mina söner har sagt att jag skulle bli rik om jag flyttade till USA och öppnade en klinik där. Jag skulle ha många patienter bland den spansktalande gruppen som är stor.

— Men jag vill inte bli rik, jag har vad jag behöver och tycker att det är värdefullare att arbeta här där det verkligen behövs.

— Min dotter Doris har också den uppfattningen och hon arbetar i samma sociala arbete som jag.

Det var lördagsmorgon, solen gassade och svetten lackade, och medan bilen stretade uppför branta, slingriga vägar lyckades jag få en pratstund med doktor Perez. Han är svår att fånga — ständigt på språng, men nu satt han vid ratten några timmar.

Bilen, eller minibussen var fullastad med mediciner och medförde sammanlagt åtta personer, som skulle delta i en medicinsk konsultation ute på landsbygden.

Det var nödvändigt att bryta den hierarki, som verkade råda och med lite lock och pock lyckades jag byta plats med en av de kvinnliga doktorerna, för att mera ostört kunna samtala med Sokrates i framsätet. Till att börja med berättar han om sig själv:

— Jag dansade mycket och tyckte om fester och var intresserad av olika sorts sport.

— Det upptog hela mitt intresse som ung, men så kom det en jordbävning och jag beslöt mig för att bli frälst.

Han säger det kort, koncist och sakligt och jag trodde jag hört fel. Frälst för att det blev en jordbävning?

Han förklarar:

— Jag visste att jag inte var redo om Jesus skulle komma och så beslutade jag mig för att omvända mig. Jag var omkring 20 år då.

— Ganska snart började jag fundera på att läsa teologi, jag ville bli pastor, men så blev jag läkare istället.

ska Republiken:

eta där behovet är störst!

Foto: *JAN EGIL HAFSAHL*

— Jag tror att beslutet kom av att jag tyckte att jag kunde tjäna på ett bättre sätt genom det, kommer det lite eftertänksamt.

— Min far tyckte inte om min tanke att bli läkare, han ville att jag skulle bli militär. Det låg inte alls för mig och jag åkte hemifrån och återvände inte förrän jag avslutat mina medicinska studier.

— Men sedan var min far ganska stolt över att jag hade klarat det, och tyckte att det var bra, log Sokrates och kisade mot mig vid minnet.

Sparar aldrig sig själv

Sokrates har berättat om sin kamp att bli läkare, hur han arbetade och studerade för att få sin examen. Med den erfarenheten bakom sig har han ett praktiskt sätt att se på tillvaron och problemen och finna en lösning och det har gjort att han har förståelse och känsla för människor.

Men han gör nästan allting själv, kör bilen, hämtar mediciner och allt och alla som ska med. Efter avslutat arbete kör han hem var och en, han övervakar och ordnar allt utan att spara sig eller tänka på sig själv.

Det är rätt betecknande att doktorn själv gjort iordning juice och smörgås som matsäck till hela ressällskapet(!)

Många gånger har Sokrates hjälpt Comunidad Maranata både med rådgivning och undersökning av barnen i skolan och det har varit naturligt att rådfråga honom när det varit några hälsoproblem hos någon av medlemmarna i Comunidad Maranata.

Nyligen fyllde Sokrates 60 år, men fortfarande är det ingen minskning av arbetstakten. Inte heller märks det i hans sätt att vara, eller i relationerna till de oftast unga medarbetarna han har.

Hans fru suckar lite emellanåt över att han är så upptagen, men det hjälper föga eller intet. Är det inte arbetet på kliniken eller det sociala engagemanget är det kyrkan eller församlingen som upptar hans tid. Han berättar själv om hur församlingen började:

— När jag som nyfrälst kom till Santo Domingo var jag ensam och började besöka olika kyrkor. Sen jag bildat familj började vi samlas en grupp i vårt hem. Först var det söndagsskola och sen växte arbetet mer och mer. Nu efter 25-30 år finns det fem olika församlingar.

— Vi blev ganska snart tvungna att hyra en lokal då det kom så många och arbetet växte hela tiden. Utifrån församlingen har sedan det sociala arbetet växt fram. Frivilliga medarbetare reser varje vecka ut på landsbygden med medicinsk utrustning, personal och mediciner, förutom att det finns en mottagning inne i centrala sta'n.

Enda hoppet — tron på Gud

Det är Sokrates, som numera med hjälp av sin dotter, organiserar och genomför dessa kampanjer. Under senaste tiden har man alltmera lagt tyngdpunkten på undervisning och utbildning — en sorts hjälp till självhjälp kanske man kan kalla det.

Sokrates blir allvarlig och fortsätter:

— Tiderna har försämrats och det är ganska krisartat i landet nu. Utlandsskulden är hög, och landet är ganska underutvecklat.

— Priserna har stigit lavinartat, framför allt på mediciner. Det är ganska svårt nu. Det enda som ger hopp är tron på Gud och att han kan förvandla.

För det mesta sjunger Sokrates andliga sånger hela resan och predikar lite för sina ofrälsta kollegor, som han inspirerar att följa med och göra en insats för de behövande. Väl framme vid målet har han alltid möte först, delar ut biblar eller annan litteratur och uppmanar människor att söka Gud.

Under diktaturtiden var Sokrates fängslad och torterad. Han vill inte så gärna tala om det, nämner det bara i förbigående, men uppehåller sig inte vid ämnet. Åtminstone inte nu och de senare tillfällen som anslagits

forts sid 34

Hur skall en yngling bevara sin väg obes

Jag tycker synd om er, unga vänner, som ska växa upp i en slapp miljö. Ni som inte fått lära er att detta kommer att förstöra ert sinne, fördärva ert mod, förvandla er oskuld till dess raka motsats. När man blivit medveten om skuld, finns det bara två alternativ att handla efter: Försonas och uppleva frid, eller framhärda och bli fräck. *"Huru skall en yngling bevara sin väg obesmittad?"*

Bibeln ställer frågor, men den ger också svar.

Vi lever i en väldigt svår tid, och svårigheterna tilltar för varje dag. Det märker man genom att man utsätts för en systematisk och mycket nedbrytande kraft som drabbar i första hand barnen. Barnen blir inte bara offer, utan också exponenter. De blir instrument för en ondska som egentligen aldrig tidigare har varit känd i människans historia. Det är i och för sig inget nytt med avseende på ande och mönster. Men det är med en ny intensitet och en allt mer tilltagande fräckhet. Man möter detta precis överallt. Det är allt mer ovanligt att man ser en ung människa visa vördnad för en äldre. De är alltså respektlösa mot äldre människor. Man ser också sällan att yngre visar blygsamhet och artighet. I stället möter man en enerverande och irriterande frihet. Det är en frihet som föräldrarna givetvis har ett visst ansvar för, eftersom de inte förstår att på ett rätt sätt fostra barnen. Jag vill peka på dessa förhållanden som ett tidsfenomen. Att kunna upprätthålla en gudomlig ordning i dessa missförhållanden, tarvar en väldig insats.

Denna nya människotyp har så enorma resurser till sitt förfogande därigenom att barnens sinnen utsätts för en metodisk propaganda. Jag ska läsa några bibelverser som är skrivna i en helt annan kulturmiljö än den vi lever i. Men det innebär inte att vi på något sätt är fråntagna ansvaret, så att vi kan säga att tiden nu är så ond att man inte längre kan tillämpa dessa bibelord. Det är tvärtom viktigare än någonsin att vi är förtrogna med bibelordet. Det är synd om föräldrarna som har en tendens att förslappas. De blir håglösa, och därigenom oförmögna både att tukta, inspirera och stimulera. De överlämnar en stor del av uppfostraransvaret till andra människor. Det blir vanligtvis då institutioner i närheten som får ta ansvaret.

Vi måste komma ihåg att när dessa bibelord skrevs, fanns det inte två eller tre TV-kanaler, och tre eller fyra radiokanaler. TV och radio har ju ett enormt inflytande. De har kommit in i vardagsrummet; in i vår vardagsmiljö i hemmet hos mamma och pappa. Och de skapar nya förebilder som givetvis är i strid med Ordet. Bibeln blir då betraktad som gammal och förlegad, och får stryka på foten. Och så kommer dessa elektroniska hjälpmedel och tränger sig över hemmets tröskel med sina nya förebilder, normer och ideal som är fruktansvärt nedbrytande. Detta sker inte över en natt, utan det är frågan om en fortgående proces. Det här inflytandet kommer ju inte någon gång ibland, utan det är en systematisk prägling som så småningom blir helt dominerande. Det för med sig väldiga konsekvenser.

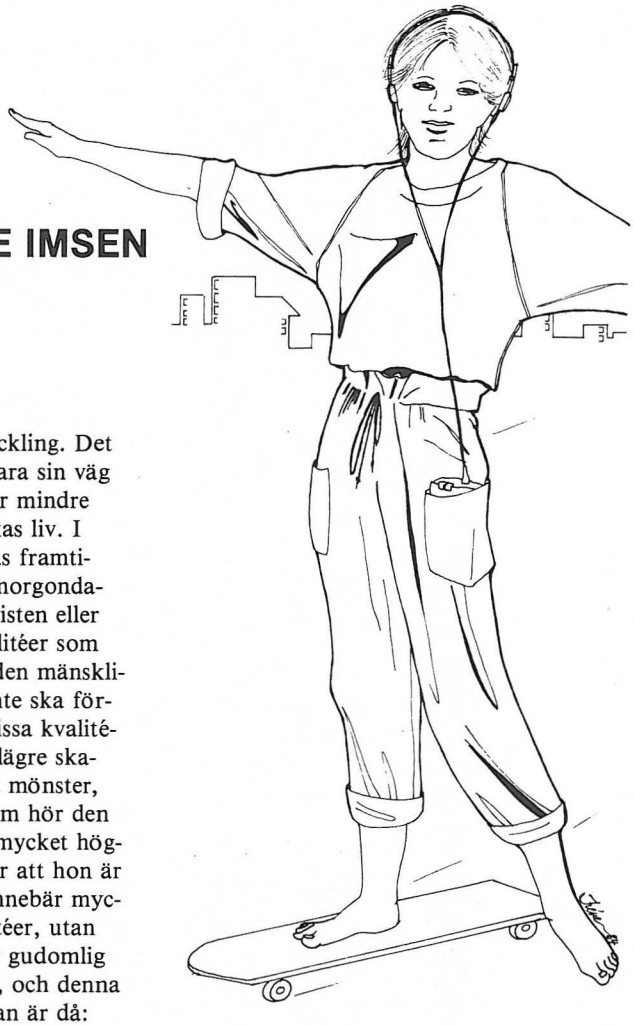
Häromdagen hörde jag en pojke säga att han inte kunde sitta stilla en och en halv timme på möte. Det är resultatet av att vi hela tiden är så maximalt påverkade av mediaeffekterna som trollbinder oss. Vi kan sitta stilla i en, två och tre timmar om det finns ett program som håller intresset uppe genom en stigande dramatik. Vi fattar inte att när vi utsätter oss för detta, så bränner vi sönder någonting i vårt väsen, så att vi inte kan leva ett naturligt iv och värdesätta stillheten. Vi flyr stillheten och blir rädda för ensamheten och andra ting som är nödvändiga för koncentration, samling, meditation; allt som har med inre samling att göra. Vi tål inte någon form av disciplin, utan måste hela tiden stimuleras. Detta blir en överstimulans som så småningom blirhelt förödande för människor. Det är ju förfärligt att vi inte kan sitta stilla och lyssna, utan måste retas, eggas, stimuleras. Vi måste se sådant som ordenligt tänder oss. På det sättet blir vi snabbt förbrukade. TV:ns betydelse för mänskligheten är förklaringen på många konflikter som idag finns på jorden. Konflikterna gör sig gällande i hemmen, på arbetsplatserna, samhällena, och också bland de kristna. Grundorsaken till den omogna människans reaktionsmönster är att hon aldrig blir mogen, aldrig kommer in under självkontroll, utan flyr undan självdisciplin och accepterar ingen form av auktoritet. Därför får hon ingen respekt för livet; andliga eller fysiska värden. Ingen respekt för sig själv eller andra människor, och heller ingen respekt för Gud och Guds Ord. Människan är respektlös, och vad ännu värre är, hon är rotlös. Hon har ingen som vägleder. Hon lyssnar inte på sina föräldrar, och om hon gör det, så blir det under motstånd och opposition. Hon har aldrig lärt sig någon form av respekt, och allra minst nödvändigheten av att vara ödmjuk. Hon lyssnar inte på något annat än det som möjligen är modernt. Det är moden som slår igenom i massmedia som sedan ofta gestaltas i ungdomsgrupperna där man ständigt växlar förebilder och ideal.

Låt oss ta rockmusiken som exempel. Finns det något så mäniskofientligt som rockmusiken? Hur kan en kulturvarelse sjunka ner på ett sådant plan att hon kan uppleva något njutbart i rockmusiken? Det finns en andemakt i den som har en förfärlig förmåga att berusa sinnena negativt, så att man ständigt skaffar sig nya förebilder. Ord och toner i den mån man kan tala om det, är satansinspirerade. Volymen representerar en brutalitet som är direkt skadlig på våra fysiska organ, och den försvårar vår förmåga att lyssna.

Gud talar inte på det sättet, utan hans röst skiljer sig från alla andra röster. Han konkurrerar inte med andra röster genom att öka volymen. Men han förväntar sig av oss, att vi blir så stilla, att vi kan höra hans röst. Vi måste bli fria från alla konkurrerande krafter och få kontroll över våra inre krafter och impulser så vi kan höra hans röst. Här har vi exempel på att sången och musiken används destruktivt så att vi förlorar förmågan att lyssna till Guds röst. De ungdomar som kommer in under denna musiks inflytande blir inte bara satansinfluerade, utan blir så småningom satansbesatta och kommer att få allt stör-

mittad

Predikan av ARNE IMSEN

re krav på ökat raffinemang med avseende på den extatiska utlevelsen. De hänger sig åt en idolkult som snart formar dem och slukar dem helt.

De föräldrar som släpper in denna musik i hemmet har ett fruktansvärt ansvar. Att släppa in självaste satan är förödande. Det finns ingenting annat än satanlika och mycket farliga makter i denna musik. Vare sig den är profan eller religiös, så leder den ändå fram till att en människotyp formas, som så småningom blir helt oförmögen att lyssna till Guds eget ord. Även föräldrar som tillåter barnen sätta upp idoler på väggarna har i realiteten drivit ut Jesus Kristus och tagit in satans egna förespråkare och representanter. De förvandlar så sina egna barn till satanstillbedjare. Resultatet ser man på barnen i deras relationer, i deras beteende, i oförmågan att kunna lyssna, lära och lyda. Det är möjligt att barnen ställer krav i det här avseendet, därför att de vill ha moderna rytmer och att det hör tiden till. Men den som kompromissar och kapitulerar för tidens krav, har överlämnat sina barn till de krafter som existerar i den här tiden.

Nu kan vi läsa några bibelverser som är otroligt enkla. Det verkar kanske som om bibeln för ned det här på ett alltför enkelt plan. När dessa bibelord skrevs, fanns inte de nedbrytande medel, som nu bryter sönder normala relationer mellan individer och generationer, och så formar en ny människotyp. Då fanns inte detta enorma utbud på massmedia, tidningar och etermedia, med inslag av våld, sadism, brutalitet eller promiskuitet. All den litteratur som har inslag av detta, eller något annat i den stilen, representerar en helt annan värld och helt andra ideal. Den måste naturligtvis förbannas och förbjudas i ett kristet hem. Personligen måste jag säga att jag är väldigt glad för mina föräldrar. De förstod detta, och därför kom inte någon bok in i hemmet som inte först blivit godkänd av mamma eller pappa. Hörde den inte hemma i miljön hemma, så gick den rakt i spisen och eldades upp. Det fanns inget som helst förbarmande eller slapphet mot dessa krafter. Min far var mycket medveten om litteraturens förflackande betydelse.

I Ps. 119:9 står det: *"Huru skall en yngling bevara sin väg obesmittad?"* Här ställs en fråga som egentligen angår oss alla: om att bli bevarad. *Yngling* är ett stadium en en människas utveckling. Det står inte: Hur ska en *man* bevara sin väg obesmittad. Det finns mer eller mindre känsliga perioder i en människas liv. I barn- och ungdomsåren formas framtiden. Vi kan förutse idag hur morgondagen kommer att bli, utifrån bristen eller förekomsten av kvalitéer. Kvalitéer som är nödvändiga för att bevara den mänskliga arten. För att människan inte ska förlora sin identitet fordras det vissa kvalitéer som skiljer henne från den lägre skapelsen, djuren. Djuren har sitt mönster, sina drifter och sina krafter som hör den världen till. Människan är en mycket högre stående art, och bibeln säger att hon är skapad till Guds avbild. Det innebär mycket. Inte bara mänskliga kvalitéer, utan gudomliga. Det finns något av gudomlig härlighet nedlagd i människan, och denna måste självklart bevaras. Frågan är då: "Huru skall en yngling bevara sin väg obesmittad"? Det är inte bara fråga om en kvalité som ska bevaras, utan också om kvalitéer som inte får förorenas, besmittas.

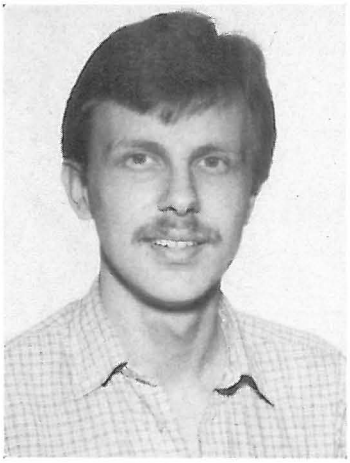
Vi vet vad smitta är. den sprids med förödande effekt, och den kan leda till mänsklighetens förintelse. Det finns många som är smittade och som raskt går mot döden för varje steg de tar. De farligaste är inte de som är synbart sjuka. De farligaste är smittobärarna som inte har något synbart tecken på sjukdom. Det finns ingenting som tyder på att de är bärare av en dödlig smitta, och att de genom sitt beteende orsakar att andra människor blir sjuka och avlider. De själva överlever, medan andra går under. Detta är en proces som sker inom vissa givna ramar. Och det handlar om tidens frågor och problem. Men tänk på vilken förfärlig, förödande smitta som skaror av människor för med sig till andra på trons område — eller otrons. Hur sker det? Jo, man etablerar kontakter och får vänner som lever ett relativt sorglöst liv och så småningom sker det, som man borde förstått, om man lyssnat.

Huru kan en yngling bevaras från en kultursmitta som härskar i det borgerliga samhället, världen? Finns det någon möjlighet att över huvud taget bli bevarad, eller är vi alla mer eller mindre dömda till undergång? Vissa är redan märkta så vi ser att för dem finns det inget hopp. Andra ser friska ut, men bär smittan i sitt väsen, och om de själva inte är märkta eller präglade av smittan de bär, så förmedlar de den till andra. I deras omgivning kan man se att männsikor inte bara förvandlas, utan också att de avlider, de slocknar.

Huru skall en yngling bevaras? Det är den stora frågan i TV-åldern, i en kulturmiljö som är så sodomslik, så man får en känsla av att Sodom och Gomorra ter sig oskyldigt i jämförelse med samtidens krafter, makter och utspel. Hur skall ynglingen bevaras utan att bli ett offer; inte bara för denna smitta, utan för nedbrytande krafter, och möta det straff som ett vaket samvete trots allt ännu förmår varna om. Vi lever i en tid av sådan hållningslöshet och slapphet, att föräldrarna knappast vågar tillrättavisa och dra upp riktlinjer för sina barn. Vi har kommit in i en tidsålder där situationen är sådan att kristna människor inte vågar framhålla vad skriften säger: *"I barn, varen edra föräldrar lydiga."*

Det finns också ett annat bibelord: *"I fäder, reten icke edra barn till vrede."* Den negativa sidan är alltså *"reten icke edra barn"*. Men det som ska ersätta detta, är detta positiva: Fostra barnen i Herrens tukt och förmaning. Vad innebär det att fostra sitt barn i Herrens tukt och förmaning? Vad är Herrens tukt? Varför ska vi fostra barnen i Herrens tukt och förmaning? Ja, det är en fråga om preventi-

forts sid 26

Vill du bli fri?

Text: MIKAEL ELIASSON

Det står så här i Joh. 5:6: *"Då Jesus fick se denne, där han låg, och fick veta, att han redan lång tid hade varit sjuk, sade han till honom: 'Vill du bliva frisk?' Den sjuke svarade honom: 'Herre, jag har ingen som hjälper mig ned i dammen, när vattnet har kommit i rörelse; och så stiger en annan ditned före mig, medan jag ännu är på väg.' Jesus sade till honom: 'Stå upp, tag din säng och gå.' Och strax blev mannen frisk och tog sin säng och gick. Men det var sabbat den dagen."*

Den här mannen hade legat där i 38 år och under dessa år hade sängen som han låg i, blivit en slags trygghet för honom. När han låg i den visste han att allt var gott och väl.

Han såg att det hände saker och ting omkring honom. Dammen rördes upp, en ängel steg ned från himlen och rörde om i Betesdadammen. För varje gång var det alltid någon annan som hann före honom, och han kom till korta. Sängen hade blivit hans sociala trygghet, hans vistelseort, och så snart han försökte ta sig därifrån, ner i dammen, som låg på kort avstånd, hann någon annan före honom.

När jag tänker på den här mannen, ser jag oss människor framför mig. Gång på gång försöker vi nå fram till dammen. Så snart det blir lite rörelse gör vi ett försök, och så ser vi, att vi kommer till korta, vi lyckas inte, det går inte.

Men den här gången hände något väldigt speciellt; Jesus stod framför honom. Men han visste inte att det var Jesus, som stod där.

Jesus sade till honom: *"Vill du bliva frisk?"* Vilken fråga egentligen! Och så började han förklara sig, vad som hänt och varför han inte lyckats ta sig ner i dammen.

Men nu stod Jesus där och frågade honom, om han *ville* bli frisk. Men han sa: "Så här är det, Jesus. Var gång är det någon annan som hinner ner i dammen före mig. Jag har försökt och försökt, men det går inte. Så jag har det nog bäst här i min säng ändå. Det känns tryggast så.

Plötsligt säger Jesus: *"Stå upp, tag din säng och gå!"* Han kunde väl ha sagt: "Stå upp och gå!" Sängen var väl inte så viktig? Vad hade den för betydelse? Men Jesus sade: *"Stå upp, tag din säng och gå!"*

Sängen hade tidigare

forts sid 31

TIDENS OMSORGER

Text: ANITA ERIKSEN

När Jesus talade, gjorde han det många gånger i liknelser, dvs han tog bilder ur folkets vardagsliv och förklarade på det sättet människans förhållande till Gud och Hans vilja. Bilderna hämtades ofta från jordbruket som ju var en av de viktigaste och huvudsakligaste näringsgrenarna på den tiden.

I en av liknelserna talar Jesus om Guds ord som faller i olika jordmån och sedan förklarar han innebörden av det för lärjungarna. Efter att många gånger själv ha läst den liknelsen och hört andra göra det så har jag på nytt läst den och fastnat för en vers som är ganska allvarlig.

"Och att den såddes bland törnena, det är sagt om den som väl hör ordet, men låter tidens omsorger och rikedomens bedrägliga lockelse förkväva det, så att han bliver utan frukt." (Matt. 13:22)

Om man läser sammanhanget så upptäcker man att mottagligheten av Guds ord förlängs för varje jordmån som beskrivs. Ordet såddes vid vägen; det gick in i det ena örat och ut genom det andra. Ordet såddes på stengrunden; det fann ett fäste men försvann efter en tid när motgångarna kom. Ordet såddes bland törnena; det växte upp men bar ingen frukt. Ordet såddes i den goda jorden och där växte det upp och bar frukt.

Det var alltså detta ordet om törnena som fick mig att fundera. Ordet fann en grund och växte upp. Tiden gick och det blev ett strå men det bar ingen frukt, det blev inga ax till nytt liv. Vad berodde det på? Jo, man låter *tidens omsorger och rikedomens bedrägliga lockelse* förkväva det. Dvs du och jag har låtit annat få växa upp samtidigt med Guds ord i våra hjärtan, sinnen och tankar.

När vi var yngre och nyfrälsta fanns ambitionen att tjäna Gud. Men hur blev det sedan? Familj och arbete tar så mycket tid, *tidens omsorger.* Men det blir inget nytt liv i Guds rike, det blir bara ett tomt strå som vajar. Vackert på långt håll men till intet nyttigt.

Jag tror det finns oändligt många kristna idag med törnen i sitt inre, med många intressen och omsorger i tillvaron som fått överhanden. Det är dags att vakna, att se till att vårt inre blir rensat så att Gudslivet får den näring det skall ha. Att vi inte omintetgör de planer som Han, som en gång gav växten, har för den.

— Tänk när loppet helt fullbordat är!

Text: SOVEIG HELMNER

"Tänk när loppet helt fullbordat är, Segerkransen vi får och helig skrud, Att förenas med Frälsaren kär, Snart han kommer och hämtar sin brud"

— Ja, tänk vilken dag, tänk vilket mål, när vår tro skall få bytas i åskådning! Men än är vi inte framme. Loppet är, för vår del, inte helt fullbordat. Den sista, korta sträckan återstår.

Under den sträckan har vi en livskamp att utkämpa. Det är den del av tävlingskampen som är just *oss* förelagd. En kamp som hör vår tid till. Vår tid är en tid av skymning, och vi ser hur förvillelsen, töcknet, dimridåerna tätnar omkring oss. Denna tidsålders slut närmar sig med hast. Snart är natten här, och det blir allt svårare att se klart var vägen går.

Vi har en svuren fiende, som följer vårt lopp i tiden. Han är i ständig verksamhet, för han vet att hans tid är kort. Han försöker med all list att *här* i tiden beröva oss den segerkransen som väntar *där,* vid målet.

Han vill röva allt det äkta, det sannskyldigt goda, ifrån oss.

— Den beprövade tron, den första kärleken, det fasta hoppet, den uppriktiga troheten, den innerliga väntan på brudgummen — allt av evighetsvärde vill han fränta oss.

Han lockar vår blick från målet, och vill inta våra sinnen, fylla vår tid, med denna världens och tidens goda.

Hans mål är att få se oss slutligt bedragna, berövade härligheten från Gud.

Men vilken nåd — det finns ytterligare någon som följer vårt livslopp. Någon som gått vägen före oss. Det är vår överstepräst — Jesus Guds son. Han känner vår tid, Han vet om vår kamp. Han är väl förtrogen med vår lott — han som var frestad i allt men utan synd.

Han fullbordade *sitt* lopp — Han tömde sin kalk i botten. Han utkämpade *sin* kamp — för vår skull. Det är Hans seger som gjort det möjligt för Dig och Mig att fullfölja *vårt* lopp. Det är på Honom vi får fästa vår blick.

Han är vår ständiga förebedjare — Han vakar över sitt folk i tiden. Hans mål är att få se oss slutligt räddade, hemma. Därför kan vi höra hans röst till församlingen, i en tid av uppgivenhet och svek: *"Jag kommer snart. Håll fast det du har, så att ingen tager din krona."(Upp. 3:11)*

GUDS NÅDESERBJUDANDE

Text: MAY-GRETHE NORBERG

Människa, har du tagit emot Guds nådeserbjudande?

Gud skapade människan till sin avbild. Han hade en speciell plan med henne. Men människan blev lurad av djävulen redan i begynnelsen. Vi blev lurade att synda mot Gud och ville inte lyda Honom. Människan ville vara sin egen gud och gå sin egen väg.

Samma sak är det idag. Men du, vägen som djävulen vill att vi ska gå på, leder till fördärvet. Kanske allt ser bra ut för ögat här i Sverige, vi får för det mesta allt vi önskar. Vi behöver inte sakna mat och kläder, vi lever t o m i överflöd, materiellt sett.

Vi behöver inte be till Gud för vi lever inte i nöd. Människan glömmer Gud i all flärd, hon sätter sin tillit till det skapade framför Skaparen.

Men innerst inne hos människan finns det en tomhet som hon tror går att mätta med s k nöjen, eller en flykt från verkligheten. Men när det är över, känns det bara ännu tommare.

Mitt i allt detta finns det en Gud, som egentligen kunde strunta i dig och mig. Men det gör han inte. Han älskar ju det som tillhör honom.

Det står i Joh. 3:16: *"Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde son, på det att var och en som tror på Honom icke skall förgås, utan hava evigt liv."*

Många människor tror att Jesus var en människa, som levde på den tiden och gjorde gott bland människor då. Andra tror att han var en revolutionär som blev dödad på ett kors för att han protesterade.

Men du, Jesus är Guds son, han gick omkring här på jorden för att människan åter skulle få kontakt med Gud. Det räckte tydligen inte med hans ord och gärning då, utan Gud måste visa något mer. Jesus fick dö på ett kors, för att du och jag, hela mänskligheten skulle få syndernas förlåtelse. Han uppstod igen på tredje dagen och han lever idag och är tillsammans med Gud i himmelen. En dag skall han hämta alla dem som tror på honom. Skall du bli med?

Ännu har du chansen att ta emot Jesus i ditt hjärta.

Jesus säger: *"Den som hör mina ord och tror på honom som har sänt mig, han har evigt liv och kommer inte under någon dom, utan har övergått från döden till livet." "Tag emot*

forts sid 31

NÄR GUD T

Gud ser igenom de religiösa fasaderna och han ser, att det finns en orättfärdighet som är fruktansvärd. Därför måste han tala.

Jag har väckts av ett sammanhang i Jesaja 1: "Hören I himlar och lyssna du jord, ty Herren talar". När Gud talar, är det sällan fråga om debatt eller diskussion. När Gud talar, då är det auktoritet och hela skapelsen bör lyssna, ty han vill komma tillrätta med vissa problem. Då går han på djupet, så att det blir en grundlig lösning och inte bara lite psykologisk hjälp. Gud känner sin skapelse, sitt folk och han vill sätta stopp för de problem som finns. Det är det resultat som han vill nå. Och vi är verkligen i behov av att — speciellt i denna tid — höra Herren tala. Vi måste få den rösten inom oss, trots att det ofta kan vara obehagligt. Missbruk av de gåvor Gud givit, eller missförstånd, sådant vill Gud komma tillrätta med. Han vill förnya, ge till de små, gripa in i skeendet och göra något nytt. Det är vad vi behöver — som personer och som församling — ty vi lever i en tid då sinnena liksom inte orkar med. Därför tror jag att vi måste verkligen kämpa för att knacka på himlens dörr.

Det är som om våra ögon flyttats upp på huvudet. Av vår omgivning ser vi ingenting, hör ingenting och känner ingenting.

Vi talar ofta om synd och syndare, vi går med syndare till Golgata och vi vill att Gud ska frälsa syndare. Och det är någonting riktigt och underbart. Men ibland ser vi på fel sätt vad synd egentligen är, vi räknar med "syndakatalogen". Så plockar vi fram Guds ord och använder på vissa saker, men Gud själv kanske menar något helt annat. Vi måste väckas så att vi inte fixeras av vissa detaljer utan kan se hela sammanhang.

Ty Herren talar: *"Barn har jag uppfött och fostrat, men de hava avfallit från mig. En oxe känner sin ägare och en åsna sin herres krubba, men Israel känner intet, mitt folk förstår intet. Ve dig, du syndiga släkte, du skuldbelastade folk, du ogärningsmäns avföda, I vanartiga barn, som haven övergivit Herren, föraktat Israels helige och vikit bort ifrån honom. Var skall man mer slå eder, då I så fortgån i avfällighet" "När I kommen för att träda fram inför mitt ansikte, vem begär då av eder det att mina förgårdar trampas ned. Bären ej vidare fram fåfängliga spisoffer, ångan av dem är en styggelse för mig. Nymånader och sabbater och utlysta fester, ondska i förening med högtidsförsamlignar, sådant kan jag icke lida. Edra nymånader och högtider hatar min själ, de hava blivit mig en börda, jag orkar ej bära den. Ja, huru I än uträcken edra händer, så gömmer jag mina ögon för eder. Och om I än mycket bedjen så hör jag icke därpå. Edra händer äro fulla av blod. Tvån eder då och renen eder, skaffen edert onda väsende bort ifrån mina ögon. Hören upp att göra vad ont är, lären att göra vad gott är, faren efter det rätt är, visen förtryckaren på bättre vägar. Skaffen den faderlöse rätt, utfören änkans sak."*

Det är sant att ingen kan bli frälst genom goda gärningar. Gud har ordnat det så att frälsningen kommer av tro på Jesus Kristus. Men varje frälst människas plikt är likväl att göra goda gärningar. Vi kan inte komma ifrån det. Ibland upplever jag det som om vi lastar allting på Gud. Det är som om våra ögon blivit flyttade upp på våra huvuden.

Vi går omkring och ser bara på Gud. Av vår omgivning ser vi ingenting, hör ingenting och känner ingenting. Vi räknar med att allt av lidande och synd, det ska Gud förändra. Jag tror att Gud vill lära oss att *se* vad som händer runt omkring oss och han vill lära oss — som kristna — att gripa in.

Gud orkar inte — men vi människor, vi orkar. Gudstjänsterna har blivit en börda för Herren — men för oss är de ingen börda.

Varför har Gud frälst oss? Vi tar kanske alltför lätt på den saken ibland. Gud vill att människor ska bli frälsta. Men det finns saker som han väntar att hans folk ska göra. Tänk dig att Guds folk går på en väg som de tror behagar Gud. De tror att Gud är glad, när han i verkligheten sörjer och är ond. Vi kan läsa i Romarbrevet att Guds vrede uppenbarade sig från himmelen över ogudaktigheten. Det finns två saker som kan nedkalla Guds vrede, det är ogudaktighet och orättfärdighet. Oftast satsar vi på att bekämpa ogudaktigheten, och medvetet eller omedvetet glömmer vi orättfärdigheten.

I Uppenbarelseboken läser vi att det är de heligas böner som stiger upp som rökelse till himmelen. Men här säger Gud: *"Bär ej vidare fram fågängliga spisoffer".* Ångan, eller rökelsen därav var en styggelse. De heligas böner gör Gud glad, då vill han gripa in. Men det finns en annan ånga, en rökelse som gör Gud vred. det är det falska, religiösa: Den fruktansvärda lära som säger: Nu har vi blivit Guds folk, nu har vi lagen, nu har vi allt. Som de skriftlärde som sitter på Mose stol. Mose representerar lagen och stolen akutoriteten. Där sitter de och positionen har de nått med olika metoder, på olika vägar. De tror sig ha gjort sin plikt, vad beträffar relationen till Gud. Men Gud ser mera. Han ser omgivningen, han ser sammanhangen och man kan inte lura Gud. Han vill någonting djupare, han vill att gåvan som han givit sitt folk, lagen, skall förverkligas, inte på ett mekaniskt sätt utan det är människor som skall göra det.

Högtiderna, sabbaterna har blivit en börda. Gud orkar inte, men vi människor, vi orkar. För oss är det ingen börda, vi går vidare och vi trivs med det. Vi vill inte se någonting, bara uppåt och bara vi har gudstjänsten och allt färdigt, så tror vi att allt är "okej". Men för Gud är det inte så. Han orkar inte med, och om vi får hans röst i vårt hjärta då kommer inte vi heller att orka. Då vill vi att budskapet inte bara blir en ogudaktighetsfråga, utan en rättfärdighetsfråga också. Därför att vi har blivit lika honom.

"Ja hur I än uträcken edra händer så gömmer jag mina

ALAR

Predikan av MOUSSA ABNA AISSA

ögon för eder. Och om I än mycket bedjen, så hör jag icke."

Gud gör på ungefär samma sätt som vi. Vi vill inte se — han ser inte oss, vi vill inte höra på omgivningen — han vill inte höra på oss heller. Det finns en resonans mellan vad vi gör och vad himmelen gör.

"Skaffen den faderlöse rätt, utfören änkans sak, att göra vad gott är, faren därefter."

Frälsning innebär att inta en ny hållning till sina medmänniskor. Att genom Jesus Kristus visa dem en helt ny väg.

Jag hör människor säga: Ja, men det här är gärningar, det här är filantropi". Man ser inte att frälsning innebär att komma i en ny ställning till människor, att genom Jesus Kristus visa dem på en helt ny väg.

Jag har inte varit frälst särskilt länge, men jag har hört detta sammanhang läsas på väckelsemöten — gång på gång — för syndare. *"Kom, låt oss gå tillrätta med varandra, säger Herren. Om edra synder än äro blodröda, så kunna de bliva snövita, och om de äro röda som scharlakan, så kunna de bliva såsom vit ull."* Det handlar om orättfärdighet, men vad är det för synder Gud talar om? Jo, den fruktansvärda religiositeten som bara bygger, utan liv, utan känsla. För Gud är det synd. "Kom", säger han, "låt oss gå tillrätta". Det finns ett Golgata för orättfärdigheten, vi kan få gå tillbaka till Gud. Det finns en kraft som kan frälsa oss ifrån det här sammanhanget, lika stor, mäktig och underbar som den som frälst oss från ogudaktigheten. Gud väntar att hans folk ska göra upp, att de ska skaffa bort den synd som handlar om orättfärdighet.

Det är i Jakobs brev vi finner definitionen på en ren gudstjänst. Jag tror att vi måste böja oss för den, ty det är en apostel som talar genom den helige Ande. Fast vi får erkänna att vi nog tänkt precis tvärt om. Vi tror att om vi försörjer de fader- och moderlösa och änkor, då är det filantropiskt arbete och då är vi besmittade av världen. Men det står inte så i detta sammanhang. När vi kommer bort från världen, genom frälsningen, så väntar sig Gud att vi ska göra dessa saker. Det är en gudstjänst, lika mycket som när vi sitter i mötena och prisar Herren. Det är något som Gud väntar att vi ska göra, men det är något svårt, och vi behöver hans hjälp därtill.

En gudstjänst som är ren och obesmittad, inför Gud och Fadern, är det att vårda sig om änkor i deras bedrövelse, och om fader-och moderlösa barn. Och att hålla sig obefläckad av världen.

När vi läser Jesu undervisning i Matt. 23, ser vi vilket ansvar och vilken skuld de skriftlärde och fariséerna hade. Det är samma skuld, samma ansvar som vi har, om vi beter oss på samma sätt, om vi inte är vakna.

Jesus säger: *"De säger, men gör icke, bliver sedda av människor, de gör sina böneremsor breda och hörntofsarna på sina mantlar stora".*

Evangeliet vi har fått, skall inte vara en olja i ett religiöst maskineri. Det skall vara en kraft som går ut till människor.

De satsar på den religiösa fasaden. Putsar och putsar — hela tiden. Men Gud ser igenom alltsammans, fasader och ceremonier. Han ser att det finns en orättfärdighet som är fruktansvärd. Och Gud kan inte hålla tyst, utan han måste tala! Han väntar på sitt folk, att vi ska komma till honom med vår ogudaktighet och vår orättfärdighet.

Evangeliet som vi har fått, den här underbara frälsningen, reningen och kraften, ska inte vara en olja i ett religiöst maskineri, nej, det ska vara en kraft som går ut till människor. De ska förstå och uppleva att den frälsning vi talar om inte bara är en teori, utan är en kraft som kan spränga alla barriärer. Så blir Jesus förhärligad, världen kan se honom genom oss. Vi är ett levande, öppet brev, säger Bibeln. Må vi öppna våra hjärtan, våra sinnen och tänka på vad vi gör och hur vi lever här på jorden. Bibeln säger att vi ska ge våra liv för bröderna, för människorna. Låt oss göra det — i Jesu namn.

Hälsning från en pilgrim:

— Vi är inte hemma än!

Jag känner stor tacksamhet till Gud för årets bibelskola. Tänk att få sitta ner och ta del av en undervisning som denna, i vår oroliga tid så fylld av motsättningar.

Under veckan blev vi konkret påminda om att denna tidsålder går mot sitt absoluta sammanbrott. Men när detta begynner ske får vi lyfta vårt huvud. "Jesus kommer snart."

Fastän jag varit frälst många år, tänker jag på att vi är inte hemma än. Vi får böja oss inför ordet, och verkligen rannsaka oss.

Ordets ljus lyser in i hjärtats vrår. Det är nåd utöver nåd. Gud är angelägen, han vill endast vårt bästa.

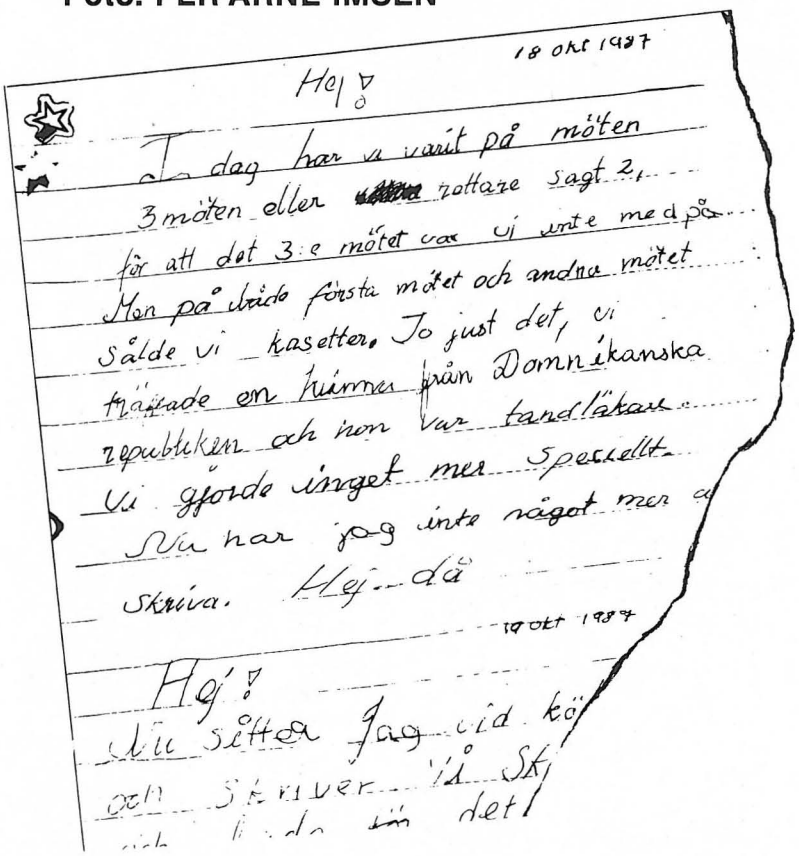
Han får ta hand om min vilja, min håg, ja, allt får jag lägga ner inför hans fot, och låta hans ord få dana och forma mitt liv.

Jesus vill skickliggöra allt sitt folk. En kör kom till mig just nu:
Kom min frälsare hjälp mig, Tag mig rena och fräls mig, Krossa forma och fyll mig, Jesus gör du det nu.
Må så ske i Jesu namn! Amen.

Maranatahälsningar
Margit Oscarsson

Därför vill Sara vara

Intervju: STINA FRIDOLFSSON
Foto: PER-ARNE IMSEN

18 okt 1987

Hej då

I dag har vi varit på möten 3 möten eller [illegible] sagt 2, för att det 3:e mötet var vi inte med på. Men på båda första mötet och andra mötet sålde vi kasetter. Jo just det, vi fråsade en kvinna från Dominikanska republiken och hon var tandläkare. Vi gjorde inget mer Speciellt. Nu har jag inte något mer a skriva. Hej då

19 okt 1987

Hej!
Nu sitter jag vid kö
och skriver i S
det!

Lilla Sara Imsen, 10 år, är den fjärde i ordningen av sex syskon. I somras, på maranatafolkets sommarkonferens i Latorp, döptes hon. Egentligen gjorde hon en liten kupp. Mamma och pappa höll henne tillbaka när hon under veckan kom och bad om att få döpas. De tyckte att hon var litet ung för att verkligen veta vad dopet innebar. Men på lördagskvällens dopmöte, stod hennes pappa Per-Arne i talarstolen: "Är det någon fler här nu som inte är döpt, och som vill döpas? I vädret åkte lilla Saras hand med stor beslutsamhet. Och pappa föll till föga. Och Sara har en klar och fast bekännelse:

— Jag vill ju leva för Jesus!

För ett par månader sedan fick Sara följa med sina föräldrar, Per-Arne och Christina, till Spanien, i en bilfärd genom hela Europa. Resan varade tre veckor. Med var lillebror Per-Georg, samt Agneta Orellana, som hjälpte till som tolk, sekreterare och allt i allo, eftersom uppgifterna var många. Sara berättar:

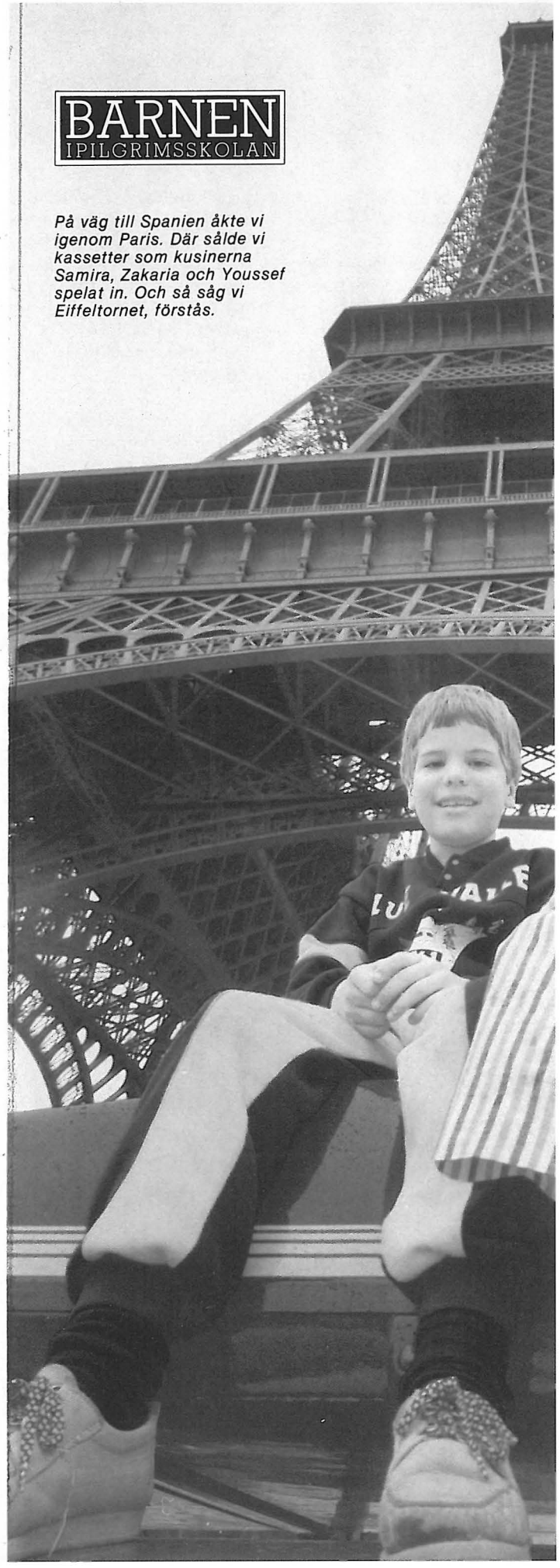
— På vägen dit åkte vi till England. Vi åkte båt och bil. Färja över havet. Det gick inte så stora vågor, men det var väldigt spännande.

Sara är inte så mångordig, men man anar att resan gjort djupt intryck på henne.

— Egentligen var mamma och pappa bjudna till en konferens, där mamma skulle sjunga. Vi skulle sälja litet kassetter också.

Sara och hennes syskon fick vara med och sjunga litet i den senaste spanska kassetten som Christina Imsen gjorde. Och Sara sjunger faktiskt solo där: "Mi pensamiento eres tu, Senor", sjunger hon. Litet försiktigt, men tonsäkert och utan problem med uttalet. Sara har lärt sig några ord på spanska. "Senor" betyder "Herre", t ex. Det är roligt att sjunga på spanska, tycker Sara. Och hon vill gärna lära sig mer spanska.

I Spanien är det mycket som är annorlunda mot Sve-

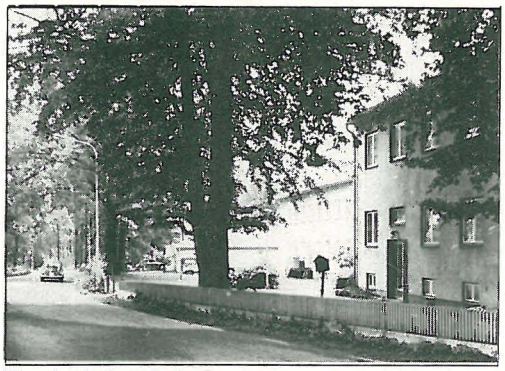
På väg till Spanien åkte vi igenom Paris. Där sålde vi kassetter som kusinerna Samira, Zakaria och Youssef spelat in. Och så såg vi Eiffeltornet, förstås.

God Jul
&
Gott Nytt År

önskar vi alla våra läsare

Midnattsropet är en tidning med ett radikalt väckelsekristet budskap, som vårt land just nu behöver. Vill Du få en profetisk orientering om tidsläget just nu ifråga om skolan, lagstiftningen, missionssituationen, politiken eller ekonomin bör Du läsa Midnattsropet.

Humlegården, Latorp

19

JANUARI

V	Må	Ti	On	To	Fr	Lö	Sö
53					1	2	3
1	4	5	6	7	8	9	10
2	11	12	13	14	15	16	17
3	18	19	20	21	22	23	24
4	25	26	27	28	29	30	31

1 jan. Nyårsdagen 6 jan. Trettondedag Jul

APRIL

V	Må	Ti	On	To	Fr	Lö	Sö
13					1	2	3
14	4	5	6	7	8	9	10
15	11	12	13	14	15	16	17
16	18	19	20	21	22	23	24
17	25	26	27	28	29	30	

1 april Långfred. 3 april Påskd.
4 april Ann.d. Påsk

1-4 Påskkonf. Stockholm

Var med och stöd

Midnattsropet

Pg 48 64 65-8

FEBRUARI

V	Må	Ti	On	To	Fr	Lö	Sö
5	1	2	3	4	5	6	7
6	8	9	10	11	12	13	14
7	15	16	17	18	19	20	21
8	22	23	24	25	26	27	28
9	29						

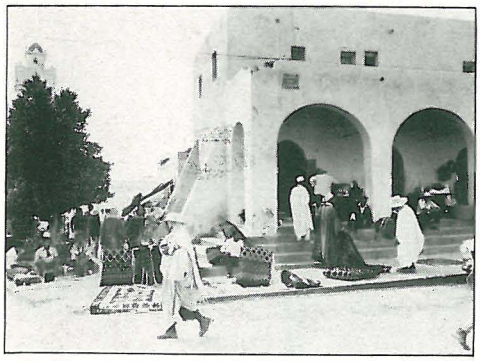
15-21 Sportlovsvecka, Latorp

MAJ

V	Må	Ti	On	To	Fr	Lö	Sö
17							1
18	2	3	4	5	6	7	8
19	9	10	11	12	13	14	15
20	16	17	18	19	20	21	22
21	23	24	25	26	27	28	29
22	30	31					

21-23 Pingstkonf.

12 maj Kr. Him.f.d. 22 maj Pingstd.
23 maj Ann.d. Pingst

MARS

V	Må	Ti	On	To	Fr	Lö	Sö
9		1	2	3	4	5	6
10	7	8	9	10	11	12	13
11	14	15	16	17	18	19	20
12	21	22	23	24	25	26	27
13	28	29	30	31			

JUNI

V	Må	Ti	On	To	Fr	Lö	Sö
22			1	2	3	4	5
23	6	7	8	9	10	11	12
24	13	14	15	16	17	18	19
25	20	21	22	23	24	25	26
26	27	28	29	30			

25 juni Midsommard.

24-26 Midsom.konf. Ljungsbro

MISSIONEN

Guds hjärteangelägenhet!

Kom ihåg arbetarna i
TUNISIEN och
DOMINIKANSKA REPUBLIKEN

Pg 44 10 05-6

MARA

Du vår H

88

JULI

V	Må	Ti	On	To	Fr	Lö	Sö
26					1	2	3
27	4	5	6	7	8	9	10
28	11	12	13	14	15	16	17
29	18	19	20	21	22	23	24
30	25	26	27	28	29	30	31

16-24 Sommarkonf. Latorp

AUGUSTI

V	Må	Ti	On	To	Fr	Lö	Sö
31	1	2	3	4	5	6	7
32	8	9	10	11	12	13	14
33	15	16	17	18	19	20	21
34	22	23	24	25	26	27	28
35	29	30	31				

SEPTEMBER

V	Må	Ti	On	To	Fr	Lö	Sö
35				1	2	3	4
36	5	6	7	8	9	10	11
37	12	13	14	15	16	17	18
38	19	20	21	22	23	24	25
39	26	27	28	29	30		

OKTOBER

V	Må	Ti	On	To	Fr	Lö	Sö
39						1	2
40	3	4	5	6	7	8	9
41	10	11	12	13	14	15	16
42	17	18	19	20	21	22	23
43	24	25	26	27	28	29	30
44	31						

22 okt-6 nov Bibelskola, Sthlm

NOVEMBER

V	Må	Ti	On	To	Fr	Lö	Sö
44		1	2	3	4	5	6
45	7	8	9	10	11	12	13
46	14	15	16	17	18	19	20
47	21	22	23	24	25	26	27
48	28	29	30				

5 nov. Alla Helgons dag

DECEMBER

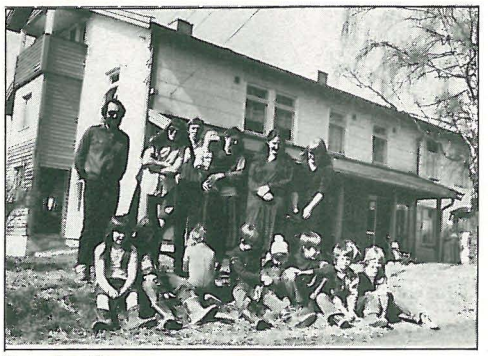
V	Må	Ti	On	To	Fr	Lö	Sö
48				1	2	3	4
49	5	6	7	8	9	10	11
50	12	13	14	15	16	17	18
51	19	20	21	22	23	24	25
52	26	27	28	29	30	31	

25 dec. Juldagen 26 dec. Ann.d. jul

Nyårskonf. Stockholm

Pilgrimsskolan

Brandu, Norge

Följ väckelsearbetet i Norge - LÄS

PILGRIMEN

PILGRIMEN, Nyhus 2760
Brandbu, NORGE

NATA

erre kom

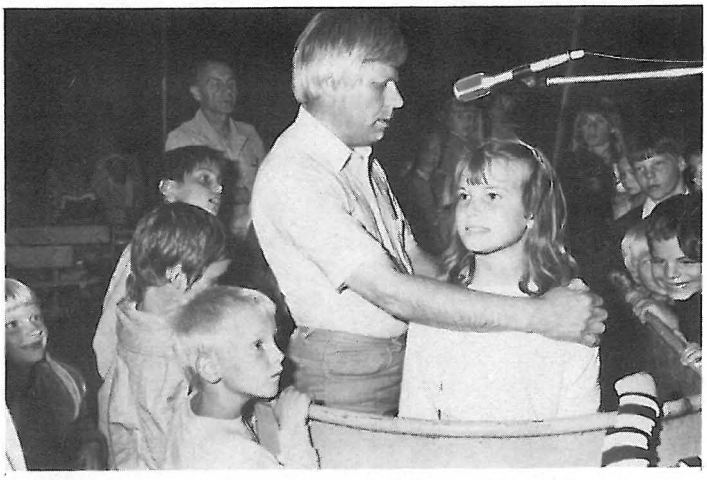
Missionscentret Bromma

Jakobslundsgård, Ljungsbro

ett vittne

Dopförrättning på Latorpskonferensen 1987.

rige, tycker Sara.

— Husen är annorlunda, erinrar hon sig. De har helt andra former, och är för det mesta vita. Det var fint, tycker Sara.

— Det fanns palmer där också. En del var fina. Men Sara vet inte riktigt vad det var för sort, för det fanns inte kokosnötter på dem.

— Det var mycket turister i Spanien. Massor av turister. En del svenskar träffade de också.

På mötena var det mycket intressant, tyckte Sara. Visserligen förstod hon inte vad man sa, men det fanns så mycket att titta på. Och när pappa predikade, talade han ju på svenska, och Agneta översatte till spanska. Då kunde Sara förstå vad som sades.

Några dagar under resan bodde de hos en familj som Sara nästan känner:

— Vi var tillsammans med deras barn. Den minste heter Alberto, och är tre år, och den största heter Laura. Hon är åtta år. Vi kunde förstå varandra litet grand. Vi pekade på olika saker och

forts sid 25

Utanför Iglesia Evangelica i Benidorm tillsammans med kamraterna Laura och Alberto.

Efter en omskakande förmiddag i appellationsdomstolen här i Santo Domingo, nådde mig på måndagskvällen en mycket upprörande rapport från en annan församling där Maranatafolket i Stockholm generellt bedömdes, bestraffades, och i princip, vräktes. Avstånden är stora, men ack, vad likheterna trots kulturskalets olika dimensioner är slående! I båda fallen handlar det om primitivism i politisk, juridisk och ekonomisk tappning, då rätten; rått och hänsynslöst körs över av den offentliga makten. Vad hjälper det med demokratiskt konstituerade organ, då maktarrogansen tillåts demonstrera sin totala respektlöshet för mänskliga fri- och rättigheter, antagna för att skydda medborgarna mot myndighetsmissbruk av det ena eller andra slaget.

Man undrar om någon politisk sammansatt, demokratiskt verksam kommunal församling av förtroendevalda ombud på en timme någon gång tidigare har hunnit producera och presentera så många gemena lögner, kvalificerat förtal och kränkande insinuationer som fallet var i Stockholm kommunfullmäktige denna måndagskväll i julmånaden, då frågan om Maranataförsamlingens fullt rättmätiga anspråk på ersättningslokaler för en påtvingad evakuering från cityområdet, behandlades. Några av dessa tyranner formligen andades hot och mordlust, varför utfallen formade sig till en explosion av komprimerad ondska och hämndgirighet. "Vi måste få bort den skällande och bitske hunden, så att vi kan bli bästisar med fåren", tjöt vargarna rovgirigt i sin hets mot en folkgrupp. Redovisade fakta och objektiva skäl formligen dränktes i en hetsstämning, där Maranataförsamlingens teologi utan någon som helst giltig orsak, analys eller precisering, samt skamfilad till oigenkännlighet, skräckinjagande marscherade in bland garvade makthavare; långt bortom allt förnuft.

Beslutet blev naturligtvis helt i linje med den primitiva fientlighet, vilken en högröstad falang ateister och rödgardister förmådde piska fram i den sista fasen av en serpentinlik utredning och beslutsprocess. Vissa politiska noviser, som under behandlingens gång på olika nivåer än slunkit hit och än slunkit dit, utan att hitta en tuva att förankra sin perforerade vilja, fick i sista etappen ett efterlängtat argument för sin fjantiga skendebatt, och alla ylande vargar stämde genast in i antiagakören. Benet var saftigt och attraktivt för alla, och gav föreställningen en touch av trovärdighet och av upprörd idealism.

Vågmästarpartiet hamnade i obalans på grund av en oväntad droppe, som kom det hela att kantra över till motsatt sida. Den droppen har i så fall hängt lika skräckinjagande i luften i över ett kvarts sekel. Märkligt att den åstadkom sådana tung-vattenliknande effekter just nu, då det uteslutande handlade om vikten av "att staden fullföljer sina åtaganden gent emot Maranata, oavsett vad man tycker om deras religionsutövning." Ja, förberedande behandling i kommunstyrelsen. Man undrar vad månne det var för droppe som balanserade ut det resultatet, och åstadkom grovhångel med så vitt skilda objekt.

Det ankommer nämligen inte kommunen att ta ställning till våra åsikter; vare sig i tros- eller uppfostringsfrågor. Kommunfullmäktiges behörighet är begränsad, och dess makt får definitivt inte utnyttjas för att inskränka någon genuin kristen grupps religionsfrihet, yttrandefrihet eller föräldrarätt. Genuint kristna värderingar behöver inte någon ursäkt eller någon omformulering för att hävda sig och gestaltas av samtida kristna i ett fungerande nytestamentligt församlingsliv här och nu.

Denna religionsutövning är nämligen tillförsäkrad livsutrymme genom lagstiftning, vars grannlaga uppgift är att slå vakt om medborgarnas rätt att, enligt egen övertygelse, följa det av den Heliga Skrift upplysta samvetet. Här, om någonstans, ska immunitet råda, varför alla politiska beslut, som demonstrerar någon form av särbehandling mot medborgare för deras genuint kristna tros- eller uppfostringsideal, förankrade i den Heliga Skrift och den väckelsekristna traditionen, är myndighetsmissbruk med ty åtföljande religionsförföljelse. I den konflikten har en modelag som den oprövade, och för vår kultur så väsensfrämmande, agaparagrafen i föräldrabalken, helt underordnad dignitet.
Diskrimineringsbrottet blir synnerligen allvarligt, då det, som i det här fallet, hämningslöst utövas av ett konstituerat samhällsorgan som tillåter sig motivera ett avslag, vars konsekvenser för med sig rättskränkande och bestraffande effekter för de drabbade. Det är nämligen ett kvalificerat övergrepp att bestraffa oss för den kristna övertygelse vi inte dagtingar med, och som aldrig kan bli en lösen i ett regelrätt utpressningsförsök.

Den situation vi nu tvingats in i är en helt logisk konsekvens av den avgifts- och subventionskarusell folkrörelserna i detta land dragits in i. Dessa dödsbringande subventioner, — omogna och sura druvor — har gjort dessa en gång så livskraftiga folkrörelser till tandlösa, orkeslösa, vanmäktiga och bidragsanpassade halvstatliga serviceorgan i den korporativistiska maktstatens offentliga tjänst. Blombestrött och väldoftande, i samlat och högtidligt gemak, rör sig denna sorgprocession mot de monumentala cementerier med självvalda vilorum på historiens jättelika blodsåker utan annat hopp än det världshärskarnas judas-belöning förmår erbjuda.

□ □ □

Med våra liv såsom insats för den tro som en gång för alla är överlämnad åt de heliga, står vi, subventionsfria och oberoende, kvar på evangeliets grund, utan att låta oss skrämmas av den uppblåsta politiska maktens smädelser, hotelser eller lockelser. Ty Herren Jesus Kristus är vår Herre, och han promoverades inte med en doktorshatt, utan påtvingades en törnekrona av de religiösa och profana makthavarna som var irriterade och störda av hans framfart i det dåtida samhället. Nu lever han *i* och verkar *genom* oss. Vad kan vi då vänta oss annat än att det går oss som vår Mästare.

"EN SPARK I B

Bottennivå i Stockholms komm

"En spark i baken" det var vad Brit Rundberg (vpk) menade att Maranatafolket skulle tilldelas. Debatten i Stockholms kommunfullmäktige fördes på en mycket låg och primitiv nivå. Frågan som behandlades var Bällstalundsskolan, Maranatafolkets ersättningslokaler. Sällan har väl så många lögner hunnit produceras på en

Kommunpolitikernas debattnivå då den lilla fattiga och politiskt ointressanta Maranataförsamlingens erbjudna fastighetsköp skulle prövas, ledde tankarna helt spontant till ett begrepp denne furste i vredesmod utropade över en annan församling av förslagna och äregiriga makthavare. Han gjorde sig fullständigt omöjlig genom att avslöja hela den aktuella institutionen såsom en veritabel rövarkula med självgoda och korrumperade existenser i nyckelpositioner. Fenomenet har tydlig och konkret förlängning rakt in i våra egna maktcentra.

De förbytta nazisterna i mitt barndoms hemland blev för mig helt plötsligt sympatiska i sin ödesdigra brist på kapacitet och kompetens, utfylld av kända rättshaverier och grovt våld. Det kan därför ifrågasättas om det över huvud taget är mödan värt att dämma upp denna störtflod av elaka rykten och illasinnat förtal med några tillrättalägganden. Den enögda fanatism som spelade över i kommunfullmäkti-

AKEN"

unfullmäktige

timme i något politiskt sammanhang tidigare.

Tyvärr har vi p g a utrymmesskäl ej möjlighet att i MR återge den debatt ARNE IMSEN recenserar i sin artikel.

ge denna måndagskväll, är inte mottaglig för sakliga argument och dokumenterade fakta. Den tar övermodigt parlamentarismen som den utlovade "sparken i baken" får symbolisera sin tjänst i detta vidriga maktspel, där etiken är privat- eller gruppegoismens förslavade dräng. Vårt informationsansvar kräver emellertid, att vi torpederar några av de lanserade praktlögnerna och de taktiskt motiverade efterhandskonstruktionerna som ledamöterna frotterade varandra med "därtill nödda och tvungna", på gränsen till predestination. Ack, vilket hyckleri!

Påståendet att vi vägrat erlägga hyra, är illasinnat förtal — ett demagogiskt grepp för att smutskasta och skada oss moraliskt och ekonomiskt hos den opinion vi med vår förkunnelse och verksamhet vänder oss till, och som stöder vårt arbete med frivilliga offer. I det ena sammanhanget *vill* vi inte likvidera vår hyresskuld, och i nästa sammanhang *lyckas* vi skrapa ihop tillräckliga resurser för att klara den. Men både det ena och det andra är kompromet terande för hyresgästen. Denna motsägelsefulla bekräftelse och dementi ur en och samma källa, är belysande för hållningslösheten och den verkliga avsikten med överfallen. Vanligt enkelt bondförnuft, förmår skilja mellan bristande förmåga på grund av upptrissade chockhyror på alldeles för kort tid, å ena sidan, och kverulantisk betalningsvägran å andra.

Yrkesdeformerade politiker med religionskomplex har uppenbarligen stora svårigheter att klara sådana distinktioner, då de inte ger någon politisk utdelning i valmanskåren. Det är möjligt att konstnärskollektivet, som egentligen var ute ur bilden, efter inflyttning i andra godkända lokaler, känner sig trakterat av den närgångna uppvaktningen och det gränsöverskridande hånglet i kommunfullmäktige. Politikerrollen däremot, drabbades genom skrupellösa aktörer av ett ännu djupare förakt. Den kvinnliga rödgardisten döljer inte heller sin stolthet över att hon och hennes parti helt allena i kamp mot övriga politiker; uthålligt och konsekvent drivit religionsförföljelsen det här är fråga om på alla nivåer mot Maranataförsamlingen och dess ledare.

□ □ □

Det har varit något av ett äventyr att på nära håll följa förhandlingarna om Bällstalundsskolans framtida öde och förslagets vidare väg genom hela hierarkin, via olika remissinstanser genom etappmålen för att, till sist, föreläggas kommunfullmäktige såsom en genomarbetad, prövad och i alla underinstanser godkänd uppgörelse med reservationer och tillägg. Sålunda initierades förhandlingarna med acklamation i fastighetsnämnden. Senare avhopp har motiverats med omväxlande konstnärskollektivets besvärliga dilemma, den lokala opinionens motstånd och framtida behov av skollokaler.

Ledande kommunpolitiker i huvudstaden har gått så långt i rådgivning, att de enskilt och offentligt har rått konstnärskollektivet att ignorera det ingångna och lagakraft-vunna avtalet och kontraktslöst, helt olagligt, bita sig kvar i fastigheten.

Fastighetsborgarrådet har inte dragit sig för att själv göra antydningar i den riktningen, kryddade med reservationen privatperson och inte ämbetsman. Att någon har blivit störd av sådan auktoritär anstiftan till brott och veritabel uppvigling i dessa förment laglydiga kretsar, har inte försports.

Men det är helt klart, att då den offentliga makten i sitt förvaltarskap tar sig sådana friheter, kan resultatet inte bli något annat än maximalt godtycke och ständiga diskrimineringar. I detta fall är det, definitivt Maranataförsamlingen i Stockholm som utsatts för sådan kränkande särbehandling.

Hela ledargarnityret i den socialdemokratiska Stockholmsjuntan, är solidariskt ansvarig för denna ovärdiga misshandel. Den har nämligen, otroligt nog, haft sina företrädare och sin sanktion på högsta nivå, med det nuvarande fastighetsborgarrådets välsignelse. Det är en skandal ingen vågar tafsa på. Men det är ännu möjligt att det så småningom blir den tuva som välter hela lasset!

□ □ □

Att det gamla skolhuset ska rehabiliteras för undervisning vid eventuella framtida behov, är ett komiskt inslag i den annars så enerverande och uppslitande bataljen om kultur och utbildning. Det är naturligtvis ingen som tror på detta expertavvisade hugskott. Men det kanske kan hjälpa kyrkoherden att hålla Maranata utanför hans fridlysta revir. I detta gatlopp är nämligen allt tillåtet, utom sanning och rättfärdighet. Det långsökta argumentet utmanar löjet och förråder torftigheten under den professionella aningslösheten. Det ska emellertid stå klart för var och en, att Maranataförsamlingen aldrig vid något tillfälle framfört några önskemål om att få just Bällstalundsskolan. Det är fastmer så, att vi utan eget initiativ har blivit anvisade fastigheten såsom alternativ för en påtvingad evakuering. Till detta kan det vara belysande för vår attityd till ersättningsfrågan, med ett litet tillägg. Vi erbjöd oss så sent som i början av 1987 att avstå ifrån erbjudandet om något annat lämpligt projekt stod till vårt förfogande, men tidsfaktorn omöjliggjorde sådana omdisponeringar, varför evakueringen genomfördes inom den fastställda tidsramen.

Det är bittert att vi nu ska smädas och bestraffas för vår medgörlighet, men vi tar det som en luttrande prövning. Ännu är inte Bällstalundsskolan avförd från dagordningen.

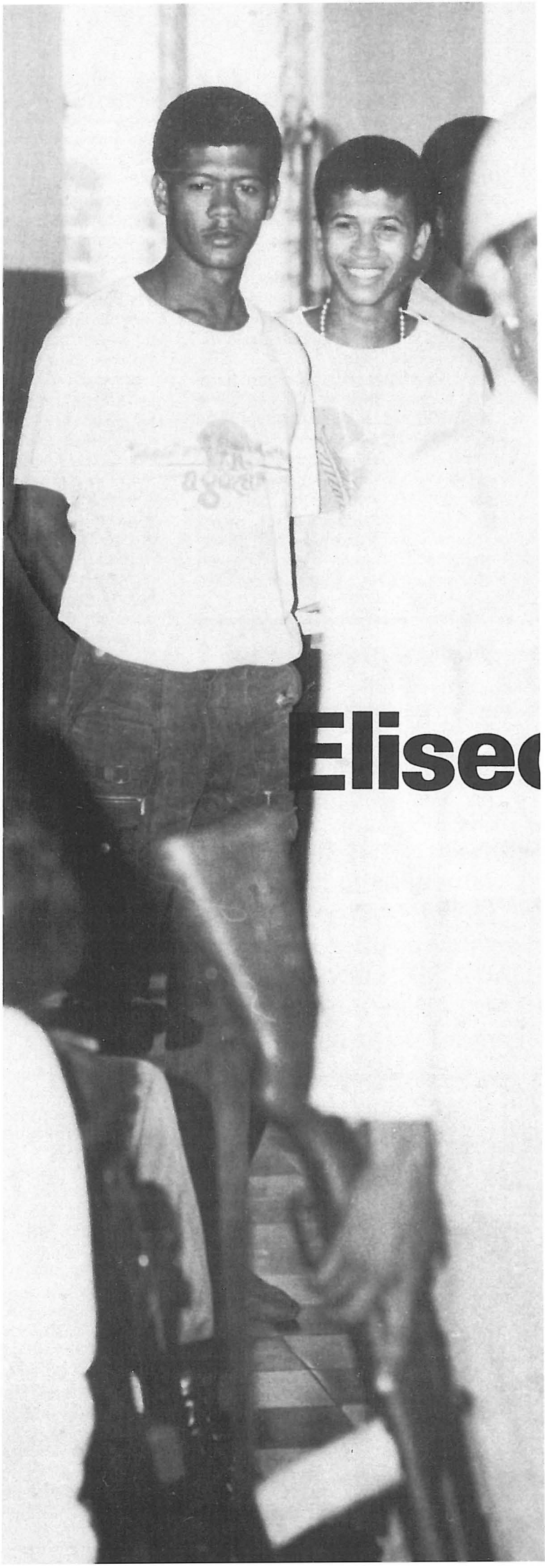
Den lokala opinion som det föredragande borgarrådet åberopar i en skrivelse, är som så mycket annat, en bluff. För det första är det inte den enda lokala opinionen och för det andra är det tvivelaktigt i vad mån den över huvud taget är lokal — om den nu existerar. Namnlistorna som man i lämpliga sammanhang viftar med, är av förklarliga skäl, hemligstämplade, och frågorna som ställs i dem, irrelevanta. Att placera ett antal personer utanför ett av stadens stora varuhus, och invitera dess kunder att via en namnlista uttala sig för att konstnärerna ska ha

forts sid 24

— Jag känner mig mera fri i fängelset, nu när jag har Jesus Kristus, än utanför i friheten, utan gemenskap med Gud.

Det är ännu odömde Eliseo som vittnar om detta. Han är fånge på Victoriafängelset, utanför huvudstaden Santo Domingo i Dominikanska Republiken.

Intervju: ULLA NÄSHOLM

Eliseo

VICTORIA är det pampiga namnet på fängelset som ligger utanför Santo Domingo. Vägen dit är besvärlig och svårframkomlig, och följaktligen är det inte lätt med kommunikationsmedlen. Timmars väntan för en ståplats i en överfull buss, som dessutom är i ett sådant skick att den är både en trafikfara och en fara för passagerarnas liv och hälsa.

Väl framme vid fängelset, får man stå i kö, någon eller några timmar, allt beroende på idel tillfälligheter. Innan man släpps in genom grindarna, stämplar polisen ett märke på handen och så kommer man vidare in för att visiteras innan man kommer i kontakt med internerna som finns i två olika avdelningar. De allra flesta, fattigaste, och naturligtvis minst ansedda, vistas på den inre fängelsegården.

För att kunna ta emot besök där, har fångarna gjort iordning provisoriska tält av lakan, och tagit ut sina sängar, eftersom det är förbjudet med besök i cellerna. (Har man gått förbi en öppen port där de bor, och känt stanken, har man en viss förståelse för förbudet). Så kan man sitta på sängen under tälttaket, som skyddar mot solen.

I denna omgivning har nu Eliseo suttit i sju månader, fortfarande väntande på att det ska bli en dom. Vad som hänt är att det varit några utsatta rättegångsdagar, men av olika anledningar har det blivit uppskov. Sista gången hade advokaten dubbelbokat och kom inte till rättegången...

Det låter litet paradoxalt, om man säger att Eliseo sitter inne för att han är frälst, men indirekt förhåller det sig faktiskt så. Eliseo är uppväxt i ett område där bråk och knivslagsmål nästan hör till den dagliga ordningen. Eliseo har 14 syskon och familjen bor i ett tättbebyggt slumområde med många problem.

En dag hade Eliseo och hans yngre bror och ytterligare en man råkat i gräl med en kamrat. Samtliga var berusade, och bråket slutade med slagsmål, där kamraten dödades.

Efter mordet var Eliseo och hans bror tvungna att hålla sig undan — de visste att den polis, som kände igen dem utan tvekan skulle skjuta ner dem. Och naturligtvis gå fri från straff. Släktingarna vädjade till Eliseo att anmäla sig, men han ville inte. Problemet är att om polisen vet vilken familj brottslingen tillhör, kan de ta någon anhörig i hans ställe, och på det sättet tvinga den skyldige att träda fram. Om han inte gör det, får släktingen sitta i hans ställe...

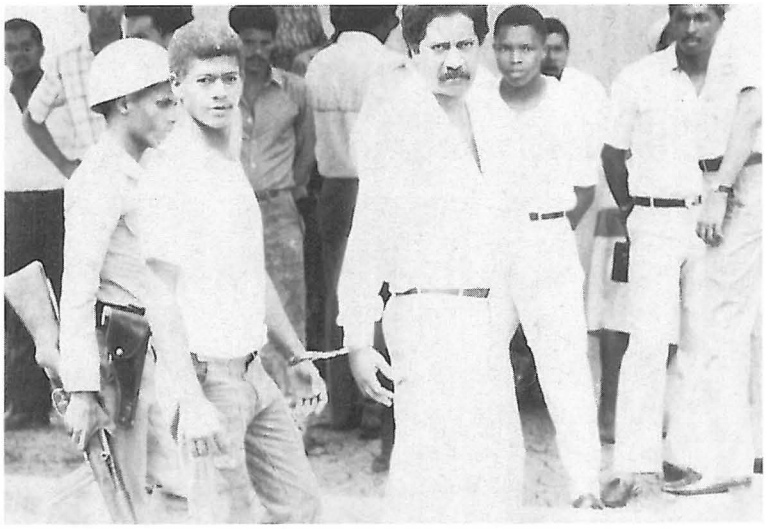
Frälsning med konsekvenser

Det var i denna pressade och utsatta position som Eliseo, det verkade som av en slump, kom till sin äldre bror, som är pastor, och tydligen sökte råd och hjälp. Eliseo:

— Det var bara en tillfällighet, att jag där träffade min bror Lorenzo, som tillsammans med några andra från Comunidad Maranata var på besök.

— Min bror frågade då, om jag inte kunde få komma till storfamiljen. Det kunde inte

— fängelsemissionär

syskonen besluta själva den kvällen, och nästa dag sökte jag upp kommuniteten och talade med deras pastor Arne Imsen, som var på besök från Sverige.

— Jag bodde några dagar där, funderade en hel del, och läste bibeln. Efter den tiden beslutade jag mig för att bli frälst, och pastorn talade med mig och läste bibeln och bad för mig.

— Det första som måste göras efter detta beslut, var att anmäla mig själv till polisen, det förstod jag, och dagen efter följde mig Arne Imsen och Stina Fridolfsson till polisen, och jag bekände vad jag hade gjort.

— Men det säger jag, hade jag inte blivit frälst, hade jag *aldrig* anmält mig frivilligt!

Eliseo säger det sammanbitet, intensivt och med darrande röst. Man inser vilket verk Gud har gjort i honom, och vad det kostade att själv överlämna sig åt rättvisan.

dödat en kamrat, men det märkliga var att de bara hade en kniv, och Eliseo blev också så svårt skadad, att det mildrade hans straff. Inför rätta försökte Eliseo berätta vad som verkligen hade hänt, men ingen trodde honom, och han blev dömd till fem års fängelse. Han berättar själv:

— Min kompis och jag hade bestämt oss för att råna en person som, enligt vad min kamrat sa, hade mycket pengar. Vi gjorde upp en plan hur vi skulle göra, och när mannen kom, tog min kamrat tag i honom bakifrån och låste hans armar, medan jag höll kniven riktad mot honom och frågade efter pengarna.

— Vad som sedan hände, är jag bara svagt medveten om. Jag kände hur blodet forsade från ett sår i bröstet. Inte förstod jag hur det gått till, men instinktivt flydde jag därifrån.

— Sedan blev jag liggande medvetslös med stora blodförluster, och polisen fann mig och tog mig till sjukhus. Senare fick jag veta att min kompis var död. Mannen måste ha vridit kniven ur handen på mig, stuckit den i mig, och sedan måste han ha dödat min kamrat innan han försvann från platsen.

— Det var *ingen* som trodde på min historia, och i rätten hånade de mig. Inte heller någon av mina släktingar trodde på vad jag berättade, det verkade alltför osannolikt.

Nu sitter Eliseo åter på Victoria. Den här gången är det annorlunda. Han anmälde sig själv (och sedan anmälde sig också hans yngre bror). Väntetiden i fängelset har han använt till att förkovra sig i Guds Ord och att hjälpa sina kamrater att komma fram till frälsning.

Fängelsemission

I fängelset finns en kyrka, etablerad, kan man säga, och den har alla de ingredienser och inslag som man finner i de flesta församlingar utanför fängelset, men kanske litet mera markerat eller karikerat. Utan tvivel finns det en del uppriktiga kristna där, och många som besöker fängelset har en önskan att göra något för Jesus genom att vittna för internerna.

Men i stort sett är det myc ket skrammel, många meningslösa fraser och utlevelser, och liten eller ringa respekt för Ordet eller ens för gudstjänsten.

Eliseo har nu istället engagerat sig mera utanför kyrkan. Det finns en liten grupp som bekänner Maranata, och som väntar Jesus. Några av dem hoppas också på att snart få bli döpta. Med sin naturliga förmåga att leda, har Eliseo nu tagit hand om en liten grupp sökande människor, som han vill vara med och hjälpa vidare på vägen. Han läser bibeln för dem, och försöker leda dem fram till medvetet gudsliv. Det är gripande att vara med i dessa små samlingar och ta del av funderingar, böneämnen, bekymmer och glädjeämnen.

Det är inte möjligt att beskriva miljön så att människor utanför skulle förstå. Om man försökte, skulle den beskrivningen bli det förblivande intrycket, men det allra viktigaste är att människor i denna miljö, bland dessa trasiga, förstörda och desillusionerade människor kan leva för Jesus och ge exempel på hans förvandlande kraft. Den kraften är Eliseo själv ett levande bevis för.

Totalt förvandlad

Intrycket av honom före omvändelsen var en stenhård, kall och beräknande person. I kommuniteten var syskonen avvaktande och undrande inför honom och hans besök. Men det är ytterst sällan man kan se en människa ändras så påtagligt och genomgripande. Han blev förvandlad och *är* i ordets bokstavliga mening en annan människa.

När Eliseo hade kommit till tro och genom sin bekännelse av sitt brott hamnat i Victoriafängelset, sa han:

— Jag känner mig mera fri i fängelset, nu när jag har Jesus Kristus, än utanför i friheten, utan gemenskap med Gud.

Det är en bekännelse av en människa som verkligen upplevt Guds kraft till frälsning, och som vill vara med och dela med sig av sina erfarenheter till andra människor.

Troligen finns det stunder då han tvivlar och tycker att det känns meningslöst och svårt. Efter uppskov i rätten, eller då besöken dröjer och anhöriga och syskon uteblir. Men låt oss bära Eliseo i förbön, och med våra insatser göra det möjligt för Eliseo att få villkorlig dom och utifrån friheten tillsammans med Comunidad Maranata kunna tjäna Jesus Kristus på ett annat sätt, men med detta för ögonen: *"I alla händelser frälsa några!"*

Ännu bättre förstår man vilket offer det var, när man tog del av förhörsprotokollet. Där stod att läsa om polisens ärorika insatser att ha jagat och infångat honom. Inte ett ord om att han själv kommit och anmält sig; inte en stavelse fanns av hans berättelse att det var hans omvändelse som resulterade i att han kom till polisen. Att det dessutom tog några dagar innan någon hade tid med Eliseo och hans berättelse — att han fick återkomma flera gånger för att få sitt ärende framfört är en annan sak, om än ganska anmärkningsvärd.

För andra gången i fängelse

Rättsväsendet inger kanske inte mycket förtroende, särskilt om man som Eliseo kommit på kant med rättvisan, och förut haft tillfälle att se hur den fungerar.

Eliseo har suttit i Victoriafängelset förut. Hans bror berättade om honom, och tillade att det var en ganska egendomlig historia.

Eliseo var dömd för att ha

Ur boken: HUR MÅR FAMILJEN? av Anna och Björn Donobauer (Salt & Ljus)

FÖRMANA OCH TUKTA

Här följer några citat ur kapitlet med samma namn. Detta är en mycket innehållsrik och välskriven bok vars hela innehåll vi varmt vill rekommendera våra läsare. Boken belyser de flesta sidor av familjelivet.

Som alla vet är förmaning bara ena delen av fostranprocessen. De flesta föräldrar vet, att det behövs något mer. Det räcker inte alltid med att prata, instruera, be och bönfalla. Så här dramatiskt (jämfört med vår kulturs uppfostringsformer) låter det i Guds ord: *"Ris och tillrättavisning ger vishet, men ett otuktat barn drar skam över sin mor, Ords 29:15 "Den som spar sitt ris, han hatar sin son, men den som älskar honom agar honom i tid", Ords 13:24 "Ty den Herren älskar, den agar han, likasom en fader sin son, som han har kär", Ords 3:12 "Tukta din son, medan något hopp är, och åtrå icke att vålla hans död", Ords 19:18 "Oförnuft låder vid barnets hjärta, men tuktans ris driver det bort", Ords 22:15 "Låt icke gossen vara utan aga; ty om du slår honom med riset, så bevaras han från döden; ja, om du slår honom med riset, så räddar du hans själ undan dödsriket", Ords 23:13, 14.*

Det knyter sig i många, när de hör sådana bibelord läsas. Och visst är det väl något vi inte vill kännas vid. Många har erfarit en tillämpling av "riset" eller "käppen" i sin barndom. Det har blockerat dem helt och hållet från att helt och hållet från att kunna se även dessa ord som Guds påbud och som en del av fostran. Som bekant har vi numera en lag, som uttryckligen förbjuder föräldrarna att på något som helst sett använda fysisk makt för att korrigera barnets beteende. I människors medvetande är ordet aga identiskt med "misshandel". Delvis beror detta på att det förekommit grava övergrepp, som gett sken av att vara bibliskt grundad "aga" eller kanske idag ännu bättre uttryckt "kroppslig tillrättavisning". Vi kan inte komma undan denna tragiska verklighet. Men det fel, som allmänt begås av förkämpar för "anti-aga"-lagen, är att de inte kan se någon skillnad på den bibliska undervisningen om aga och allmänt förekommande misshandel av barn. Vare sig misshandel sker i plötslig ilska, under alkoholens inflytande eller under täckmantel av att "ungen ska lära sig veta hut", så är alla former lika förkastliga, och ingendera har någonting med bibelns form av kroppslig tillrättavisning att göra.

Språkförbistring

Det är lika felaktigt att göra sken av att "aga" och "misshandel" är samma sak, som det skulle vara att kalla en gynekologisk undersökning för våldtäkt! Det rör sig om handlingar, som i vissa avseende har vissa likheter, men som i alla väsentliga delar är varandras motpoler. Både målsättning, utförande efterspel och resultat är helt olika i de två sammanhangen. Det är en språkförbistring av enorma mått att låtsas, som om de vore samma sak. Vi tror inte för ett enda ögonblick, att "agalagen" kommer att ha någon som helst effekt på de människor, som misshandlar sina barn. Den kan kanske hejda någon enstaka överloppsgärning och bötfälla någon enstaka förbrytare, som i varje fall inte borde få ha barn, men den kommer inte att leda till någon betydande förbättring för barnen eller för familjens ställning på lång sikt.

Numera har barnen fått lagstadgad rätt att göra vad som faller dem in utan att någonting kan göras, som på något sätt kan lära dem att gå rätt väg, om de inte själa vill. En av vår samtids myter är, att barn, som utsätts för våld, alltid själv utövar våld. Påståendet är felaktigt, hur man än vrider på det. Det är förnedrande för människan, när hon reduceras till en så oansvarig robot, att hon anses göra med andra det hon själv fått erfara. Det kan vara så, men det är det inte med nödvändighet. De flesta föräldrar, som aldrig med våld har tagit i sina barn, vet, att deras barn är fullt kapabla att öva vilket våld som helst mot sina syskon, lekkamrater och föräld-

---

EN SPARK I BAKEN

forts fr sid 21

ateljéer, är verkligen inte någon trovärdig testmetod för att utröna om Maranataförsamlingen ska få behålla besittningsrätten till den fastighet de redan äger ett lagakraft-vunnet avtal till. Ingen av de tillfrågade visste någonting om de faktiska förhållandena, och deltagarna kunde förmodligen lika väl slumpmässigt ha plockats ut ur telefonkatalogen. Detta intriganta mygel är, åtminstone i det här fallet, en socialistisk specialitet.

Vi har begärt att få se namnen på dessa ambitiösa opponenter, men, begripligt nog, förvägrats den möjligheten att få uppgifterna bekräftade eller dementerade. Att denna anonyma, lokala opinion skulle haft något som helst inflytande på bedömningen av Maranataförsamlingens förvärv av Bällstalundsskolan, är ingenting annat än ett led i den avhumaniserade människo- och samhällssyn, som betraktar väckelsekristen isolationism, kulturpessimism och försakande livsstil, såsom ett hot, utan möjligheter till styrning och kontroll.

Det innebär i sin tur att dessa små och stora enkelriktade övergrepp, kommer att fortsätta i allt mer avancerade och raffinerade former. Den materialistiska humanismen står för idéerna, psykologin för den praktiska tillämpningen och en fulländad teknologi för genomförande och total uppslutning hos befolkningen.

Var så säker; med siktet inställt på framtiden är det klokt att räkna med allt fler frihetsbegränsande utspel från den ständigt stegrade offentliga makten med dess ökade resurser för att näpsa och tysta svårhanterliga opinioner i autonoma och suveräna väckelsekristna grupper.

□ □ □

Till sist ska det emellertid fastslås att Bällstalundsskolans öde ligger fortfarande i stöpsleven, och jag är inte helt säker på att förföljarna får triumfen. Det kan ske kolossalt mycket under valåret 1988. Herren vet, och vi förtröstar.

Vi är förföljda, men dock inte förlorade! Vi är få, men verkligen inte modlösa, ty Abrahams, Isaks och Jakobs Gud är vår tillflykt, och vi vet att allt samverkar till det bästa för dem som fruktar och älskar Gud. IMMANUEL!

rar. Det behöver de inte alls lära sig. Det finns i deras medfödda arsenal.

Skapelsen

Om vi för några ögonblick bortser från människan och ser på de övriga varelserna, som Gud skapade, så finner vi, att det där aldrig förekommer misshandel mellan föräldrar och deras barn. Det förekommer däremot en betydande del fysisk korrektion. En skarpkload tass applicerad i rätt ögonblick gör underverk för kattdjurens ungar. Ungar, som under hotande fara uppför sig felaktigt, får en rejäl sittopp av sina föräldrar. Att lära sig sin plats i den sociala ordningen sker bland de flesta flockdjur genom korta, smärtsamma fysiska konfrontationer.

Principiellt ser det bibliska grundmönstret för fysisk disciplin ut sålunda: Varje människa föds med allvarliga moraliska defekter. Dessa behöver ingen människa lära sig, de finns latenta hos var och en. När människan tillväxer, kommer hon att ge uttryck för alla dessa lantenta synder, så långt som hennes omgivning tillåter, accepterar eller rent av uppmuntrar det. Får hon hållas och göra vad hon vill, kommer hon med största sannolikhet att vänja sig vid ett liv i uppror mot Gud, föräldrar, lärare och all annan auktoritet. Hon kommer att slå in på en bred väg, där många andra följeslagare går med henne till ett förspillt liv och en evig dom.

Herrens förmaning

För att hon inte ska gå förlorad, måste hon läras att vandra en smal, men riktig och gudfruktig väg, som leder till liv. Denna lärdom sker genom många konstruktiva inflytanden, som sammanfattningsvis kan kallas "Herrens förmaning". Men denna fostran är inte alltid nog. Synden och oförnuftet driver den unga människan till handlingar, attityder och vägval, som inte kan ändras genom förmaningar eller annan fostran av den sorten. För att då sätta stopp för ett vägval, som leder till undergång, måste den som är satt att vara förälder och fostrare med hjälp av smärtsam, fysisk bestraffning varna och hejda, avslöja och mana den unge till bättring, så att han inte fortsätter på sin onda väg.

Fysisk korrektion är ingalunda den normala umgängesformen mellan fostrare och barn. Det är den yttersta kanten av ett brett fält av olika metoder till fostran. Att tillämpa en rätt fysisk disciplin innebär att det beteendet aldrig mer upprepas. Om ett felaktigt beteende omedelbart efter tillrättavisningen upprepas, har "agan" varit för beskedlig.

Bo på PILGRIMSHEM *när du besöker Stockholm*
08-733 97 83

DÄRFÖR VILL JAG...

forts fr sid 19

sa vad de hette. På så sätt fick Sara lära sig litet spanska.

— Det var roligt där, säger Sara med eftertryck. Och då förstår man att det var roligt. För Sara är ingen vän av överdrifter!

Sara har sina funderingar efter den här resan hon fick vara med om. De träffade så många människor som hon gärna skulle vilja vittna för om Jesus. Fast hon vet inte riktigt hur det ska gå till.

— Man kan väl ha torgmöten och så, tror Sara.

Nu är Sara hemma igen, och i den hemundervisning som hennes mamma Christina har tillsammans med övriga föräldrar och barn i församlingen, fortsätter hon lära sig så mycket som möjligt. Och det viktigaste hon lärt sig både hemma, i församlingen och av det hon sett ute i världen, är att det är viktigt att vittna om Jesus. Därför vill Sara vara ett vittne.

Jul i Västindien

Text: ULLA NÄSHOLM

Julkommersen har varit igång sedan början av november och människorna har granar med blinkande ljus i sitt hem och utplacerade på strategiska platser i sta'n. Varje köpcentra med självaktning har sin egen jultomte och man annonserar och inbjuder barnen att komma och träffa honom.

Skyltfönstren lockar med lyxprylar och utbuden är många. Likheten med Sverige är slående — ja, klimatet är ju förstås annorlunda med sin tropiska fuktighet och påfrestande värme.

Så kan man tänka vid första anblicken och vid en runda i sta'ns finare delar. De fattiga förorterna eller industriområdena berörs inte av den sortens reklam eller försäljningskampanjer. Där är allt sig likt vardag som helgdag. Jul eller inte har inte någon större betydelse. Få av de människor som bor där kan läsa, och barnen drabbas inte av inbjudan att träffa tomten och inte heller drabbas familjefadern av erbjudanden om att köpa bil eller diamanthalsband till frun.

Julgåvan Jesus Kristus

Det handlar om olika världar med så vitt skilda referensramar som bara är möjligt och med vattentäta skott emellan, för säkerhets skull.

Julen är menad att vara en högtid för människorna — ett tillfälle att minnas att Gud gav och han gav det bästa himmelen ägde. Han gav sin son Jesus Kristus för människornas frälsning. För att påminna oss om detta firar vi jul. Även om högtiden missbrukas av människor och även om det verkar som om kommersialism och materialism firar sina största triumfer inför det som skulle vara ett ämne till glädje och lovsång inför Gud den högste, står dock fortfarande fast: Han gav för att vi skulle ge och dela med oss av vad vi fått genom frälsningen och återlösningen genom Jesus Kristus.

Bryter skrank och barriärer

Detta är evangelium som alla kategorier och grupper måste få del av. Detta glädjens budskap berör alla människor och bryter skrank och barriärer mellan människor av olika folkslag, socialgrupper och bildningsnivåer.

Jesus kom till ALLA behovets barn och därför når budskapet om frid och försoning fram till människor och accentueras på ett särskilt sätt inför julen.

Ett glädjens budskap förkunnas, för alla människor. Det är vårt stora privilegium att få ge hopp om frihet, frid och försoning till människor som på ett eller annat sätt förlorat perspektivet på livet och intalar sig att det endast handlar om materiella eller timliga värden. Varje plats på jorden måste få del av det glada budskapet och gemenskapen med Gud manifesteras i gemenskap med varandra.

Utan traditioner

Vi möts på samma grund och oberoende av ställning eller härkomst får vi del av Guds rika gåva. Utanför traditioner och kulturer får vi ta del av Guds frälsning i Jesus Kristus som gäller för alla människor.

Var man än bor och vilka förutsättningar man än har finns behovet efter gudsgemenskap nedlagt i människan. Det kan inte mättas med bättre standard eller materiella fördelar. Låt denna jul bli en vändpunkt och en ny start. Livet på jorden levs bara en gång och det viktigaste är vad vi gör av det här i tiden. LÅT DIG FÖRSONAS MED GUD!

HUR SKALL EN YNGLING...

forts fr sid 13

on; förebyggande åtgärder, så att vi kan förhindra att våra barn blir angripna av den smitta jag nyss nämnt. Då har barnen fått det beskärm och skydd som de behöver för att komma undan det nedbrytande som härskar i världen.

Skyddsmuren är Herrens tukt. Den ska slås upp runt omkring barnen för att de inte ska bli influerade och påverkade av allt det förfärliga som härskar i världen. *"...utan fostren dem i Herrens tukt och förmaning."* Det finns många invändingar emot detta. Modern psykiatri, modern psykologi, modern sociologi. Beteendevetenskaperna reser sig upp och säger att detta är omodernt och människofientligt. Denna besmittade och förorenade propaganda angriper människornas sinnen och förlamar dem och gör dem oförmögna att tänka sunt, bibliskt.

Det finns några andra bibelord som kan ge oss hjälp, så vi får rätt kurs för vår fostrargärning. Utgångspunkten måste vara det vi läser i Ef 6:1: *"I barn, varen edra föräldrar lydiga."* Men det står något mer: *"Lydiga i HERREN"*. Lydnaden har sin förutsättning i föräldrarnas goda relationer med Herren. Det finns nämligen många auktoriteter som pockar på vår uppmärksamhet för att få oss samarbetsvilliga och göra oss till exponenter för moderna filosofier med avseende på uppfostran och samlevnad. Och dessa filosofier är alltid lika farliga. Men den största auktoriteten är trots allt Herren. Lydnaden är inte upprättad bara för föräldrarnas skull, utan lydnaden är upprättad av Herren och är nödvändig för gudsmänniskan. Att uppfostra barn är alltså inget som ligger utanför väckelsen eller den andliga livsfunktionen; det är en del av detta. Herren är i hemmet och visar sig i den lydnad som är upprättad. Om denna lydnad saknas, så är Herren inte där. Då har vi gjort en annan Herre till förebild eller auktoritet. I stället för Gud är det förmodligen antikrist som regerar i det hemmet. Lydnaden förutsätter också att vi är medvetna om vad vi representerar och vad som ska synliggöras i vår gemenskap. Om Herren inte blir förhärligad i livsgärningen, talar det för att det då bor en annan auktoritet i hemmet som härskar där och skapar mönstret.

Vi har fått för oss att om vi tillämpar bibelordet på det sätt som vi ska göra, så skadar vi barnen. Moderna psykologer säger att det är indoktrinering. Och det säger man i ett samhälle där man bombarderar varje medborgare dagligen med satanisk propaganda. Det är en lögnpropaganda, där Gud målas på ett förnedrande och vanhedrande sätt. Jesus Kristus löjliggörs och hånas, medan ondskan förhärligas och synden premieras. "Vi ska inte påverka våra barn, för de ska själva få välja." Vilken lögn!

Hur har dessa barn möjlighet att välja, då det enda de har fått med sig i livet är vecko-, dags- och serietidningar; TV och radiopropaganda som metodiskt har berövat dem alla ursprungliga och äkta anknytningspunkter, och ersatt dem med grumliga och förorenade, besmittade imitationer? Det räcker inte med att anpassa barnen till världen och dess krav för att komma i harmoni med världen och dess krafter; utan målsättningen är att utplåna evighetsmänniskan; identiteten. Vi ska bli så förstörda i tiden, så att vi inte ser evigheten. Avsikten och slutmålet är naturligtvis inte att vi ska in i paradiset, utan skövlas för helvetet.

Funnes det möjligheter till frälsning genom eftergifter och kompromisser, skulle vi naturligtvis göra dessa utan större förebråelser eller konflikter. Men vi vet att vägen till helvetet är stenlagd på kompromisser, och vägen in i det eviga mörkret har sin upprinnelse och förutsättning i människans ovilja att lyssna till Guds röst. Hon lyssnar på alla andra röster som hon i sin förblindelse och förvillelse ofta förväxlar med Guds röst.

Jag tycker synd om er, unga vänner, som ska växa upp i en slapp miljö. Ni som inte fått lära er att detta kommer att förstöra ert sinne, fördärva ert mod, förvandla er oskuld till dess raka motsats. När man blivit medveten om skuld, finns det bara två alternativ att handla efter: Försonas och uppleva frid, eller framhärda och bli fräck. *"Huru skall en yngling bevara sin väg obesmittad?"*

Bibeln ställer frågor, men den ger också svar. Problemet är att vi helst inte vill höra dem, för vi kan inte ta emot dem. De passar så dåligt med våra idéer: *"Huru skall en yngling bevara sin väg obesmittad? När han håller sig efter ditt Ord."* Han håller sig *efter* Ordet. Med Ordet som förebild och föredöme. Vi har många underbara bibliska förebilder.

Drömmaren Josef är en förebild. Han levde i Egypten, och på grund av sin högst individuella gudsupplevelse, råkade han i konflikt med sina egna bröder. Han hade heliga och härliga drömmar, och det är just dessa drömmar som är så betydelsefulla för att få sanna visioner. Man kommer så bort från det alldagliga och vardagliga.

Det räcker inte att uppnå de mål för sitt liv som världen har satt upp. Inte ens den religiösa hopens mål räcker. Man måste komma upp på en annan, högre nivå, och vara beredd att betala priset för att kunna vara bärare av ett gudomligt arv, en gudomlig vision och en gudomlig uppgift med en gudomlig *funktion*.

Dröm, du pojke och flicka! Dröm du yngling, heliga och härliga drömmar! Dröm om Guds makt, dröm om Guds härlighet, Guds folk, Herren Jesus Kristus och om himmelen!

Koppla inte av från den värld du lever i, utan när konsekvenserna inställer sig, så kommer det att visa sig att du är annorlunda. Du tänker och ser annorlunda på tingen, och ser en annan framtid. Du har sett något som andra inte har upptäckt. Inte bara en dröm, utan som ett erbjudande: Gud vill leda dig in i ett gudomligt tjänande.

Josef såg hur solen, månen och sädesfälten utförde handlingar som gav intryck av att Josef var högmodig. Men han hade sett något som formade honom. När han mötte sina bröder, kunde de inte förstå hans framtidsvisioner. De utsatte Josef för dödligt hot, och kastade honom i en brunn, varifrån han räddades och fördes till Egypten, där han blev fånge till Potifars hustru, genom beskyllningar och förtal. Men genom allt räddades han, och fick den ställning som Gud bestämt om honom.

Livet blir torftigt och ointressant om vi ska nöja oss med det som världen har att erbjuda. Vi måste nå utanför de tidliga gränserna, och skåda in i evigheten. Gudsmänniskan i oss måste få sin mättnad; få sina behov tillgodosedda. Om vi kommer i harmoni med Guds vilja, kommer vi också i harmoni med tillvaron även om den kan te sig konfliktartad och komplexfylld. Bli en drömmare som Josef, eller en bedjare som Daniel! Hemligheten till att kunna bli detta, är att avskilja sig. Man kan inte vara tolerant och använda moderna termer för att verka bildad. Man måste avstå från det som världen betraktar som stort och mäktigt, och avskilja sig för det som är meningsfullt. Det verkar paradoxalt och dåraktigt. Sadrak, Mesak och Abed-Nego och Daniel skilde sig från de andra ynglingarna i samtiden just genom att de vägrade placera sig vid konungens bord och äta konungens rätter. De begärde sin egen diet som de höll fast vid, och resultatet vet vi.

I det kulturutbud vi nu har så rika möjligheter att tillgodogöra oss, formar och likbildar oss med världen. Det måste vi säga nej tack till, och placera oss vid ett annat bord med annan diet. Hur ska det praktiskt kunna genomföras? Jo, *lydnaden* måste upprättas. Man kan inte vädja till barnens fria val. Då har man ju avsagt sig ansvaret för dem. Resultatet blir bara att samhället tar över allt mer och formar barnen efter sina idéer och skapar av barnen det material det önskar för att bygga upp vad det tror ska bli ett framtidssamhälle.

Detta är frälsnings- och evighetsfrågor. Vi lever här för att förberedas för evigheten. Det är inte fråga om vad vi ska bli, utan vad vi är och representerar av mänskliga och gudomliga kvalitéer. Varför vill inte barnen vara med i gudstjänsten? Hur är det hemma i vardagsrummet? Vad ser de? Vad finns på väggarna? Vad dominerar deras tankevärld? När man är matad och präglad av den moderna kulturen, har man inte lust att sitta ner och lyssna till Guds ord.

forts sid 35

NY! LP KASSETT

CHRISTINA IMSEN

Du mig kallade, o Herre

LP/MRL 2120
Kassett/KB 120

Sida A:

TALA GUD
3.04 Trad fr spanska av S Fridolfsson
ÖPPNA DIG FÖR ANDEN
2.04 Rosina o. Aage Samuelsen
JESUS, MIN JESUS
3.30 Ingvar Blomström
DU MIG KALLADE, O HERRE
2.58 Trad fr spanska av P-A Imsen
JESUS KÄR, DU SOM TROFAST ÄR
3.06 Aage Samuelsen
VID KORSET FINNS RUM FÖR DIG
3.15 Ira F Stanphill

Sida B

SOM ETT FÅR I ÖKNEN
3.16 Juan Ramón Fr spanska av S Fridolfsson
MITT HJÄRTAS LÄNGTAN
2.27 Trad fr spanska av S Fridolfsson
VÄKTARE PÅ MUREN
2.58 Torvid Pedersen
IGENOM TRON DE ÖVERVANN
2.53 Per-Arne Imsen
FLOD FYLLD MED VATTEN
3.52 Max o. David Sapp
BRUSET AV REGN
2.46 Aaron Wilburn/Gloria O William/J Gaither
Fr engelska P-A Imsen

83:- kr moms o. porto ingår

Andra inspelningar av CHRISTINA IMSEN

LP: MRL 2119/Kassett: KB 119 Jag sett Guds härlighet • I kärlek han mitt hjärta nått • Jag vill evigt prisa Lammet • Horebs klippa • Vänd om till källan • Outsäglig glädje • Stor är din trofasthet • Guds församling • O, Jesus du som fyller allt i alla • Jesus och barnen • Vem är Jesus? • Rut och Noomi • Jag prisar dig •När min vandring på jorden är slut **Pris 83:-**

LP: MRL 2117/Kassett: KB 117 Isak och Rebecka • Jesus, tacksam jag är • Det är skördetid • En ström av liv • Efesus • Come and follow • Vem kan skilja dig • Men ett jag vet • Mannen från Galiléen • Gud har ej bestämt • Jerusalem • Det kriget får aldrig stanna. **Pris 83:-**

Kassett: KB 114 Kristus lever är min segermelodi • Jesus, jeg vil knele ned • Laodicea • Jag har valt att göra sällskap • Tänk en gång när slöjan brister • Till världens larm och vimmel • Skrifternas Jesus • När på Golgata Jesus vann seger • Snart kommer Jesus • På apostlarnas tid • Create in me. **Pris 65:-**

Kassett: KB 110 Varför bygger du Noa en båt • Härlighetens morgon • Då Jesus från Nasaret • Vid älvarna i Babylon • Snart en morgon bryter fram • Finns det kraft • Hur underlig är du • Gränslösa frälsning • I tidens aftonskymning • Pilgrim som på väg. **Pris 65:-**

Kassett: KB 106 — Tillsammans med Ruth-Mari o. Irene Dahlberg Om du förstod • Vi går hand i hand • Kristallhavet • O, härliga dag • Vägen, sanningen och livet • Ovärdig • Jesus är vägen • Maria Magdalena • Gudasonen • Försent, försent. **Pris 65:-**

Kassett: KB 102 Pilgrimens längtan • Men om du kom just nu • Kommen till mig • I glans och i ära • Om jag ägde allt • O, rena mitt hjärta • Se, det väller fram en flod • En gång jag levde utan frid • När morgonen kommer • Jag kan aldrig, aldrig glömma • Mannen Jesus • Ej jag räds. **Pris 65:-**

SPANSKA: **KB 604** Habla Dios • **KB 603** Regresa a la fuente • **KB 602** Yo vi su gloria • **KB 601** Cristo es la pena

NORSKA: **KB 502** Jeg sett Guds herlighet • **KB 501** Isak og Rebekka

ENGELSKA: **MC 802** I've seen God's gloriousness • **MC 801** Isak and Rebecca

Orderadress: MRM **Box 20134, 161 20 Bromma, Tel 08-733 97 83, 08-98 28 10**

Marcia Perez i Sverige, här tillsammans med Lisa Wikström.

Marcia Perez, dominikansk fyrabarnsmor:

— Vi måste kämpa för rättfärdigheten

Marcia utgör en del av kärntruppen i Comunidad Maranata. Hon har som fabriksanställd varit med och kämpat för de fattiga arbetarnas behov genom fackligt engagemang.

När hon omvände sig till Gud, lärde hon sig förstå vad hennes folk bäst behöver. Och i somras, när hon besökte Sverige, uttryckte hon i en intervju för Radio Maranata hur hon upplevde Sverige, men också församlingens uppgift; här och i Dominikanska Republiken. Arne Imsen ställde frågorna:

Hur upplever du förhållandena här i Sverige?

— Jag är väldigt förvånad över de kristna i Sverige. De är så bekväma av sig och har anpassat sig så till omständigheterna. De anpassar sig efter vad de höga auktoriteterna säger. Det är ju inte en sådan kristendom bibeln lär. Johannes Döparen förlorade sitt huvud därför att han sa till Herodes att det inte är tillåtet att ha sin broders hustru. Men i Sverige verkar det som de kristna har sålt sig till vilddjursmakten — 666.

Upplever du atmosfären och miljön här mycket annorlunda mot i ditt hemland?

— Det är en enorm skillnad.

Är det svårt att finna sig tillrätta här?

— Det är väldigt lätt att anpassa sig här. Men det är som att vara en fågel i guldbur. Fågeln i den här guldburen kan knappt andas; den har ingen frihet. Det finns mycket materiellt välbefinnande här, men andligen är man som en dal med torra ben, som en vitmenad grav eller en pajas som skrattar medan han inom sig känner att hjärtat dör. Så är Sverige.

Vad förväntar du dig av kristna bröder och systrar här?

— Jag förväntar mig att mina syskon i Maranataförsamlingen går allt längre utanför lägret för att bära Jesu smälek; vilket också har skett genom historien.

Man måste alltså säga nej till världen och vad den representerar, och säga ja till något övervärldsligt, men som dock kan förkroppsligas här i tiden, menar du?

— Ja, man måste besluta sig. Den rike ynglingen som ville följa Jesus blev tillsagd att gå och sälja det han ägde och ge till de fattiga. Om han gjorde så, skulle han få en skatt i himlen. Men den rike ynglingen blev ledsen och fortsatte sin väg. Man måste förneka sig själv och se på Jesus och sin nästa.

Jag vill ställa en annan fråga till dig. Den handlar om de tre fångar som suttit tolv år fängslade i Dominikanska Republiken utan att de fått misstankarna om grov brottslighet sakligt prövade inför en opartisk domstol.

Du har ju tidigare varit politiskt engagerad. Du har även varit med i kristen verksamhet, och hunnit skaffa dig kunskap om förhållanden i ditt hemland; juridiskt, ekonomiskt, socialt, religiöst och politiskt.

Tror du att de kristna, om de varit aktiva och på ett mera konkret sätt fullgjort de skyldigheter som du menar vilar på dem, skulle gjort situationen annorlunda för dessa män?

— Ja, och inte bara i detta fall. Det finns tusentals oskyldiga människor som sitter fängslade och dömda som skyldiga. Det finns också församlingar som känner till deras situation, men som inte vill blanda sig i det och kämpa för något som är bibliskt. Vi manas ju att dela de fångnas lidanden. Men den här delen av evangelium har de kristna i Dominikanska Republiken glömt bort.

Det finns uppenbarligen ett riskmoment i att konfronteras med dessa förhållanden, och till och med advokaterna känner sig ängsliga och drar sig. Hur är det då med Comunidad Maranata? Bör församlingen ta risken att kämpa vidare för att få loss de här tre männen?

— Vi visste ju att det gällde liv och död när vi började kämpa för dem. I det här fallet har Comunidad Maranata tagit och tar livsfarliga risker. Men vi kan ju inte vika undan nu, vi måste kämpa för rättfärdigheten.

Menar du att på grund av vår kristna tro kan vi inte spekulera i effekter, utan måste ge uttryck för ett krisusuppdrag: Förkroppsliga Herren Jesus Kristus och identifiera oss med våra fängslade bröder för att så ge dem den frihet vi själva har och sätter värde på, vad som än händer?

— Ja, vi måste fortsätta kampen för rättfärdigheten!

"Glasnost" – vad betyder det för de kristna?

RAPPORT UTIFRÅN

Under de gångna veckorna har vi tagit emot många brev och telefonsamtal från människor som har hört rapporter om de påstådda frigivningarna av 140 samvetsfångar i Sovjetunionen. Hur har detta påverkat de troende? Har några kristna fångar blivit frigivna? Har situationen för de troende förändrats till det bättre? Kan vi förvänta oss större och mer omfattande frigivningar av kristna fångar än det har skett i det förflutna?

Trots de senaste rapporterna om förändringar i SSSR har det inte skett några observerbara förbättringar för de troende. Den 1 januari 1987 var antalet fångna evangeliska baptister 130 stycken. Bara två släpptes i förtid: Pjotr Rumachik den 5 februari och Veniamin Markevick den 6 februari. Andra släpptes efter att deras redan så långa straffperioder i fängelse hade utökats med ytterligare perioder.

När våra fångar friges, blir de flesta placerade under officiell övervakning av KGB och polisen i ett år. Kristna som övervakas har inte rätt att deltaga i gudstjänster, inbjuda andra kristna till sitt hem, eller resa någonstans utanför sin stad eller by. Det fordras av dem att de ska vara i sitt hus varje dag mellan kl. 8.00 på morgonen tills kl. 18.00 på kvällen, och polisen och KGB kan gå in i huset eller lägenheten utan förvarning när som helst för att kontrollera dem. Kristna ledare som för tillfället uppbär detta är: Jakov Skornyakov, Peter Peters, Mikhail Khorev, Dmitri Minyakov, Nikolai Baturin och andra. I ett väsentligt avseende blev de inte frigivna; de förflyttades bara från arbetsläger till husarrest.

Dmitri Minyakov har redan blivit prickad två gånger av polisen för att ha deltagit gudstjänster. Han hotas nu av ny arrestering och återfärd till arbetslägret.

Andra troende, efter sin frigivning, blir förbjudna av myndigheterna att bo hemma tillsammans med sina familjer. Så är fallet med Veniamin Naprienko i Moskva och Mikhail Azarov och Fjodor Makhovitsky i Leningrad, som har blivit ålagda att bo minst 100 km bort ifrån sina hemstäder.

Under tiden fortsätter de sovjetiska myndigheterna att arrestera och döma de troende, spränga sig in i gudstjänster, konfiskera biblar och annan, kristen litteratur. *1929 års lagstiftning om religiösa sammanslutningar,* som utformades för att totalt eliminera religionen och krossa församlingen, finns kvar i oinskränkt giltighet i Sovjetunionen. Om en troende ska samtycka till denna lagstiftning, måste han förneka Gud och avsäga sig sin tro.

En blick på det förflutna kan placera dagens händelser i perspektiv. 1965, när Leonid Bresjnev blev ledare för Kommunist-partiet i Sovjetunionen, blev stora antal av kristna fångar ovillkorligt

forts sid 31

Sovjets kristna under glasnost

En anledning till att "glasnost" och "perestroika" inte bara kan avfärdas, är ju den betydelse den har haft för oppositionella i SSSR, som tidigare var förklarade som statens fiender, och hölls i arbetsläger och isolering.

Så frisläpptes ju i slutet av förra året den världsberömde oliktänkande kärnfysikern Andreij Sacharov, efter närmare sju års ofrivillig isolering i staden Gorkij. Strax efteråt frisläpptes den judiske medborgarrrättskämpen Josif Begun.

Ingen av dessa gav intryck av att de hade återfått friheten till priset av sitt samvete.

Sedan dess har åtskilliga samvetsfångar återfått friheten, däribland också kristna.

Även om det bjuder emot, så måste nog ändå dessa slagord som formats av den politiska ledningen i Sovjetunionen upptagas på allvar till övervägande — huruvida de representerar något solitt, eller bara utgör ihåliga propagandafraser, med syfte att göra intryck på världspubliken.

Man kanske kan säga, att om någon verkligen vill göra något rejält åt systemet i Öst, så kan det inte göras bättre än att just gå in för "glasnost" som betyder "öppenhet", och "perestroika" som betyder "omdaning", om det innebär *början* till en åtgärd som måste gå mycket längre, nämligen till systemets totala avskaffande.

Vid ett besök tidigare i år i Sovjetunionen, mitt under det "perestroikan" bejublades som mest ute i världen, kunde jag dock inte finna några som helst tecken på att de underjordiska kristna där förväntade sig något av den.

I Sverige har frågor om de kristna i Sovjet blivit mycket aktuella på den senaste tiden. En huvudfråga har varit den om vad skillnaden mellan de enligt sovjetisk lag registrerade, och de icke registrerade församlingarna av kristna egentligen innebär.

Oavsett skillnaden, så vill jag här bara redogöra för det intryck som mitt senaste besök i Sovjet gav mig, då jag besökte ett antal individer som räknade sig tillhöra icke registrerade församlingar. De dignar under omänskliga bördor.

Jag fick höra om ett par på Krim, som låg helt förlamade efter att ha blivit rått och brutalt massakrerade med en hammare, med vilken en person som gick de lokala myndigheternas ärenden hade överfallit dem. De hade åtta barn, vilka nu omhändertogs av moderns syster.

En man som jag hade träffat vid ett tidigare besök, då han befann sig på flykt från sin hemort; en pastor från en icke registrerad församling i Ukraina, hade visserligen kunnat återvända till hemorten, men befann sig där i fruktan för människor som ville döda honom. Han är invalid.

Även om officiella delegationer av pastorer från Väst har fått sina önskningar uppfyllda när de har begärt att få träffa representanter för den underjordiska kyrkan, så har dessa sammanföranden åstadkommits med hjälp av våld och list från civilklädda polismän.

Jag reste till Sovjet som turist, och deltog icke i någon officiell delegation; knappast ens i turistgruppen, när jag sökte kontakt med icke registrerade kristna i maj detta år.

FÖRÄLDRARNA...

forts fr sid 7

tet hos sitt barn. Det är relativt likgiltigt vad ditt barn tänker om dig just i den stund du agar det. Vad samma barn tänker om dig tjugo år senare gör saken långt allvarligare.

Många föräldrar gör det felet att de drar sig undan när barnet behöver agas. Vi tänker på Skriftens ord att inte reta våra barn till vrede, och så håller vi igen. Men vad är det som retar barn till vrede? Det är en form av tuktan som bara irriterar, en gnatig, föga effektiv men mycket halvhjärtad disciplin. Du har inte använt dig av den form av aga som bibeln talar om, när du slår ditt barn så att det bara väcker vrede och upproriskhet. Straffet måste gå längre än till att väcka vrede. Det skall väcka fruktan hos barnet, sann fruktan. När ärlig och uppriktig fruktan för faderns auktoritet upptar barnets sinne, finns det inte plats för vrede längre.

Präglas av fasthet

För att straffet skall vara rättfärdigt måste det präglas av fasthet, men den får aldrig blandas med onödig hårdhet. Det måste stå i proportion till det fel som begåtts. De ekonomiska värden som eventuellt kan komma in i bilden får aldrig bli ett mål. Vi måste se på den moraliska sidan. Om något skulle gå sönder utan att barnet ville det, så räcker det med några förmanande ord. Men om barnet ljuger eller t ex visar sig grymt mot djur bör det tas hårdare.

Som kristna lever vi under Kristi lydnad. Han agar oss om han ser vi behöver det. När han ser att vi ödmjukar oss och erkänner våra fel, kommer han och ger oss tröst. Han låter oss känna sin stora godhet. Så gör han med oss och så bör vi göra med våra barn. "Och I fäder, reten icke edra barn till vrede, utan fostren dem i Herrens tukt och förmaning!" (Ef. 6:4). Det betyder: "Tukta dem, som Kristus tuktar er. Lär er av honom. Lär er både att likna honom och bli ett redskap för honom. Han vill genom dig undervisa och lära dina barn."

Straffa barnen när det är nödvändigt men gör det aldrig med bitterhet. "Ty en mans vrede kommer icke åstad, vad rätt är inför Gud" (Jak. 1:20). Den naturliga människans indignation, även om den uppenbarar sig som äkta moraliska känslor, producerar inte den moraliska frukt, som den tar sikte på. Vrede väcker vrede och låt fruktan för Gud fylla dig! Det är först då du kan bli hans redskap. Då kan din tuktan bli till välsignelse.

Ansvar som Gud givit

Föräldrar får aldrig en klar uppfattning om hur de skall fostra sina barn förrän de accepterar detta som är ett Guds medel. Det är något han har utsett i sin visdom och faderliga kärlek. När föräldrarna avviker från det ansvar, som Gud har givit dem på detta område, avviker på grund av egna känslor och åsikter, så bör de komma ihåg Guds ord:

"Låt icke gossen vara utan aga; ty om du slår honom med riset, så bevaras han från döden; ja, om du slår honom med riset, så räddar du hans själ undan dödsriket" (Ords. 23:13-14).

Kom ihåg att vi en dag skall stå fram inför Kristi domstol (2 Kor. 5:10) och då skall vi också svara för hur vi fostrat våra barn.

Detta att vara föräldrar är förenat med mycket stort ansvar. Det är därför Gud har givit så klara instruktioner för att hjälpa oss i denna sak. Det är bara ansvarslösa människor som lämnar den trygga "ark", som Gud har ordnat med, för att i stället följa föreskrifter från en sjuk och döende värld. Men det är just vad två generationer föräldrar har gjort. De har lämnat den klara och prövade visdomen i bibeln för att låta sina barns öde bestämmas av en slapp och eftergiven opinion. Det fanns något som kallades "modern barnuppfostran" också på bibelns tid, men den blev förkastad som dårens väg.

"Tag dig till vara, när ditt barn visar sin envishet", säger David Wilkerson, en man som har visat mer kärlek och medömkan med oböjliga och upproriska tonåringar än de flesta av oss. "Oböjlighet är en av de största farorna. Jag finner detta hos varje narkoman och gängmedlem som jag kommer i kontakt med. Antingen är de för lata, eller också är det för att de inte bryr sig om det, men våra dagars föräldrar är alltför blödiga. Precis som prästen Eli i bibeln tillåter de att barnen försummas, de tuktar dem inte... Gud vill välsigna de föräldrar som tuktar sina barn, men han vill döma dem som försummar dem."

Att överse med ditt barns olydnad är att sätta din egen vilja och visdom över Guds. Men man får inte blanda ihop detta med fel som ett barn kan göra. Här räcker det med en förmaning. Vår främsta uppgift är naturligtvis att bygga upp barnets karaktär, personlig irritation och eventuella materiella skador får komma i andra hand.

Det är en punkt vi gärna vill understryka, något som vi redan berört. Det gäller *förståelse* och det rör vid något som är viktigt för förståelsen av själva meningen med disciplinen.

Målet är återupprättelse

Sedan ett barn har blivit straffat skall far böja knä tillsammans med det. När barnet bett om förlåtelse, bör far tacka Gud för den förlåtele han ger genom Jesus Kristus. Om vi tar fars prästerliga roll allvarligt i familjen, då bör inte detta vara något främmande. Han bör också klart uttrycka förlåtelsen genom något tecken på kärlek. Målet med all tukt och förlåtelse är återupprättelse.

Den närmaste kvarten efter bestraffningen är kanske den viktigaste, ty det är efter stormen jorden är mottaglig för den goda säden. Man skall inte begå det fel som många gör, att efter bestraffningen vara arg på barnet.

Detta att man ger barnet stryk förändrar naturligtvis inte dess inre liv. Det kan bara skapa en bättre atmosfär för att detta inre liv skall kunna utvecklas. Förlåtelse däremot har direkt med det inre livet att göra. Och själva kärnan är: Gud allena kan förändra deras handlingar, men endast den helige Ande kan förändra deras hjärta.

Om föräldrar förstår den väsentliga avsikten — och begränsningen — med agan, så undviker de många problem. De kommer att inse att disciplinstraff har sin begränsade funktion — för att kontrollera de yttre uppförandet — och de försöker inte påtvinga barnet en inre inställning genom hårda medel.

En far kan be sin son att sitta ordentligt vid matbordet, men han kan inte säga till honom att han ska tycka om maten. Han kan be honom sitta stilla och uppmärksam i kyrkan, men han kan inte säga åt honom att trivas där. Han kan fordra ett respektfullt uppträdande, men han kan inte annat än bedja om en inre kärlek och respekt.

Stå ansvarig inför

Det är viktigt att detta blir klarlagt för barnet. Det är nödvändigt för att inte de heliga områdena i dess inre skall taga skada. Vi skall givetvis tala om för barnen vad vi tror på och hur vi känner, men vi skall inte på något sätt utöva någon press på dem för att de skall tro som vi gör. Det är helt enkelt omöjligt. En människa som blir överbevisad mot sin vilja kommer givetvis att ha samma uppfattning som tidigare. När barnet upptäcker att föräldrarna inte försöker påtvinga det en inställning eller tro, har det heller ingen annan att stå ansvarig inför på denna punkt än Gud själv.

Nytt prenumerationsår

Midnattsropet

GLASNOST...

forts fr sid 29

frigivna från fängelser och arbetsläger. Ännu viktigare var att de blev rehabiliterade, vilket betyder att de officiellt förklarades vara oskyldiga till något brott eller missgärning. Men bara ett år senare, 1966, blev nästan alla arresterade igen tillsammans med många fler troende.

Detsamma hade hänt efter Stalins död. 1955-56 hade stort antal kristna fångar blivit frigivna, men inom två eller tre år blev många arresterade igen och bortförda till fängelser och läger. Stats-ateismen ser Jesu Kristi levande församling som sin största fiende, och beter sig därför grymt mot de troende.

När vi ser detta, vad ska vi göra? Kom ihåg fångarna (Hebr. 13:3). Bed för dem (Ef. 6:18-20). Göra allt vi kan för att hjälpa fångarna och deras familjer, (2 Kor. 8:1-5). Vända oss till regeringar och myndigheter i denna världen genom brev och telegram för de oskyldiga kristnas skull, som är förföljda för sin tro (Matt. 10:18).

Må Herren giva er förstånd angående detta (1 Joh. 2:27).

GUDS NÅDES-...

forts fr sid 15

Jesus medan han låter sig finnas, åkalla honom medan han är nära."

Det står i Jesaja 55:1,3: *"Upp alla I som ären törstiga, kommen hit och fån vatten. Böjen edert öra hit och kommen till mig så får eder själ leva."*

Tag emot Jesu nådeserbjudande om evigt liv. Då slipper du gå till källor som bara ger tomhet.

"Ty den lön som synden giver är döden, men den gåva som Gud av nåd giver är evigt liv i Jesus Kristus." (Rom. 6:23)

Glöm inte **Pg 44 10 05-6**

MISSIONEN

Maranataförsamlingen **Stockholm**

VILL DU BLI FRI?

forts fr sid 14

varit hans trygghet, där han fallit tillbaka efter varje misslyckande, där han lagt sig till vila medan han väntade på att något skulle hända igen, och han hade inte räknat med att Jesus skulle komma. Han visste inte att Jesus skulle säga: "Tag din säng och gå!" Men nu gjorde Jesus det.

Det som väckte fariséernas och de skriftlärdes uppmärksamhet var inte att mannen blivit frisk, utan att han tagit sin säng och gått. På en sabbat av allt! Så fruktansvärt!

Är det inte så att när människor, som blir frälsta bryter upp från sin sociala trygghet, från sitt inrutade liv och invanda och trygga mönster, väcks genast krafterna till liv, och människorna runtom börjar reagera? Vad är det som sker? Tar han sin säng och går?

Och nu ställs frågan till Dig: "Vill Du bliva frisk? Vill Du bli fri? Vill Du komma loss? Vill Du bli fri i Herren Jesus Kristus?"

Du börjar genast att rada upp alla dina misslyckanden och säger: "Jag har kommit till Jesus och böjt mig vid första bänken så många gånger. Vad skall det då tjäna till?"

Vi försöker rada upp alla våra ursäkter. Men Jesus säger till dig idag: "Stå upp, tag din säng och gå!" Det är inte meningen att du ska fortsätta i några gamla mönster. Du måste stå upp och gå! För Han kan lyfta dig upp ur den djupa dyn. Han kan ställa dina fötter på en fast klippa. Och det gör han för att du ska bli fri, frisk och kunna gå som ett vittnesbörd till andra människor.

Du är viktig, du är dyrbar i Guds ögon. Herren vill använda dig för att du ska vittna om Honom. Amen.

Kasta yxa och spade när Herren säger:

— KOM!

Text: P. WALDENSTRÖM

"Vaken fördenskull; ty I veten icke, vilken dag eder Herre kommer." Matt. 24:42

Låt oss vänta Herren Jesus! Broder, se till, att icke ditt hjärta fastnar i världen eller försoffas av rikedomens svek eller av levernets bekymmer, av världens gunst eller fiendskap eller av dina egna arbeten! Var såsom en, som är beredd att kasta yxa och spade och allt, när Herren säger "Kom!". Den som brukar världen, säger Paulus, vare såsom om han icke brukade den! När du börjar din dag, så tänk: "Herren kommer kanske till middagen. Jag vill hålla mig redo att möta honom då." Och när du ätit middag, så bered dig att taga emot honom på aftonen. Och när du går i säng, så lägg dig till vila, beredd att under natten bliva väckt av anskriet: "Se, brudgummen kommer!" Ingenting kan vara hälsosammare, ingenting kan mer helgande och renande inverka på hela livet än ett sådant väntande sinne. Säkert är också, att om du tänker tillbaka på dina synder i ord och gärning, så skall du nödgas säga dig själv: "Det ordet skulle jag icke hava uttalat, och den gärningen skulle jag icke hava gjort, om jag hade väntat att Herren skulle komma den dagen."

Men är det hälsosamt, att vi vänta sålunda, så förstå vi att det är skadligt att icke vänta. Anden domnar, kärleken kolnar, livet tynar. Det blir icke så angeläget att hålla sig ren från köttets och andens besmittelse, icke så viktigt att fly världen och de ting, som äro i världen; ögonens begärelse, köttets begärelse och ett högfärdigt leverne. Det blir icke så nödvändigt att köpa tiden för att verka Guds verk, innan natten kommer, då ingen kan verka. Ja, till slut kan det inträffa, att du alldeles somnar, så att du blir utestängd, när Herren kommer. Och tänk, vilken fasa det skall bliva att stå där i mörkret utanför och veta, att du en gång var med på vägen!

Kanske hade du vakat nära på ända fram. Men djävulen viskade i ditt öra: "Din Herre dröjer att komma." Du kände dig trött och skulle vila något litet. Så somnade du. Herren kom, och dörren stängdes, och du blev utanför. Tänk, så förfärligt!

Låtom oss därför vaka och vänta! Låtom oss bedja om det sinnet, som ropar: Ja, kom Herre Jesus! Och känner du, att du börjat domna i din ande, så vakna upp rätteligen! Vet, att det är livsfara å färde! Herrens ord om denna sak är mycket allvarliga. Håll ut, du Guds barn, intill änden, att du må nå din tros mål, själens frälsning! Behåll, vad du har, att ingen tager din krona! Kostar det än strid och tårar, så håll ändå ut! Du skall aldrig ångra det. Tiden är i alla fall kort härefter.

Ur boken: *För hemmets andaktsstunder av P. Waldenström*

TID FÖR UPPBROTT
forts fr sid 9

har ett ansvar. Tiden är en gåva, ett mått och vi fyller den med innehåll. Vi har ansvar för vår tid, för våra medel och för vår kropp. Vi har ansvar inför levande Gud och ingen kan med ett ben på vardera sidan om gränsen komma in i Guds rike.

Dialogen mellan Farao och Mose fortsatte. *"Låt männen fara så att de kan tjäna Herren sin Gud..."* Låt mannen fara, bara hustru och barn blir kvar. Bara hjärtat blir kvar. Där skatten är, där kommer hjärtat att vara.

Kom ihåg Lots hustru, sa Jesus. Han sa inte: Kom ihåg Lot! Det är lättare att stagnera än att fly, lättare att bli kvar på slätten än att komma till bergsbygden, lättare att bli en saltstod än att bli en bergsbo. Lots hustru hade hjärtat i Sodom. Hon drog ut, men hon hade hjärtat i världen. Hon trodde sig vara på vandring, men hon hade hjärtat kvar i Sodom och det bekräftades — hon blev stående som en saltstod till ett varnande exempel. Jesu gör klart för oss att ingen som lägger sin hand på plogen och ser sig tillbaka kan vara skickad för Guds rike. Det är uteslutet.

— *Gån åstad och hållen gudstjänst åt Herren; låten allenast edra får och fäkreatur bliva kvar. Också edra kvinnor och barn må gå med eder.* (2 Mos. 10:24)

Dra gärna ut, men var inte redo att lägga ner något offer. Får och fäkreatur det hade man för att offra till Herren sin Gud.

Det handlar inte bara om att bli frälst så där i största allmänhet, det handlar om att göra upp med en samtid. Jag förstår inte varför det är så få som orkar med en samhällsanalys, som sätter sig ner och undersöker var man satsar tid, krafter och medel. Det är så få som orkar med den striden, så få som tar upp kampen mot världen. Jesus säger:

— *Om någon kommer till mig, och han därvid ej hatar sin fader och sin moder och sin hustru och sina barn, och sina bröder och systrar, därtill och sitt eget liv, så kan han icke vara min lärjunge.* (Luk. 14:26)

Brickor i världen

Vad menar Jesus med att hata? Den värld vi försökt beskriva och som de flesta är byggnadsarbetare eller brickor i, är ju så besjälad av hat, ondska, våld, kiv och avund och vi menar att när Jesus kommer skall han komma med kärlekens budskap. Inför en värld som lider under hatet, börjar Jesus undervisa om att hata. Han preciserar nödvändigheten: *Om någon icke hatar, då är han icke värdig...* Vad är det för hat som kan ha värdighet i sig? Borde inte Jesus komma och predika kärlek, förståelse och tolerans. När han talar om att hata handlar det ju om de mest ömma band som existerar, de mest närliggande och varma. Det handlar om mor och far, syster och bror, om hustru och barn. Det finns ingenting som står mig närmare och till vilka jag har så varma relationer. Och Jesus talar om att hata. Vad är det för budskap att komma med till en värld så uppfylld av våld och orättfärdighet?

Det har skett något i världen, allt är inte som den ursprungliga tanken var. Det har skett något i relationerna mellan man och hustru, ungdom och föräldrar och mellan syskon.

Det var någonting i själva syndafallet då Gud själv kom med ett uttalande, en dom över kvinnan och mannen. *"Till mannen skall din åtrå stå, men han skall råda över dig..."* Så var det inte från begynnelsen, något blev snett i syndafallet. Det råder disharmoni i relationerna efter syndafallet och de som var från begynnelsen... då Herren lät en tung sömn falla på mannen, därför att det inte var bra för honom att vara allena, han behövde en medarbetare att på jorden utföra Guds vilja såsom den sker i höjden. I himmelen råder Guds vilja. Jesus lär oss bedja: *Ske din vilja på jorden såsom i himmelen...* Det handlar om att Guds uttryckta vilja skulle ta gestalt och till det behövde mannen en medhjälpare, som tillsammans med honom skulle tjäna och tillbedja Gud i gemenskap.

Även barnen var kallade. Till att uppfylla jorden, föräldrar och barn skulle i en underbar triangel tjäna den levande Guden och utföra hans vilja på jorden. Så sker det något i själva syndafallet. Istället för samarbete heter det att mannen skall råda över kvinnan och hon skulle få en sjuklig håg efter sin man.

Varandras motpoler

I begynnelsen var Gud i centrum och triumviratet mannen, kvinnan och barnen i periferin. Gud var centrum omkring vilket allt utspann sig, axeln och kärnan. Efter syndafallet blir allt upp och ner. Då är mannen i centrum och Gud i periferin och kvinnan börjar tillbedja sin man. *"Till honom skall din åtrå stå...* Istället för ett samarbete, möter man två mot varandra stridande parter. Det handlar om positioner, rättigheter. Pappa och mamma är varandras fiender och barnen, den tredje faktorn i den underbara triangeln, är plötsligt inkastade i farozonen. Å ena sidan är det de som betrampar sina föräldrar, förtrycker och håller nere, eller så är det föräldrarna som håller sina barn i strama tyglar och så är vi kastade in i generationsstrid och strid mellan könen.

Mannen och kvinnan har blivit varandras motpoler, för rättigheter, kvinnokamp, frigörelsekamp och ungdomsrevolt — den ene mot den andra. *Olydiga mot sina föräldrar...* varifrån kommer problemet med olydnad, hat och våld? Istället för att tjäna Gud och uttrycka hans vilja på jorden är man varandras fiender!

När församlingen fungerar som den ska, är det lättare för Paulus att undervisa om hur den *inte* skall vara. Här är icke rik och fattig, säger han och talar om Guds rike. Se på världen — klyftor, mot varandra stridande parter. Rika mot fattiga, i-land mot u-land, det handlar om att trycka ner och roffa åt sig, revolution och våld. Se på världen. Så är det. Några bekämpar och andra bekämpas. Och vad värre är, det verkar som det fortplantar sig ända in på religionens område.

— *Se, den lön I haven förhållit arbetarna som hava avbergat edra åkrar, den ropar över eder, och skördemännens rop hava kommit fram till Herren Sebaots öron.* (Jak. 5:4)

Jakob konstaterar, när han skriver till jerusalemsförsamlingen, att ropet har stigit upp till Herren Sebaots tron. Det finns ett rop, som ekar ända upp i den himmelska världen. Det är ropet från förtryckta massor, från underkuvade, ropet från oskyldiga barn, ropet från alla som hålls nere genom orättfärdighet och våld.

I sanning är det, som det var på Noas tid, där det heter att jorden var uppfylld av orättfärdighet. Vi har systematiskt rutat in generationerna, barnen i en sektor, de produktiva i en sektor och ålderdomen i en tredje sektor. Man kommunicerar och känner knappast varandra. Farmor och farfar är mumier på någon institution och skall besökas en eller annan mors- eller farsdag. Föräldrarna vet inte vad barnen gör och barnen vet inte vad föräldrarna gör.

Här är icke träl eller fri, barbar eller skyt... Här är icke, säger Paulus och han talar om en värld diametralt motsatt det vi ser.

Det är inte att undra på att Jesus säger att vi skall hata — vad är det för älskvärt i det vi beskrivit? Det är värt all den avsky vi kan mobilisera. *Låt frälsa eder från detta vrånga och avoga släkte.* Jesus hatar orättfärdigheten och det är inte underligt att hans budskap är ett omvändelsens budskap, när allt är så upp och nervänt. Den som skall till Guds himmel må omvända sig och gå en annan och diametralt motsatt väg.

Paulus talar så här om Guds rike: Guds rike består i rättfärdighet, frid och glädje i den helige Ande. Guds rike består inte i att äta och dricka. Det är ett märkligt uttryck, för vad är det som upptar våra sinnen? Är det inte som Jesus beskriver i bergspredikan: Vad skall vi äta och vad ska vi dricka, vad skall vi klä oss med och var skall vi bo. Det är själva grunddriften i världen. Men Jesus sa: *Sök först Guds rike så skall ni få allt det andra.*

Se på Jesus, när han kommer till Sykarsbrunnen och alla lärjungarna var i staden för att skaffa mat. De kommer tillbaka och så säger Jesus dessa märkliga ord:

— *Jag har mat att äta som ni inte känner.* "Vem har burit mat till Jesus?", undrar lärjungarna när de kommer med sina tungt lastade väskor till Jesus vid brunnen.

— *Detta är min mat, att göra min himmelske faders vilja...*

Hör vad Jesaja säger: *Han skall se frukt av sin själs vedermöda och så bliva mättad.* Kan det finnas mättnad för en

hungrig själ i att se en människa omvända sig till Gud? Det finns det, och det är den enda vägen att finna mättnad. Det är att göra Guds vilja på jorden, såsom hans vilja sker i höjden. Man finner aldrig mättnad med mindre än att man kommer in i Guds vilja med sitt liv.

På Abrahams och Mose tid heter det att Gud var himmelens och jordens herre. Men när Nehemja profeterar konstaterar han: Du himmelens Gud... Det verkar som om Gud mist jorden. Ja, det hade han därför att hans folk satt i fångenskap i Babel. De var inkittade i världen. Där satt folket i fångenskap och Gud hade inget språkrör på jorden, i tiden. Gud söker ett folk som vill göra hans vilja på jorden och som beflitar sig om att göra vad gott är. Han utvalde Israel, det minsta av alla land, för att det skulle erövra jorden. Han söker ett folk i tiden, män och kvinnor som vill göra hans vilja och som vill vara språkrör för hans rike.

Från nollpunkten

— Skaffen eder icke guld eller koppar i edra bälten, icke någon ränsel för eder färd, ej heller dubbla livklädnader, ej heller skor eller stav; Matt. 10:9,10

Han tog ifrån dem allt de hade och satte dem på fullständigt bar backe. De fick börja om från nollpunkten. Han plockade av dem allt de samlat, alla resurser och möjligheter. När Jesus en dag gick vid Galileiska sjön kom han till Lewi i tullboden. *"Följ mig"*, sa Jesus. Men vad finns det för lönekrav i ditt rike? Vilka möjligheter finns det till karriär och vilka garantier har vi för framtiden? Och hur blir det med Sebedeus, hur skall det gå om vi överger honom och låter honom bli kvar vid sjön med fiskenäten, företaget och allt. Hur skall det gå med familjen?

Men följer du Jesus, har Herren också en plan för Sebedeus. Jesus hängde på korset och tänkte på sin mor och sa till Johannes: "Se din mor". Gör du Guds vilja, så tar Jesus hand om de andra.

Petrus frågade hur det skulle gå med Johannes och Jesus svarade: "Vad kommer det dig vid, kom du och följ mig." D v s om DU kommer in i Guds vilja blir det nog bra med Johannes också. Problemet är att *du* ska komma in i Guds vilja.

Jesus tog ifrån dem allt, men han ställde dem verkligen inte nakna. Han tog ifrån dem deras silver och guld, deras ränsel och stav — allt de ägde plockade han av dem. Men — *han kallade sina lärjungar till sig och gav dem makt...* Han tog ifrån dem allt de hade och gav dem allt han hade. Är inte det tillräckligt? Det är tillräckligt för tiden och det är tillräckligt för evigheten. *Sök först Guds rike så skall också allt det andra tillfalla.* Det håller att satsa på. Han gav dem makt. När Petrus och Johannes säger: *Silver och guld det har jag inte...* så var det sant. Och ändå hade de ju fått en hel del. Det hade ju kommit tretusen på en dag och församlingen växte till ungefär tiotusen på kort tid och de bar fram det de hade för apostlarnas fötter. Men hur kunde Petrus säga att de inget hade? De delade med sig eftersom var och en behövde. Alla fick vad de behövde och ingen hade överflöd. Det räcker precis och det blir över för andra. Den som har gjort sig rik, är en bedragare, ty Gud har tänkt att en utjämning skall ske.

Paulus talade till korintierna om rikedom. I världen är det rik och fattig, men inte i församlingen, alla har vad de behöver. Har vi mat och kläder så må vi låta oss nöja. D v s vi har vad vi behöver och saknar inget, men vi har inget överflöd och tror på Herren för var dag. Vad är det för skrymtarbön att be Herren om dagligt bröd, om man måste sätta foten på kylskåpsdörren för att få igen den.

Det handlar om ett frivilligt val. Det heter om Mose, att han valde att hellre utstå lidande med Guds folk, än att för en kort tid leva i syndig njutning. Inför valet mellan Egyptens skatter och fattigdomen bland Guds folk valde han fattigdomen. Världen och synden har alltid njutning med sig och Guds rike har en lidandets stämpel. Den som inte tar korset på och följer mig... Vad är det att ta korset på? Det är att välja.

Se jag förelägger er två vägar, sa Josua. Det handlar om att välja. Det heter i Hebr. 11 om trons människor, som inte vill ta emot befrielse utan hellre valde att lida... Man kunde fått befrielse. Valet var öppet för dem. Man kunde fått fred med världen och fiendskap med Gud, men man valde att satsa på Jesus. Det står ingenstans att dessa som bodde i öknar och jordkulor, gjorde det för att man måste bo så. Det står ingenstans att det var bostadsbrist i Jerusalem. Man valde. Vad är det att ta korset på? Det är att välja.

Satan tog Jesus med på ett högt berg och visade honom alla världens riken. "Detta skall du få..." Och Satan hade möjlighet. Och var det inte för att återköpa världen, som Jesus hade kommit? Var det inte en lättvindig lösning, här fanns möjlighet att på ett enkelt sätt åstadkomma vad han kommit för att utföra. I ett ögonblick skulle han få allt. "Om du vill falla ner och tillbedja mig..."

Men Jesus hade inte kommit för att vinna världen lättvindigt. Han hade kommit för att vinna världen och besegra satan. Om han velat kunde han ha fått alla världens riken och gått utanför korset. Men han valde att gå korsvägen. Efter uppståndelsen gick han upp på ett högt berg och sade: *Mig är given all makt i himmelen och på jorden.* Han kom inte bara för att vinna världen, han skulle ha himlen, han skulle vinna jorden och höjden. Han kom för att ta upp striden på alla områden och han gjorde det genom korset.

"I världen liden I betryck." Gör du det? Har du ett kristenliv som är värt förföljelse, hån och lidande? Jag vet att jag är på väg till höjden, för riket inom mig protesterar mot världen och jag lever i ständig konflikt och konfrontation. Jag trivs inte här.

Om ditt högra öga är dig till förförelse, så riv ut det och kasta det ifrån dig; ty det är bättre för dig, att en av dina lemmar fördärvas, än att hela din kropp kastas i Gehenna. Och om din högra hand är dig till förförelse, så hugg av den och kasta den ifrån dig; ty det är bättre för dig, att en av dina lemmar förädrvas, än att hela din kropp kommer till Gehenna. (Matt. 5:29,30)

Det är människor, enögda, enarmade och enfotade stackare som inte ens kommer till höjden utan hjälp. Det heter i Höga visan: *Vem är hon som kommer stödd på sin vän...* Man orkar inte komma dit själv. Men nu kommer krigshjältarna från jorden haltande in i Guds rike. Skaran som skall in i den eviga världen är amputerad, stympad och styckad. De flesta är förmodligen märkta av jordevandringen, men de kommer hem i triumf.

Välkommen till
MISSIONSCENTRET Bällstalund
Fira jul tillsammans med Guds folk
Julafton 16.00, Juld, Annand o sönd 11 o 19
MISSIONS-o.FÖRNYELSEKONFERENS
28/12 — 1/1 '88
2—3/1 Extra konferensdagar:
"Uppfostran o undervisning"
Medverkande: ARNE IMSEN, Stina Fridolfsson direkt fr Dominikanska Rep, Gunno Andersson direkt fr Tunisien, Tage Johansson, Kjell Hägerman, Folke Jacobsson, Per-Arne o Christina Imsen, Robin Widén m fl.
För inf. ring 08 - 733 97 83

ANSLAGSTAVLAN

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, Bällstalundsskolan, Bällstavägen 100, Bromma. Tel: 08-733 97 83
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium, onsd 19.30 Väckelsemöte, lörd 19.00 Bön, sönd 11.00 Predikan, 19.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter lörd)
Postadress: Box 20134, 161 20 Bromma
Postgiro: 44 10 05 - 6

Radio Maranata, STOCKHOLMS CITY, 88 MHz: Månd 8.00-8.30, tisd 8.30-9.00, tors 8.30-9.00, 20.30-21.30, lörd 22.30-23.00.
Postadress: Box 20134, 161 20 Bromma.
Arabiska: Fred 20.30-20.45
Spanska: Fred 20.45-21.00
Postgiro: 49 14 21-4

Radio Maranata, JÄRVA, 91,1 MHz: Tisd 8.30-9.00, torsd 8.30-9.00, fred 12-13, sönd 9.00-10.00
Postadress: Flyttblocksvägen 14, 161 70 Bromma

Midnattsropet, Box 3084, 161 03 Bromma
Postgiro: 48 64 65-8

TeKå Offset: Holbergsg. 108, Box 3084, 161 03 Bromma. Tel: 08-37 49 00, 37 58 31

MRM Musikcenter, Bok- o. musikförlag, Bällstavägen 100. Box 20134, 161 20 Bromma.
Telefon: 08-733 97 83, 08-98 28 10.

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA
Tel: 019-964 72, kontor: 964 49
Mötestider: Onsd 19.30 Bönemöte, lörd 19.30 Bibelstudium. Sönd 11.00 och 19.00 Mötesplats, som regel Humlegården, Latorp. (Annonser: lörd i Nerikes Allehanda)
Postgiro: 37 50 50 - 2

ÖrebroBagar'n AB: Slöjdg. 29, 703 58 Örebro
Telefon: 019-11 27 33

Radio Maranata, ÖREBRO, FM 95,3 MHz: Tisd 20.15-21.15, tors o lörd 20.00-21.00, onsd, fred o sönd 9.00-10.00

GÖTEBORG

Radio Maranata, GÖTEBORG, 94,9 MHz: Torsd 15.45-16.45, fred 11.30-12.00, 17.15-18.00
Postgiro: 41 43 63-2

LJUNGSBRO

Mötestider: Lörd 19.30, sönd 15.00 i storfamiljen. (I övrigt se annons i ortspressen)
Post- och besöksadress: Jakobslund, 590 60 Ljungsbro
Postgiro: 97 21 85 -3
Telefon: 013-681 61, 652 92, 631 64

NORGE

Post- och besöksadress: Nyhus, 2760 Brandbu, Norge.
Telefon: 00947-63 311 99, 63 300 50

MARANATAFÖRSAMLINGEN i Stockholm förmedlar gåvor och hälsningar till missionsarbetet i
NORDAFRIKA och
DOMINIKANSKA REPUBLIKEN
Pg 44 10 05-6

Vill Du Guds ärenden gå?

Vill nu Guds ärenden Du gå
till stora och till små?
Vill Du av Jesu kärlek brinna
själar för Guds rike vinna?

Din egen vilja måste dö —
Din självviskhet — som snö blir tö
Guds kärleks sol må lysa klart
så allt fördolt blir uppenbart

Du följa må i Mästar'ns spår
i smärta djup Du seger får
Att balsam ge till sargad själ
som Jesus göra — allting väl

Guds stora nöd Du skall erfara
Hans kärlek rik Du kan ej spara
Att giva ut vad Gud Dig ger
Hans vilja är — vad önska mer?

Blir detta nu Din själs begär
i ödmjuk tjänardräkt Dig klär
Din Frälsare Du valt att följa
Att Du är Hans — Du kan ej dölja

Ulla Johansson

BAKOM...

forts fr sid 5

människor föreställningar om att detta är vetenskapligt, vilket det naturligtvis inte är. Och eftersom man ger förslaget vetenskaplig status, faller människorna till föga för denna manipulation. Vidare *antidiskrimineringslagen*, alltså den tredje lagen jag nämner här, där man upptäcker samma syfte. Lagen är förankrad i en modevåg som ger sken av att man rent humansistiskt, alltså i människokärlekens tjänst, vill lätta bördorna för vad man kallar en förtryckt grupp medborgare. I detta fall de homosexuella.

Det är intressant att se hur man går till väga. Man försöker urholka begreppen och ge dem ett helt nytt innehåll. De står idag för något helt annat än de gjorde tidigare. Därför kommer sådana uttryck som "aga" att ges ett sken av att vara misshandel, och perversa förhållanden som homosexualitet handlar då om "förmåga till kärlek". På det här viset arbetar man fram en syn som är helt i strid med vår tradition. Den är ett helt väsenfrämmande element för vår kultur och vår tradition. Så kan man bedöma det helt allmänt.

Men ur kristen synpunkt, så måste detta betrakats som kvalificerad *laglöshet*. För oss som kristna, måste det vara angeläget och riktigt att se dessa händelser ur kristet perspektiv, och inte kapitulera för den här kampanjliknande framryckningen av statliga förslag och direktiv, som på ett allt mera påtagligt sätt griper in, beträffande agalagen på föräldrarnas och familjens integritet, och med avseende på andra lagar, i frågor som har med yttrandefrihet och religionsfrihet att göra.

För många människor kan detta verka långsökt. Vad har agalagen med religion att göra? Vad har antidiskrimineringslagen med religon att göra? Vad har skollagen med religion att göra? Detta är den stora och viktiga situationen, som mycket klart poängterar nödvändigheten av vaksamhet för de kristna. Den nya *namnlagen* hör också till detta sammanhang.

Då har jag alltså nämnt fyra lagar som klart och tydligt verkar upplösande, och skapar förutsättningar; inte bara för nya attityder, utan för en helt ny människotyp. Då måste man naturligtvis ta reda på: Ur vilka källor dessa idéer, kunskaper och krav emanerar? Och vad kommer de att leda till för resultat, med avseende på vårt samhälle i stort, men framför allt med avseende på våra möjligheter att vara kristna?

Jag är helt övertygad om att vi måste vara redo till strid, därför att en kristen kan definitivt inte uppge föräldrarätten. Till föräldrarätten hör naturligtvis också frågan om uppfostran. En kristen kan självklart inte uppge sin självklara plikt att fostra sina barn och ge dem den utbildning och undervisning som de finner vara förenligt med sin övertygelse. Det är helt uppenbart.

HUR SKALL EN YNGLING...

forts fr sid 26

Det står om Jesus att han kom till Nasaret där han var uppväxt. Han kände sina föräldrar och var känd av grannskapet. Alla visste vem timmermannens son var och vilka intressen han hade. Det står att han blev törstig och hungrig och sömnig, och att han var frestad i allt såsom vi. Han visste om en pojkes problem från insidan. Han visste hur en pojke tänker. Han var ingen programmerad dator, han var en man. Han blev som en av oss, lik oss. Han skapade oss till sin avbild, men gudsbilden gick förlorad i syndafallet. Då kom han ned till jorden och visade på den sanna gudsbilden; han uppenbarade vem Gud var.

Ynglingen behövde mat, dryck, ett hem, pappa och mamma. Han levde inte skild från de dagliga behoven; allt detta ingick som en nödvändig och naturlig del i hans livskamp för tillvaron. Han kände till arbetet i snickeriverkstaden, och visste att det var nödvändigt för uppehället. Och på sabbaten, står det, gick han *såsom hans sed var* till synagogan. Han hade alltså olika vanor, som skulle utgöra en totalitet; en förening av tidligt och evigt, mänskligt och gudomligt, av närvarande ting och tillkommande, utan att det blev konstlat och onaturligt. Till Jesu vardagliga vanor hörde att han gick till gudstjänsten. Det var inga tillfälliga impulser som fick honom att göra det, utan det var en del av tillvaron. Han hade suttit i synagogan och lyssnat under sin ungdom. När han vid 30 års ålder kom tillbaka till Nasaret var han känd, förankrad. Då hade han nått den ålder då man hade rätt att föreläsa i synagogan. Det var normalt att man genom en ceremoni invigdes till sin funktion. Och så läste Jesus ett ord ur Jesaja: *"Herrens ande är över mig..."*

Vi lever och arbetar här i tiden. Vi är kända av människor runt omkring; man känner till våra vanor, och när dagen är inne och Gud ger oss uppgifter, då är funktionerna så väl förberedda, att man känner igen dem.

Det står också i bibeln att Jesus gjorde sällskap med sina föräldrar till templet i Jerusalem när han var tolv år gammal. Allting har sina höjdpunkter. Vardagen följs av en högtidsdag. Det kommer avlöningsdagar då man får belöning för det som är upprättat. Säkert drömde Jesus om att få gå till Jerusalem. Det innebar inte att han undervärderade gudstjänterna i Nasaret, utan han gick dit och fick en grund lagd för det som skulle komma. Och så kom dagen då han var tolv år och fick följa med till Jerusalem. Han skulle göra Guds vilja, men det står att han följde med sina föräldrar.

Föräldrarna har faktiskt en ställföreträdande uppgift. De är befullmäktigade av Gud att fostra, vårda, förmedla, uppenbara och avslöja Guds vilja. När Jesus var tolv år, gick de, "som deras sed var" upp till högtiden i Jerusalem. Vi inbillar oss att det är träldom att ha goda vanor och ordnade förhållanden. En sådan propaganda appellerar till de mest negativa krafterna i vårt väsen.

Naturligtvis är det en vis träldom för vattnet som är upphällt i ett glas att hålla sig inom glasets begränsning. Vattnet blir mycket friare om vi slänger ut det. Då är det ju fritt, men det är också tillspillogivet, och vi kan inte längre använda det. Så länge det fanns inom ramarna, kunde det tillgodogöras och bli läskande och livgivande för den törstige.

Varför är församlingsordningen nödvändig? Jo, för att det som Gud ger oss inte ska tillspilloges, utan bevaras. Vad gjorde Jesus, när han kom till Jersualem? Jo, han satte sig ned för att lyssna. Här har vi vår förebild.

Föräldrar, ni behöver inte ha komplex för att ni följer bibliska ideal! Far och mor, ni behöver inte känna er mindervärdiga därför att ni gör som Josef och Maria. Det står också att Jesus kom till Nasaret, och var sina föräldar underdånig. Sedan växte han till i ålder, vishet och nåd inför Gud och människor. Detta är en normal tillväxt. Den fysiska utvecklingen är inte utelämnad, men den är en förutsättning för det som sedan följer.

Han växte till i vishet och nåd inför Gud, men också inför människor. Resultatet visar sig så småningom. Förebilden, föräldrarna hade för sin uppfostrargärning, kom att synliggöras. Det visar sig om det är gudsbilden som tydliggörs i barnens liv och tillväxt, eller om det är motbilden: antikrist.

Den största frihet tiden kan erbjuda en människa är att vara bunden vid Herren Jesus Kristus. De högsta ideal en människa kan erbjudas är de som är nämnda här. Men då får man inte söka sitt eget, utan söka Guds vilja. Och så får man lära sig att mannen skall underordna sig Herren; det är grundförutsättningen. Kvinnan skall underordna sig Herren; det är grundförutsättningen. Kvinnan skall underordna sig sin man, och barnen skall vara sina föräldrar lydiga och alla skall vi växa samman och utvecklas och växa till i nåd och vishet inför Gud och människor, Honom till ära och pris!

För den människa jag nu har målat, finns det inget rum i världen. Knappast i kyrkan heller. Där vill man applicera och förkroppsliga andra förebilder och modeller. Men den människan hör hemma i *församlingen*. Det är där hon ska leva, fungera och utvecklas. Måtte vi bli en sådan församling! Ett egendomsfolk som beflitar sig om att göra vad gott är i denna tid. Hur skall en yngling bevara sin väg obesmittad i en besmittad värld? Det finns endast ett sätt. Frågan är besvarad. Det är genom att hålla sig *efter Guds Ord*. Vi måste se på Jesus Kristus och likbildas med honom, så att vi inte går under i denna vidriga tid. Vi måste söka honom av allt vårt hjärta. Amen.

JAG VILL ARBETA...

forts fr sid 11

för att tala om detta har inte blivit av.

Men många som bara *misstänktes* för att vara emot diktatorn fängslades och det anses vara ett under att Sokrates kom ut från fängelset med livet i behåll. De flesta som fängslades under den perioden dödades eller "försvann" bara.

Det är lite svårt att fortsätta och det blir tyst en stund. Vägen blir allt sämre och det går inte så bra att skrika ut frågor och svar om så känsliga ämnen.

Men efter en stund säger Sokrates och byter snabbt ämne:

— Nästa semester ska jag besöka Sverige. Jag var i Norge under en läkarkongress och det är ett väldigt vackert land och nu vill jag se Sverige också.

Jag passar naturligtvis på att påpeka att Stockholm är en av världens vackraste huvudstäder. Han ser roat och lite tvivlande på mig, men lovar att själv ta reda på saken nästa semesterperiod.

Hoppas att Stockholm och Sverige då ska visa sig från sin bästa, vackraste och helst också sin varmaste sida.

SÄRLAREGN

684 väckelsesånger

Häftad pris 75:- kr
Inbunden (korallklot) pris 110:- kr

Orderadress: MRM **Box 20134, 161 20 Bromma**
Tel 08 - 733 97 83, 98 28 10

Nyhet!

TRYGGARE KAN INGEN VARA

LIVE INSPELNING

Konferenssången från LATORP

KB 121

Sida A

1. **TRYGGARE KAN INGEN VARA**
   3.14 Lina Sandell
   Sång: ARNE IMSEN
2. **JAG LEVER VID KÄLLAN**
   3.02 Emil Gustafsson
3. **FRÅN HIMLENS HÄRLIGHET OCH LJUS**
   1.57 Trad
   Sång: TORALF LIND
4. **JAG HAR I HIMLEN EN VÄN SÅ GOD**
   2.12 Nils Frykman
5. **SÄG MIG DEN VÄGEN**
   3.03 Lars Linderot
   Sång: STINA FRIDOLFSSON
6. **ATT VARA DIN O, JESUS**
   1.43 Thorleif Holm-Glad
7. **EN GLÖDHET FRÄLSNING**
   2.28 Uppt av Emil Peterson
   Sång: PER-ARNE IMSEN

Sida B

1. **ALLENAST I HOPP TILL GUD**
   2.50 Jonas Petersen
   Sång: NOOMI ABNA AISSA
2. **JESU KÄRLEK ÄR SÅ UNDERBAR**
   1.45 Trad
   Sång: MARANATA-BARNEN
3. **LJUS BRYTER FRAM**
   4.49 Trad
   Sång: ARNE IMSEN
4. **BRUSET AV REGN**
   4.45 Aaron Wilburn—Gloria O. William, Övers P-A Imsen
5. **MITT HUS ÄR FULLT**
   4.07 Trad fr eng Christina Imsen
   Sång: CHRISTINA o PER-ARNE IMSEN

Pris 65:-/st moms o. porto ingår

Andra *LIVE*- inspelningar från MRM

DET GAMLA EVANGELIET
Arne Imsen sjunger m församlingen (4)

KB 118 (Kassett): O, JESUS DU SOM FYLLER / DET GAMLA EVANGELIET (Potpurri) / GUD SOM HAVER / LÅT DET SKE / UNDERBAR FRID / LÅT MIG ÅTER SJUNGA SÅNGEN / EJ DET FINNS EN SÅDAN VÄN / HAN FRÄLSTE MIG / TRO ENDAST TRO / STRÖMMAR I ÖKNEN / JERUSALEM / GUD TAGER VÄRD OM DIG / ALLA SKALL SE / MAMMA ÄR DET LÅNGT TILL HIMLEN / JAG HAR ETT LAND SOM VÄNTAR MIG. *Finns även på LP (MRL 2118)*

VILKEN GUD VI HAR
Konferensförsamlingen sjunger

KB 116 (Kassett): UNDER HANS FÖRNEDRINGSDAGAR / O, DET ÄR UNDERBART / HANS NAMN ÄR JESUS / KRISTUS ÄR HANS NAMN / JESU LILLA LAMM JAG ÄR / JAG VILL SJUNGA, KÄMPA OCH BÄRA KORSET / VILKEN GUD VI HAR / OUR GOD REIGNS / HANS SÅG DEN SJUKES NÖD / DU MIN LOVSÅNG ÄR-DET ÄR SÅ UNDERBART DET NAMNET JESUS / PSALM 117 / INNANFÖR ELLER UTANFÖR.

O, DU GUDS KÄRE SON
Arne Imsen sjunger m församlingen (3)

KB 115 (Kassett): O, DU GUDS KÄRE SON / GYLLNE MORGON / STÄDSE PÅ SION JAG TÄNKER / GIV JESUS ALL MAKT OCH ALL ÄRA / MER, MERA AV JESUS / JAG ÖNSKAR ATT SE JESUS / LJUVLIGT OCH KÄRLEKSFULLT / BLOTT EN DAG / HAN ÄR ALLT FÖR MIG / JAG HAR EN VÄN FRÅN GOLGATA.

OCH JAG SKALL STÄMMA IN I SÅNGEN
Arne Imsen sjunger m församlingen (2)

KB 112 (Kassett): HAR DU MOD ATT FÖLJA JESUS / DEN GLÄDJE SOM VÄRLDEN GIVER / HANS KÄRLEK ÄR GRÄNSLÖS / VILKEN NÅD SÅ STOR OCH RIK / O, HUR STORT ATT JESUS FANN MIG / DÄR ROSOR ALDRIG DÖR / HELIG, HELIG ÄR ÄNGLASKARANS SÅNG / DU KAN HÄLSA FÅ I JESUS / GYLLNE MORGON / DET FINNS ETT HJÄRTA.

ANDEN HAR SÄNT OSS BUD
Konferensförsamlingen sjunger

KB 111 (Kassett): MEDAN KÄRLEKEN FRÅN KORSET TALAR / VÄNTAN SNART ÄR SLUT / MIN SJÄL DEN VÄNTAR / VÄLJ NU, VÄLJ JESUS / HAR HJÄRTAT FRID MED GUD / ANDEN HAR SÄNT OSS BUD / HÖR DET ROP SOM LJUDER / HÖR DEN RÖST SOM DIG KALLAR / DÅ FÖRLÄT DU MIG / UNDER DITT BLOD / DET VAR AV NÅDE / KRISTUS LEVER.

JESUS KOMMER!
Arne Imsen sjunger m församlingen (1)

KB 107 (Kassett): JESUS HAR EN BOK I HIMLEN / O DET SKALL BLI HÄRLIGT FÖR MIG / MED ÖVERÄNGELNS RÖST / SNART ÄR HAN HÄR / VILKEN DAG / VAD ÄR VINST / LEVER DU / TACK JESUS KÄR / ATT VARA DIN / JAG VILL HELLRE / EN UNDERBAR KÄLLA / DET FINNS EJ JORDISK SLÄKTSKAP / SKALL DET BLI NÅGRA STJÄRNOR / JESUS KOMMER (Tal) / SNART KOMMER MIN JESUS / GÅ, GÅ, SKÖRDEMAN GÅ.

Orderadress: MRM **Box 20134, 161 20 Bromma** *Tel:* **08-733 97 83, 98 28 10**